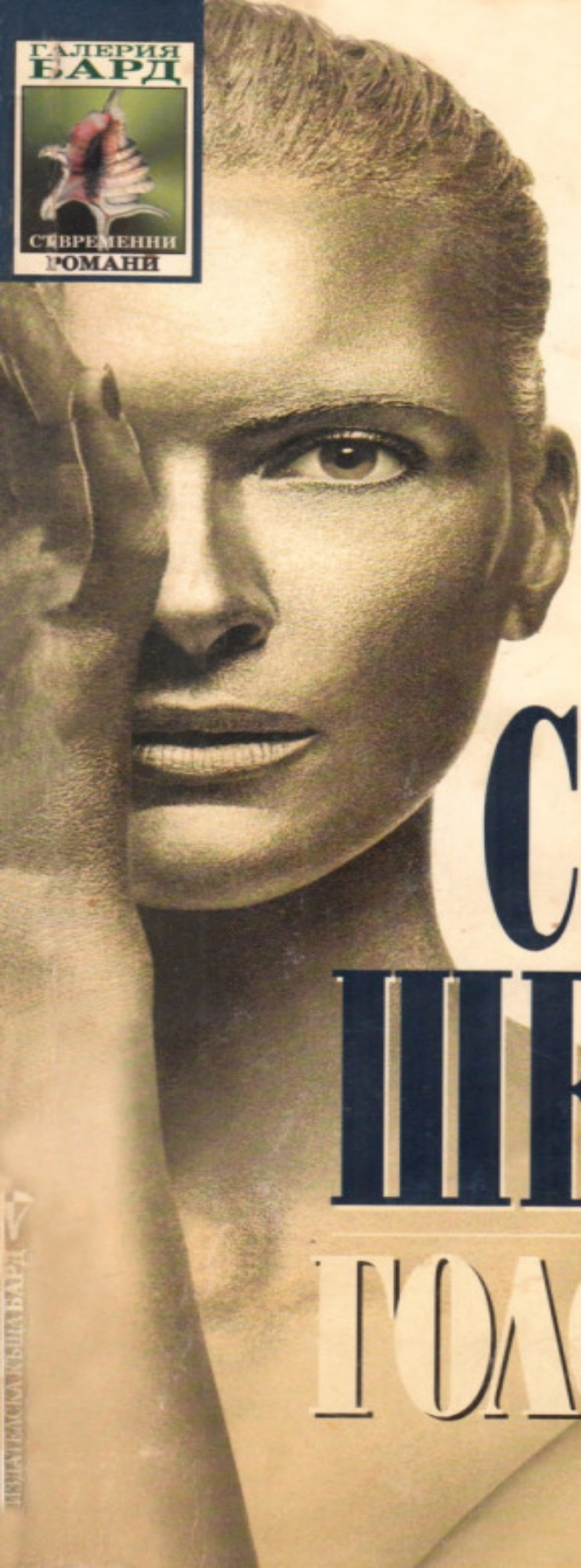

**ПЪРВОКЛАСЕН
РОМАН!
ОТ ПЪРВОКЛАСЕН
АВТОР!**

**СЛЪДНИ
ШЕЛДЪН
ГОЛО ЛИЦЕ**

ГЛАВНАТА ИЛЮСТРАЦИЯ: КРИСТА БАРД

СИДНИ ШЕЛДЪН ГОЛО ЛИЦЕ

Превод: Тодор Стоянов

chitanka.info

Някой иска да убие доктор Джад Стивънс. Някой желае смъртта му на всяка цена. Но полицията не вярва. Самият доктор Стивънс се пита дали това е така?! Или просто го обзема параноя.

Кое е истинското лице на врага му? И каква е причината?

Може би е замесена жена...

На жените в моя живот Джорджа, Мери и Натали

ГЛАВА ПЪРВА

В единайсет без десет сутринта небето избухна в безшумен взрив от бели конфети, който мигновено наметна града със снежното си одеяло. Мокрият сняг превърна почти замръзналите улици на Манхатън в сива лапавица, а леденият и пронизващ декемврийски вятър подгони коледните купувачи към домашния уют.

Висок, слаб мъж в жълт дъждобран крачеше по Лексингтън авеню сред тълпата, без обаче да спазва нейния ритъм. Вървеше бързо, но не с припряната крачка на останалите пешеходци, които се опитваха да се спасят от студа. Главата му беше високо вдигната и не обърна внимание на човека, който го блъсна случайно. Най-последно беше свободен, оставил чистилището зад себе си, запътен към дома, за да каже на Мери, че всичко е свършено. Миналото щеше да се погрижи за своите мъртъвци, а бъдещето беше сияйно и безоблачно. Виждаше как щеше да просияе лицето ѝ при новината. На ъгъла на Петдесет и девета улица светофарът светна червено и той спря с останалите. На няколко крачки встрани над голям чайник зъзнеше един Дядо Коледа от Армията на спасението. Мъжът с дъждобрана пхна ръка в джоба за няколко монети, дарение за боговете на съдбата. И в този момент внезапно, болезнен удар разтърси цялото му тяло. Навярно бе някой вече солидно размекнал се коледен пияница, отчаяно търсец разбиране. Или пък беше Брус Бойд. Брус, който не си знаеше силата и имаше детинския навик да го удря с пълна мощ в изблик на добри чувства. Но той не го беше мяркал повече от година. Мъжът понечи да се извърне, за да види кой го бе ударил и с изненада установи, че коленете му започват да се подгъват. В забавено движение, и сякаш отдалеч той видя как собственото му тяло се стоварва върху тротоара. Усети тъпа болка в гърба, която започна да се разраства. Върволица от внезапно оживели самотни обувки загалопира покрай главата му. Бузата му взе да изтръпва от допира със замръзалия тротоар. Съзнаваше, че не трябва да лежи повече така. Отвори уста да помоли някого за помощ и топла, алена кръв бликна от нея и заструи в

топящия се сняг. Следеше като омагьосан как аленото поточе тръгва по тротоара и оттам потъва в канала. Болката се беше усилила, но той не ѝ придаде особено значение, защото внезапно си спомни, че носеше добри новини. Беше свободен. Щеше да събщи на Мери, че е свободен. Затвори очи да се отморят от ослепителната белота на небето. Снегът се бе обърнал на суграшица, но той вече бе престанал да усеща каквото и да било.

ГЛАВА ВТОРА

Керъл Робъртс чу вратата на приемната да се отваря и затваря и стъпките на влезлите мъже; и преди още да вдигне глава вече знаеше какви са. Бяха двама. Единият беше грамаден мъжага, най-малко шест фута и три инча, целият мускул; имаше едра глава с дълбоко хлътнали стоманеносини очи и отегчена, невесела уста. Другият беше по-млад, с чисти и чувствени черти, оживявани от кафяви и будни очи. Мъжете нямаха и най-малка прилика помежду си и въпреки това на Керъл ѝ се сториха по-неразличими дори и от еднояйчни близнаци.

Бяха полицейски агенти. Беше ги подушила. Още докато приближаваха бюрото ѝ, тя усети струйките пот да бликват под мишниците ѝ въпреки надеждната козметична преграда срещу изпотяване. Умът ѝ се замята в паника над всички възможни причини за появата на ченгетата. Дали не беше заради Чик? Господи, та последните шест месеца дори и не беше помислял да кривне. От онази нощ в апартамента му, когато я бе помолил да му стане жена и беше обещал най-тържествено да скъса с бандата.

Може би Сами? Той служеше във военновъздушните сили отвъд океана и каквото и да му се беше случило, едва ли щяха да изпратят тия двамата да ѝ го съобщят. Не, те бяха дошли единствено заради нея. Тя редовно си носеше марихуана в чантата и някой педал с голяма уста се беше раздрънкарал. Но защо пък двама? Опита се да си внуши, че тия не могат и с пръст да я пипнат. Онова малко антрацитено курве от Харлем принадлежеше на миналото и никой повече не можеше да я разкарва нагоре-надолу. Никога вече. Тя беше секретарка на един от най-големите психоаналитици в страната. Паниката на Керъл се усили с приближаването им. Не можеше така лесно да отмре споменът за толкова години спотайване във вонящите и претъпкани апартаменти под наем, докато Белият Закон громеше вратите на парчета и отмъкваше я баща, я сестра, я братовчед.

Нищо обаче от бурята в нейната душа не остави сянка върху лицето ѝ. Първият поглед разкриваше пред двамата детективи млада и

изящна чернокожа жена с кадифена кожа, облечена в бежова рокля със съвършена кройка. Гласът ѝ прозвуча студен и равнодушен:

— С какво мога да ви помогна?

В този момент лейтенант Андрю Макгрийви, по-възрастният детектив, забеляза разширяващото се петно от пот под мишницата ѝ. Той автоматично го съхрани като нещо интересно за размишление по-нататък. Секретарката май беше нещо на тръни. Макгрийви измъкна портфейла си с износената полицейска значка, забодена върху напуканата изкуствена кожа.

— Лейтенант Макгрийви от Деветнадесети полицейски участък — представи се той. Кимна към партньора си. — Детектив Анджели. От отдела по убийствата сме.

Убийства? Някакъв мускул върху ръката на Керъл затрептя произволно. Това е само Чик! Убил е някого. Нарушил е клетвата си към нея и се е върнал при бандата. Ограбил е някого и после го е пречукал, или... него са пречукали? Мъртъв? Това ли са дошли да ѝ съобщят? Тя усети как потта ѝ се усилва. Внезапно улови внимателния поглед на Макгрийви върху лицето си. Разбра, че вече я беше маркирал. Тя и колегите му нямаха нужда от думи. Разпознаваха се още от пръв поглед. Не би и могло да бъде другояче, защото се знаеха от векове.

— Бихме искали да се срещнем с доктор Джад Стивънс — каза по-младият.

Гласът му беше внимателен и учтив, и подхождаше идеално на външността му. Тя едва сега забеляза малкия кафяв пакет вързан с канап, който той държеше в ръка.

Думите му за миг попиха в съзнанието ѝ. Значи не беше Чик. Или Сами. Или марихуаната.

— Съжалявам — изрече тя, като с мъка прикри облекчението си. — Доктор Стивънс в момента е зает. Има пациент.

— Няма да отнеме повече от две-три минути — каза Макгрийви. — Искаме само да му зададем няколко въпроса. — Той направи пауза. — Ако не може тук, ще го поканим в полицейското управление.

Тя ги изгледа озадачена. Каква работа, по дяволите, можеха да имат тия двамата от отдела по убийствата с доктор Стивънс? Каквото и да им беше на ума, доктор Стивънс беше чист като сълза. Тя го

познаваше твърде добре. Колко време беше минало оттогава? Четири години. Всичко беше започнало през нощта в сградата на съда...

Беше три часът сутринта и лампите в съдебната зала обливаха всичко в призрачна светлина. Залата беше стара, уморена и овехтяла, напоена с киснатия аромат на страха, който се беше просмуквал и насляявал с годините подобно на многократно нанасяни един върху друг слоеве боя.

Керъл извади чист маркототевски късмет със съдията Мърфи, защото отново го завари върху съдийската пейка. Предният път, когато бе стърчала срещу него, беше само преди две седмици, и тогава я бяха пуснали условно на свобода. Първо нарушение на закона. Кое то всъщност означаваше, че копелетата я бяха пипнали за пръв път. Сега обаче нямаше да ѝ се размине. Съдията едва ли щеше да се размекне отново.

Случаят преди нейния беше почти на привършване. Висок, хубав мъж, застанал пред съдията, обясняваше нещо за своя клиент — дебел мъж в белезници, който трепереше неудържимо. Добре му работи ченето на тоя хубавец, заключи тя. Той излъчваше атмосфера на доверие и сигурност — нещо, което я караше да завижда на разтреперания дебелак. Тя си нямаше такъв защитник.

Мъжете пред нея освободиха пейката и тя чу да произнасят името ѝ. Изправи се и притисна коленете едно в друго в напразен опит да се пребори с обзелата я тръпка. Съдебният пристав я побутна леко напред към пейката. Писарят подаде обвинителния акт на съдията.

Съдията Мърфи погледна първо Керъл, после листа хартия пред себе си.

— „Керъл Робъртс. Проституция, скитничество, притежание на марихуана и оказване на съпротива при арест.“

Последното си беше долна клевета. Полицаят я беше изблъскал яката и тя му го върна с удар в ташаците. Какво си мислеше оня въшльо, та тя беше гражданка на Съединените щати.

— Ти беше тук и преди няколко седмици, нали, Керъл?

Гласът ѝ прозвуча несигурно.

— Така мисля и аз, ваша светлост.

— И аз те пуснах условно.

— Да, сър.

— На колко години си?

Тя беше подготвена за въпроса.

— Шестнайсет. Днес имам рожден ден. Щастлив рожден ден, Керъл — каза тя и заплака; ридания разтърсиха тялото ѝ.

Високият, спокоен мъж през това време се беше отстранил до една маса, където събираше някакви документи и ги прибираще в кожено куфарче. Дочул стенанията на Керъл, той повдигна глава и се загледа в нея. После се обърна към съдията Мърфи.

Съдията обяви почивка и двамата изчезнаха в покоите му. След четвърт час съдебният пристав въведе Керъл в кабинета на съдията, където високият мъж разгорещено убеждаваше за нещо Мърфи.

— Късметлия момиче си, Керъл — обърна се към нея съдията Мърфи. — Получаваш още една възможност. Съдът те поверява на личната опека на доктор Стивънс.

Значи това дълго копеле не беше адвокат, а някакъв шарлатанин? Пет пари не даваше, даже и да беше Джак Изкормвача. Само да успееше да я измъкне от тая воняща дупка, преди да са загрели, че днес съвсем не навършваше шестнайсет години.

Докторът я качи на колата си. Заприказва ѝ, без да иска никакви отговори, като ѝ даде възможност да се оправи и да обмисли всичко. Той спря пред една модерна жилищна сграда на Седемдесет и първа улица, която гледаше към Ийст Ривър. Зданието имаше портиер и пиколо и ако се съдеше по спокойния начин, по който го поздравиха и двамата, човек можеше да си помисли, че любимото занимание на доктора е да води всяка сутрин в три часа малолетни курвета у дома си.

Керъл никога не беше попадала в апартамент като този на доктора. Всекидневната беше цялата в бяло с две дълги, ниски кушетки, покрити със златист туид. Между кушетките беше поместен огромният квадрат на масичката за кафе с дебело стъкло отгоре. Върху стъклото лежеше разтворен и подреден шах с резбовани венециански фигури. По стените висяха модерни платна. Във вестибюла постоянно включен монитор следеше площадката между асансьора и входа към апартамента. В ъгъла на всекидневната се гушеше барче с матови стъкла и рафтове с кристални чаши и бутилки. През прозореца се виждаха дребните лодки в далечината на Ийст Ривър.

— Не знам защо, но тия съдилища винаги ми изстъргват стомаха — каза Джад. — Защо да не спретна набързо едно малко угощение за рождения ти ден?

И той я заведе в кухнята, където тя наблюдаваше как сръчно и бързо приготви мексикански омлет, изпържи картофите по френски, препече филийките по английски, направи салата и кафе.

— Това му е хубавото да си ерген — заяви той. — Готвя само тогава, когато съм гладен.

Значи той беше ерген без вързано маце у дома. Успееше ли да му скрие шайбата, на всички щяха да им паднат шапките. След като Керъл си омете чиниите, той я заведе в спалнята за гости. Спалнята беше в синьо, доминирана от голямо двойно легло с кувертюра в синьо каре. До стената беше изправен нисък дрешник от тъмно дърво с бронзови дръжки.

— Можеш да спиш тук — каза той. — Сега ще ти потърся някаква пижама.

Керъл се огледа като замаяна и подсвирна. *Браво, Керъл! Удари джакпота! Това копелце си умира по дребни и черни затворнически дупета. И тъкмо твоят задник е извадил късмета.*

Тя се съблече и прекара следващия половин час под душа. Когато излезе от банята с хавлия, увита около съблазнителното си лъскаво тяло видя, че копелето беше оставило комплект пижами върху леглото. Тя се изсмя с разбиране и дори не ги и докосна. Захвърли хавлията и се насочи към всекидневната. Стаята беше празна. Надзърна през вратата, водеща към работния му кабинет. Завари го седнал на една голяма и удобна маса със старомоден лампион, надвесен над главата му. Стаята му пращеше по шевовете от книги — от пода до тавана. Тя се приближи откъм гърба му и го целуна по врата.

— Хайде да започваме, бебчо — прошепна тя в ухото му. — Така ме надърви, че ще се пръсна. — Тя се притисна с цялото си тяло в него. — Какво чакаме още, татенце? Ако не ми го зачукаш още сега, направо откачам.

Той я гледа в продължение на секунда със замислени тъмносиви очи.

— Не ти ли стигат досегашните ти неприятности? — запита я меко. — Вярно, не можеш да промениш факта, че си се родила с черна

кожа, но кой ти е казал, че не можеш да бъдеш нищо друго, освен шестнайсетгодишно курве — почитателка на марихуаната?

Тя го изгледа изумено. Да не беше объркала нещо? Може би имаше нужда от предварителна подготовка, за да го вдигне? Да я нашиба с камшик? Или беше от типа на преподобния отец Дейвидсън? Щеше да си прочете молитвата върху черния ѝ задник, после щеше да я възвиси и накрая щеше да ѝ го зачука така, че само топките му да останат отвън. Опита отново. Промуши ръка между бедрата му, погали го и прошепна:

— Хайде, бебчо. Набримчи го.

Той нежно се освободи и я сложи да седне в едно кресло. Никога досега не беше изпадала в такова изумление. Нямахме вид на педал, но може ли човек да е сигурен в днешно време?

— Как го предпочиташ, бебчо? Само ми кажи, и веднага ще ти го вдигна.

— Добре — каза той. — Хайде да си полафим.

— Искаш... *да си поговорим?*

— Именно.

И те си поговориха. Цяла нощ. Това беше най-странната нощ в живота на Керъл до този момент. Доктор Стивънс прескачаше от една тема на друга, сменяше предмета, сякаш я изпитваше. Питаше я за мнението ѝ за Виетнам, за гетата и вълненията в колежите. И всеки път, когато на Керъл ѝ се струваше, че е открила какво се таи зад въпросите му, той сменяше темата. Говориха за неща, за които си нямаше и хабер, и за неща, в които тя считаше себе си за абсолютен експерт. Месеци след това тя лежеше будна в мрака, мъчейки се да си припомни точната дума, идея, магическата фраза, които я бяха преобразили. Никога не успя да си я спомни, защото разбра, че такава дума просто не съществуваше. Доктор Стивънс беше направил най-простото. Беше поговорил с нея. Като човек с човек. Никой не беше постъпвал така с нея преди. Беше се отнесъл с нея като с човешко същество, като равен, чиито мнения и чувства уважаваше.

Някъде през нощта тя внезапно проумя, че е съвсем гола и отиде в спалнята да облече пижамите му. Той дойде при нея, приседна на ръба на леглото и продължиха разговора си. Говориха за Мао Цзедун, хула-хуп и контрацептивите за жени. За родители, които никога не са били женени един за друг. Керъл му разказа неща за себе си, които не

би разказала на никой друг. Неща, потискани дълго време в подсъзнанието. И когато накрая вече се унасяше в сън, разбра, че е напълно изтощена. Сякаш беше претърпяла изключително тежка операция, през време на която бяха извели от тялото ѝ тонове отрова.

Сутринта след закуска той ѝ протегна сто долара.

Тя се поколеба:

— Аз те излъгах. Вчера нямах рожден ден.

— Знам — ухили се той. — Но ще го запазим в тайна от съдията. — Тонът му се промени. — Можеш да вземеш парите, да се пръждосаш и никой няма да те безпокои до следващия път, когато те арестуват. — Той направи пауза. — Трябва ми секретарка. Мисля, че ставаш за тази работа.

Тя не можеше да повярва на ушите си.

— Убиваш ме. Та аз не мога нито да стенографирам, нито да печатам на машина.

— Ще можеш, след като завършиш училище.

Керъл го изгледа втренчено и изведнъж изрече ентусиазирано:

— Дори и не ми беше идвало на ум. Та това е страхотно!

Нямаше търпение да изхвърчи от апартамента със стотарката в джоба и да я размаха под носа на момчетата и момичетата пред дрогерията на Фишман в Харлем, където се събираше тайфата им. С тия пари можеше да се зареди с дрога за цяла седмица.

Когато се върна пред магазина на Фишман времето сякаш изобщо не беше помръдвало. Лицата им си бяха все така нерадостни и дъвчеха все едно и също. Беше си у дома. Но апартаментът на доктора не ѝ излизаше от ума. Но не обзавеждането я беше впечатлило. Просто беше толкова чисто и... приветливо. Сякаш беше малко островче в друг свят. И той ѝ беше предложил билет до него. Какво можеше да загуби, ако приемеше? Можеше да пробва от майтап, да го убеди, че е на погрешен път. Не можеше да стане друга.

За нейна голяма изненада обаче, тя се записа във вечерно училище. Напусна мебелираната си стая с ръждясала, напукана мивка, спукано тоалетно гърне и скъсано перде на прозореца, както и раздрънканата желязна кушетка, където вземаше акъла на клиентите си. Там тя беше красива и богата наследница в Париж, Лондон или Рим, а мъжът, който набиваше чемберите отгоре ѝ, беше красив принц, съхнещ за ръката ѝ. И всеки път, щом дареше поредния оргазъм на

поредния мъж, той се изтърколваше от нея и мечтата ѝ умираше. До следващия мъж.

Заряза стаята и всичките си принцове без дори да се обърне за сбогом и се върна при своите родители. Доктор Стивънс я издържаше по време на обучението ѝ. Завърши гимназия с отличен успех. Докторът присъстваше в деня на дипломирането и сивите му очи блестяха от гордост. Някой вярваше в нея. Тя вече беше нещо за някого. Работеше през деня в универсалния магазин на Недик, а вечер караше курсове за секретарка. На другия ден след завършването на курса започна работа при доктор Стивънс и си нае апартамент.

През изминалите четири години докторът винаги се беше отнасял с нея със същата съдбовна учтивост, както през първата им нощ. Отначало си мислеше, че ще ѝ подхвърли какво е била и какво е станала. Но накрая проумя, че за него тя винаги е в настоящето. Всичко, което беше направил за нея, беше на помощ, за да може да се осъществи. Всеки път, когато срещнеше трудност, той бе отделял време, за да разискват двамата. От няколко седмици се питаше да сподели ли с него какво се беше случило между нея и Чик, да го попита, дали е добре да му разкаже за миналото си, но все отлагаше. Жадуваше нейният доктор Стивънс да се гордее с нея. Беше готова на всичко. Беше готова да легне с него, да убие, когото той ѝ посочи...

И сега тия две копелета от отдела по убийствата искаха да го видят.

Макгрийви започна да проявява признаци на нетърпение.

— Какво става, мис? — попита я той.

— Разпоредил е да не го тревожа, когато при него има пациент — изрече Керъл. Тя мярна изражението, появило се на лицето му. — Ще му позвъня. — Вдигна слушалката и натисна зумера на вътрешната връзка.

Тридесет секунди след това гласът на доктор Стивънс се разнесе в приемната.

— Да?

— Дошли са двама детективи да се срещнат с вас, доктор Стивънс. От отдела по убийствата са.

Тя се вслуша за някаква промяна в гласа му... нервност... страх. Не долови нищо.

— Кажете им да ме изчакат — каза той и затвори.

Вълна от гордост я обзе. Нея можеха да я накарат да се изпоти, но при него тия номера не минаваха. Изгледа ги предизвикателно.

— Чухте какво каза.

— Колко време ще престои при него пациентът му? — запита я Анджели, по-младият от двамата.

Тя погледна часовника върху бюрото.

— Още двайсет и две минути. Това е последният му пациент за деня.

Двамата мъже се спогледаха.

— Ще почакаме — въздъхна Макгрийви.

Седнаха на близките столове. Макгрийви я загледа проницателно.

— Май съм те виждал някъде — каза той.

Тя не се заблуждаваше. Това копеле проучваше почвата.

— Така ви се струва. Всички секретарки си приличаме — отвърна Керъл.

Точно след двайсет и две минути Керъл дочу изщракването на бравата на страничната врата, която водеше от кабинета на доктора право в коридора. Няколко минути по-късно се отвори и вратата към приемната и доктор Джад Стивънс пристъпи в стаята. Той се поколеба за миг, като зърна Макгрийви.

— Познаваме се с вас — каза той.

Само не можеше да си спомни откъде.

Макгрийви кимна безстрастно.

— Да-а... лейтенант Макгрийви. — Той кимна към Анджели. — Детектив Франк Анджели.

Джад и Анджели стиснаха ръце.

— Заповядайте вътре — покани ги той.

Мъжете влязоха в кабинета му и вратата се затвори след тях. Керъл ги проследи с поглед и се опита да размисли. Едрият детектив беше настроен враждебно към доктор Стивънс. Но възможно беше това да е естественото му състояние. Керъл беше сигурна само в едно — трябваше да носи роклята си на химическо чистене.

Кабинетът на Джад беше обзаведен като всекидневна от френски каталог. Работното бюро отсъстваше. Вместо него в стаята бяха разхвърляни удобни столове люлки и ъглови масички с автентични старинни лампи. В дъното на стаята се виждаше вратата, която извежда към коридора. Подът беше застлан със скъп килим в богати шарки, а в единия ъгъл на стаята имаше удобен диван, покрит с дамаска. Макгрийви отбеляза за себе си, че по стените отсъстваха каквито и да било дипломи. Но той беше проверил подробно всичко свързано с доктора, преди да дойде при него. Стига само да пожелаеше, доктор Стивънс би могъл да покрие всички стени и пода с дипломи и свидетелства.

— Това е първият кабинет на психиатър, в който влизам — изрече Анджели, без да крие възхищението си. — Бих искал да обзаведа и моята къща по този начин.

— Тази обстановка отпуска пациентите ми — обясни Джад. — И между другото, аз съм психоаналитик.

— Извинявам се — каза Анджели. — Каква е разликата?

— Около петдесет долара на час — обади се Макгрийви. — Моят партньор изкарва значително по-малко.

Партньор. И изведнъж на Джад му светна пред очите. Бяха застреляли партньора на Макгрийви, а самият Макгрийви беше сериозно ранен по време на щурмуването на един магазин за спиртни напитки преди четири — или пет? — години. Бяха арестували някакъв дребен хулиган на име Еймъс Зифрен. Адвокатът на Зифрен пледираше, че клиентът му не бил виновен поради невменяемост. Бяха повикали Джад като експерт да провери доколко отговаря това на истината. И той установи, че пациентът му беше безнадеждно невменяем с напреднала пареза. На базата на заключението му Зифрен отърва кожата и го изпратиха в психиатрична клиника.

— Сега вече си спомних откъде ви познавам — каза Джад. — Случаят Зифрен. Тогава получихте три огнестрелни рани; партньорът ви загина.

— И аз не съм ви забравил — каза Макгрийви. — Отървахте убицеца от въжето.

— С какво мога да ви помогна?

— Трябва ни малко информация, докторе — каза Макгрийви.

Той кимна към Анджели. Анджели започна да развързва пакета, който носеше със себе си.

— Бихме искали да идентифицирате една вещ — произнесе Макгрийви с непроницаем тон.

Анджели отвори пакета и измъкна отвътре жълт дъждобран.

— Да сте го виждали преди?

— Май че е моят — каза Джад с изненада.

— Вашият е. Поне вашето име е извезано вътре.

— Къде го намерихте?

— Къде мислите, че сме го намерили?

Двамата мъже пред него вече не бяха същите. Лицата и на двамата бяха станали непроницаеми.

Джад се вгледа изучаващо в Макгрийви за момент, после взе една лула от масата пред него и започна да я пълни с тютюн.

— Мисля, че ще е по-добре, ако ми обясните за какво става дума — изрече той спокойно.

— Става въпрос за този дъждобран, доктор Стивънс — проговори Макгрийви. — Ако се окаже, че е ваш, бихме искали да узнаем къде и как сте го загубили.

— Няма никаква тайна. Тая сутрин, когато идвах на работа, валеше. Шлиферът ми е на химическо чистене и сложих този дъждобран. Ходя с него за риба. Един от пациентите ми беше дошъл леко облечен и аз му го дадох. — Той внезапно спря разтревожен. — Какво му се е случило?

— На кого? — запита Макгрийви.

— На моя пациент — Джон Хансън.

— Шах — произнесе меко Анджели. — Улучихте десетката. Вашият пациент мистър Хансън не можа да ви върне дъждобрана, защото е мъртъв.

Внезапен шок разтърси Джад.

— Мъртъв?

— Някой е забил нож в гърба му — каза Макгрийви.

Джад го изгледа недоверчиво. Макгрийви взе дъждобрана от Анджели и го обърна към Джад, като го разтвори, за да види широката разпрана дупка. Хастарът на дъждобрана беше покрит с тъмни и засъхнали петна. Джад усети как му се повдига.

— На кого му е притрябвало да го убива?

— Надявахме се вие да ни го обясните, доктор Стивънс — каза Анджели. — Кой би могъл да знае по-добре това от неговия психоаналитик?

Джад разтърси безпомощно глава.

— Кога се е случило това?

Макгрийви отговори на въпроса му.

— Тази сутрин в единайсет. На Лексингтън авеню, през една пресечка от блока с вашия кабинет. Поне пет дузини граждани трябва да са го видели как пада, но са били дяволски заети с подготовката за прекарването на празника по случай раждането на Христос, така че са го оставили да му изтече кръвта в снега.

Джад стисна ръба на масата така, че пръстите му побеляха.

— По кое време беше тук Хансън тази сутрин? — запита Анджели.

— В десет часа.

— Колко време продължават сеансите ви, доктор Стивънс?

— Петдесет минути.

— Веднага ли си тръгна след това?

— Да. Чакаше ме друг пациент.

— Хансън през приемната ли излезе?

— Не. Пациентите ми влизат през приемната, но напускат през тази врата. — Той посочи към вратата в ъгъла, водеща към външния коридор. — За да не се засичат едни с други.

Макгрийви кимна.

— Значи Хансън е бил убит само няколко минути след като си е тръгнал оттук. Защо е идвал при вас?

Джад се поколеба.

— Съжалявам, не мога да обсъждам с вас взаимоотношенията между лекар и пациент.

— Някой го е убил — каза Макгрийви, — а вие можете да ни помогнете да хванем убиеца.

Лулата на Джад беше угаснала и той отново положи усилия да я разпали.

— От колко време ви е пациент? — Този път беше Анджели. Полицейски тандем.

— От три години — каза Джад.

— Какъв беше неговият проблем?

Джад се поколеба. Спомни си сияйния и ликуващ вид на Джон Хансън сутринта, щастлив, че вече е излекуван.

— Той беше хомосексуалист.

— Значи е бил някоя от неговите дружки — изрече кисело Макгрийви.

— Той беше хомосексуалист — каза Джад. — Хансън бе излекуван. Тази сутрин му казах, че той вече не се нуждае от мен. Щеше да се върне при семейството си. Той има... имаше... съпруга и две деца.

— Педал със семейство? — запита недоверчиво Макгрийви.

— Често се случва.

— Може би някой от хомо дружинката му не е искал да го изпусна като бройка. От дума на дума и са се скарали. Юнакът е загубил контрол, измъкнал нож и го наръгал в гърба.

Джад се замисли.

— Възможно е — изрече той бавно, — но не ми се вярва.

— Защо, доктор Стивънс? — запита Анджели.

— Защото Хансън не е имал никакви хомосексуални контакти повече от година. Струва ми се, че е по-вероятно някой да се е опитал да го обере. А Хансън не беше от хората, които ще се оставят ей така.

— Смел женен педал — обобщи тежко Макгрийви.

Извади пура и я запали.

— Има само едно нещо, което не пасва на предположението ви за обира. Портфейлът не е бил докоснат. Имаше над сто долара.

Той следеше реакцията на Джад.

— Ако сме сигурни, че гоним някой луд, ще ни бъде по-леко — намеси се Анджели.

— Не е задължително — възрази Джад. Той се приближи до прозореца. — Погледнете тая тълпа долу. Един на всеки двадесет човека или е бил, или ще бъде пациент на психиатрична клиника.

— Но ако един човек е луд...

— Не е задължително да му личи външно — обясни Джад. — На всеки очевиден случай има най-малко десет такива нерегистрирани.

Макгрийви изучаваше Джад с нескрит интерес.

— Изглежда познавате доста добре човешката натура, докторе, нали така?

— Не съществува такова нещо като „човешка натура“ — каза Джад. — Както не съществува и животинска такава. Опитайте се да получите нещо средно между заек и тигър. Или катеричка и слон.

— От колко време сте практикуващ психоаналитик, докторе? — полюбопитства Макгрийви.

— От дванайсет години. Защо?

Макгрийви повдигна рамене.

— Изглеждате добре. Обзалагам се, че доста от вашите пациенти се влюбват във вас, а?

Очите на Джад станаха ледени.

— Не разбирам накъде клоните.

— О, я стига, докторе. Разбира се, че ви е ясно. И двамата сме хора с богат жизнен опит. Представете си само, че някой педал влиза при вас и... що да види? Млад, красив лекар, пред когото може да си изплаче мъката. — Тонът му стана съвсем доверителен. — Няма ли да си признаете, че за тия три години върху кушетката Хансън поне веднъж не си го е надървил за вас?

Джад го изгледа без всякакво изражение.

— Това ли е вашата представа за човек с богат жизнен опит, лейтенант?

Макгрийви беше непоклатим.

— Могло е да се случи. И ще ви кажа още нещо, което също е могло да се случи. Вие споменахте, че сте съобщили на Хансън, че не е необходимо повече да ви вижда. Възможно е това да не му е харесало, защото за тия три години е станал зависим от вас, и да сте се посдърпали.

Лицето на Джад потъмня от гняв.

Анджели разреди напрежението с въпроса си.

— Можете ли да се сетите за човек, който би могъл да го ненавижда, докторе? Или някого, когото *той* би могъл да ненавижда?

— Ако имаше такава личност — изрече Джад, — аз щях да ви я кажа. Считаю, че познавах всичко, свързано с Джон Хансън. Той беше щастлив. Никого не ненавиждаше и не познавам или знам за такъв, който да го е ненавиждал.

— Браво на него. Вие действително сте голяма работа, докторе — каза Макгрийви. — Ще вземем картоната му с нас.

— Не.

— Тогава ще го вземем със съдебно разпореждане.

— И да го вземете, вътре няма нищо, което да ви е от полза.

— Тогава какво лошо има в това, ако ни го дадете? — запита Анджели.

— Може да причини мъка на съпругата и децата му. На съвсем погрешен път сте. Ще откриете, че Хансън е убит от непознат.

— Не го вярвам — изсумтя Макгрийви.

Анджели опакова отново дъждобрана и върза пакета с канап.

— Ще ви го върнем, когато приключим с всички експертизи по него.

— Можете да го задържите — процеди Джад.

Макгрийви отвори вратата към коридора.

— Ще поддържа връзка, докторе — каза той и излезе.

Анджели кимна на Джад и последва шефа си.

Джад още стоеше изправен до вратата с объркани мисли, когато Керъл влезе в кабинета му.

— Всичко наред ли е? — запита тя колебливо.

— Някой е убил Джон Хансън.

— Убил го?

— Бил е наръган с нож — каза Джад.

— О, Господи! Но защо?

— Полицията не знае.

— Какъв ужас! — Тя видя очите му и мъката в тях. — Мога ли да ви помогна с нещо, докторе?

— Би ли затворила кабинета, Керъл? Ще отида да видя мисис Хансън. Бих искал аз да я подготвя за тая вест.

— Не се тревожете. Ще се погрижа за всичко — успокои го Керъл.

— Много ти благодаря.

И Джад излезе.

Половин час по-късно, когато момичето тъкмо привършваше с подреждането на картоните и заключваше бюрото си, вратата откъм коридора се отвори. Беше след шест и зданието вече беше затворено. Керъл изглежда мъжа, който се приближаваше с усмивка.

ГЛАВА ТРЕТА

Мери Хансън беше същинска кукличка: дребничка, красива, от изключително добра направа. Отвън беше мека и безпомощна южнячка, а отвътре желязна кучка. Джад се запозна с нея седмица след като започна да лекува съпруга ѝ. Тя бясно се беше съпротивлявала на това и Джад я беше помолил за кратък разговор.

— Защо сте против лечението му с психоанализа?

— Не искам приятелите ми да се подиграват, че съм се омъжила за откачалка — обясни тя на Джад. — Убедете го да ми даде развод; после е свободен да прави каквото си ще.

Джад ѝ беше обяснил, че на този етап един развод би съсипал окончателно съпруга ѝ.

— Едва ли е останало нещо за досъсипване — беше изкрещяла тя. — Само да го знаех, че е врътнат... Мислите ли, че щях да се омъжа за един педал, ако го познавах? Та той е жена!

— Във всеки мъж има и по малко женски елемент — обясни ѝ тогава Джад. — Точно както и всяка жена си има по нещо мъжко. Вашият съпруг е изправен пред няколко много трудни психологически проблема за разрешаване. И той полага всички усилия, мисис Хансън. Мисля, че вие сте длъжна да му помогнете заради него и децата ви.

Беше я уговарял в продължение на повече от три часа и накрая тя неохотно се съгласи да отложи временно развода. През следващите месеци дори прояви интерес към процеса на лечение и после се включи активно в битката за оздравяването му. Джад имаше за правило никога да не се захваща със семейни двойки, но Мери го беше помолила да я вземе за пациентка и той откри, че това е от полза. От момента, в който беше проумяла себе си и в какво се е провалила като съпруга, прогресът в лечението на Джон стана видим.

А сега Джад трябваше да ѝ обясни, че съпругът ѝ беше загинал по най-нелеп начин. Тя го изглежда, неспособна да възприеме казаното; о, вероятно това беше част от неговата дяволска лечебна методика! Внезапно смисълът на думите му си проби път до съзнанието ѝ.

— Той няма да се върне при мен! — извика тя. — Никога няма да се върне!

Хвана роклята си и започна да я дера като някакво ранено животно. В стаята влязоха и двете шестгодишни близначета. От този момент настъпи същински пандемониум. Джад успя да умири децата и ги отведе при съседите. Даде на мисис Хансън успокоително и повика семейния лекар. Тръгна си чак когато се убеди, че не може да направи нищо повече. Качи се в колата и подкара безцелно, дълбоко потънал в мисли. Хансън се беше добрал до спасителния бряг, прекосявайки целия ад и точно в момента на най-щастливия си миг... Беше възможно най-идиотската смърт, която можеше да си представи човек. Възможно ли беше да го е атакувал някой хомосексуалист? Някой бивш любовник, изпаднал в депресия, че приятелят му го напуска безвъзвратно? Беше възможно, но Джад не го вярваше. Лейтенант Макгрийви му беше казал, че Хансън е бил убит само през една пресечка от кабинета му. Ако убиецът е бил някой хомосексуалист преливащ от ненавист, той е щял да си уговори срещата им да се състои в някое закътано местенце, или пък е щял да се опита да го убеди да се върне при него. А може би е щял да излее горчилката си право в лицето му, преди да го убие. А не да забие нож в гърба му сред оживената тълпа и после да духне.

Зърна телефонна будка на ъгъла, към който приближаваше, и изведнъж си спомни, че беше обещал на доктор Питър Хадли да вечеря с него и съпругата му Нора. Те бяха най-близките му приятели, но в този момент той нямаше настроение да се вижда с когото и да било. Спря колата до тротоара, влезе в телефонната кабина и набра номера на Хадли. Обади се Нора.

— Закъсняваш. Къде си?

— Нора — изрече Джад, — страхувам се, че тази вечер няма да се видим.

— Няма да стане — заяви тя, — намерила съм ти една жестока блондинка, която съхне и вехне по теб на дивана до мен.

— Ще се съберем някоя друга вечер — каза Джад. — Просто не съм в състояние в момента. Моля те да ме извиниш пред нея.

— Доктория! — изсумтя Нора. — Почакай малко, сега ще ти дам аверчето.

Питър се обади.

— Нещо се е случило ли, Джад?

Джад се поколеба.

— Днес имах тежък ден, Пит. Ще ти разкажа утре, като се видим.

— Ти наистина изпусках една фантастична скандинавска богиня! Ама наистина фантастична!

— Следващият път ще се запознаем — обеща Джад. Дочу забързан шепот и после Нора пое отново слушалката.

— Ще ни гостува за Коледа, Джад. Ще дойдеш ли?

Той се поколеба.

— Ще поговорим и за това, но не сега, Нора. Съжалявам много за тази вечер.

Той окачи слушалката. Доста отдавна се чудеше как да откаже Нора от сватовническите ѝ мераци.

Джад се беше оженил през последната си година в колежа. Елизабет специализираше социални науки. Беше топла, мека и свежа; и двамата бяха много млади, лудо влюбени един в друг и изпълнени с бурни планове да направят света по-добър за всичките си деца, които се канеха да имат. И на първата Коледа от брака им Елизабет и тяхното неродено дете бяха загинали в автомобилна катастрофа при сблъскване. Джад се беше хвърлил през глава в работата си и за кратко време се превърна в един от най-добрите психоаналитици в страната. Но от тогава не можеше дори и да си помисли, че някога ще празнува Коледа с когото и да било. Можеше и да греши, но на този ден принадлежеше изцяло на Елизабет и тяхното дете.

На излизане от телефонната кабина блъсна вратата. Изведнъж осъзна, че до кабината е застанало момиче, което чакаше за телефона. Беше младо и красиво, облечено в плътно прилепнал пуловер и минипола с дъждобран в ярък цвят.

— Простете — извини се той.

Тя го дари с топла усмивка.

— Няма защо.

Лицето ѝ беше изпълнено с копнеж. Беше срещал и преди такова изражение. Чуждата самота, полагаща усилия да разбие стената, която беше издигнал около себе си.

Очевидно подсъзнанието му криеше кое беше това у него, с което привличаше жените. Никога не се беше опитвал да го анализира. В неговия случай то беше по-скоро недостатък, отколкото предимство,

защото влюбващите се непрестанно в него пациентки едва ли помагаха на работата му. А понякога това усложняваше и живота му.

Зави по Ийст Ривър Драйв и се насочи към Мерит Паркуей. След час и половина беше на шосето за Кънектикът. Снегът в Ню Йорк се беше превърнал в мръсна киша, но същата буря беше преобразила пейзажа на Кънектикът в картинка от пощенска картичка.

Прекося Уестпорт и Данбъри, като съзнателно се концентрираше в лентата на пътя и зимния пейзаж, който го заобикаляше. Всеки път, когато съзнанието му отскачаше към Джон Хансън, той насила го връщаше в друго русло. Караше в мрака през околността на Кънектикът и няколко часа по-късно с разтоварени вече емоции обърна колата и подкара към дома си.

Този път червенобузестият портиер Майк, който обикновено го посрещаше с широката си усмивка, изглеждаше замислен и отчужден. Семейни проблеми, обясни си го Джад. Често се спираше и разговаряше с него за малкия му син и омъжените му щерки, но специално тази вечер Джад нямаше никаква охота за подобни разговори. Помоли Майк да закарат колата му в гаража.

— Веднага, доктор Стивънс.

Майк беше готов да добави още нещо, но очевидно размисли и се отказа.

Джад влезе в сградата. Домууправителят Бен Кац тъкмо прекосяваше фойето. Той видя Джад, махна нервно с ръка и забързано изчезна в апартамента си.

„Какво им става на всички тази вечер? — помисли си Джад. Или за всичко са виновни нервите ми?“ Той прекрачи в асансьора.

Пиколото Еди му кимна.

— Добър вечер, доктор Стивънс.

— Добър вечер, Еди.

Еди преглътна с усилие и извърна виновно глава.

— Какво се е случило? — запита Джад.

Еди бързо поклати глава и пак отклони погледа си.

Господи, помисли Джад. Още един пациент за кушетката ми. Сградата изведнъж се беше напълнила с тях.

Еди отвори вратата и той излезе от асансьора. Запъти се към апартамента си. Не чу да се затваря вратата на асансьора и се обърна да види какво става. Еди го гледаше втренчено. Джад понечи да го

заговори, но той панически затвори вратата. Джад отключи вратата на апартамента си и влезе вътре.

Лампите светеха всички до една. Лейтенант Макгрийви тъкмо издърпваше едно чекмедже във всекидневната, а Анджели излизаше от спалнята. Джад усети как страните му пламнаха от ярост.

— Какво правите в дома ми?

— Чакаме ви, доктор Стивънс — отвърна Макгрийви.

Джад се приближи и със замах прибра чекмеджето, като на косъм пропусна пръстите на лейтенанта.

— Как влязохте?

— Имаме разрешение за обиск — обясни Анджели.

Джад го изгледа, без да вярва на ушите си.

— Разрешение за обиск?!

— Струва ми се, че тук ние задаваме въпросите, докторе — прекъсна го Макгрийви.

— Не сте длъжен да отговаряте — вмъкна се Анджели, — без присъствието на адвокат. Освен това трябва да знаете, че всяко нещо, казано от вас, може да се използва срещу вас.

— Желаете ли да извикаме адвокат? — запита Макгрийви.

— Нямам нужда от адвокат. Казах ви, че дадох дъждобрана назаем на Джон Хансън тази сутрин и не съм го виждал до момента, в който вие го донесохте в кабинета ми днес следобед. Не е възможно да съм го убил. Цял ден имах пациенти. Попитайте мис Робъртс, тя ще го потвърди.

Макгрийви и Анджели се спогледаха мълчаливо.

— Къде отидохте, след като излязохте от кабинета си този следобед? — запита Анджели.

— Отидох да видя мисис Хансън.

— Това ни е известно — каза Макгрийви. — А после?

Джад се поколеба, преди да отговори.

— Карах из околността.

— Къде по-точно?

— Из Кънектикът.

— Къде спирахте да вечеряте? — запита Макгрийви.

— Никъде. Не бях гладен.

— И никой не ви видя?

Джад размисли за секунда.

— Предполагам, че не.

— Може би сте спирали на някоя бензиностанция да заредите колата? — предположи Анджели.

— Не — каза Джад. — Никъде не съм спирал да зареждам. Какво значение има къде съм ходил вечерта? Хансън е бил убит днес преди обяд.

— Връщайте ли се после в кабинета си, след като излязохте следобед? — запита Макгрийви с небрежен глас.

— Не. Защо? — запита Джад.

— Някой е влизал.

— Какво? Кой?

— Не знаем — каза Макгрийви. — Искам да дойдете с нас и да хвърлите едно око. Тъкмо ще ни кажете дали нещо липсва.

— Разбира се — каза Джад. — Кой се обади за това?

— Нощният пазач — каза Анджели. — Държите ли нещо ценно в кабинета си, докторе? Пари? Лекарства? Нещо от този род?

— Съвсем дребна сума пари — каза Джад. — Но наркотични средства не държа. Там няма абсолютно нищо за крадене. Това е някаква нелепост.

— Добре — каза Макгрийви. — Да тръгваме.

В асансьора Еди погледна умолително. Джад срещна очите му и кимна с глава в знак, че го разбира.

Разбира се, помисли си Джад, полицията едва ли ще ме подозира, че съм се вмъкнал с взлом в собствения си кабинет. По-скоро изглеждаше, че Макгрийви иска да го натопи заради загиналия си партньор. Но оттогава бяха минали пет години! Беше ли възможно Макгрийви да е изгарял от ненавист през цялото това време в очакване някой ден докторчето да му падне в ръчичките?

На няколко крачки от входа беше паркирана полицейска кола без опознавателни знаци. Качиха се в нея и потеглиха мълчаливо към кабинета му.

На влизане в сградата Джад се разписа във входната книга. Бигелоу пазачът го изгледа някак странно. Или си го бе въобразил?...

Качиха се с асансьор до петнадесетия етаж и тръгнаха по коридора. Пред вратата на кабинета му стоеше униформен полицай. Той кимна на Макгрийви и отстъпи встрани. Джад понечи да бръкне в джоба си за ключа.

— Вратата е отключена — каза Анджели.

Той я отвори и тримата влязоха вътре.

Приемната беше обърната с главата надолу. Всички чекмеджета бяха измъкнати, а съдържанието им — изсипано и разхвърляно по пода. Джад не вярваше на очите си; беше направо разтърсен от шока.

— Какво мислите, че са търсили, докторе? — запита Макгрийви.

— Нямам представа — каза Джад.

Отиде до вратата към кабинета си и я отвори. Макгрийви се движеше плътно зад гърба му.

И двете ъглови масички лежаха прекатурени, някаква лампа се беше разбила на парчета, а килимът беше облян и просмукан от кръв.

В дъното на стаята лежеше гротескно разчекнатото тяло на Керъл Робъртс. Беше гола. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба със струна от пиано. Лицето, гърдите и половите ѝ органи бяха залени с киселина. Пръстите на дясната ѝ ръка бяха счупени. Лицето ѝ — разбито и отекло, а устата ѝ беше затъкната с мръсна кърпичка.

Двамата детективи следяха с внимателни погледи втренченото изражение на Джад.

— Побледнели сте — отбеляза Анджели. — Седнете.

Джад поклати глава и направи няколко стъпки. Когато проговори гласът му беше изпълнен с гняв.

— Кой... кой може да го е направил?

— А-а, това ще ни го кажете вие, докторе — каза Макгрийви.

Джад го изгледа.

— Никой не би могъл да ѝ направи това. Тя не е сторила зло никому през живота си.

— Мисля, че е крайно време да смените плочата, докторе — каза Макгрийви. — Никой не искал да засегне Хансън, а го намерихме с наръган в гърба нож. Никой не искал да причини зло на Керъл, но я залял с киселина и я измъчвал до смърт. — Гласът му изведнъж стана метален. — И вие ми дрънкате врели-некипели, че никой не им мислил злото. Какво, да не сте глух, ням и сляп, по дяволите? Момичето е работило при вас в продължение на четири години. Вие сте психоаналитик. Да не седнете сега да ми ги разправяте, че хал хабер сте си нямали от личния ѝ живот?

— Разбира се, че си имах хабер — каза със свити устни Джад. — Тя имаше приятел, с който щяха да се женят...

— Чик. Вече разговаряхме и с него.

— Но той никога не би направил това. Той е порядъчно момче и обичаше Керъл.

— Кога за последен път я видяхте жива? — запита Анджели.

— Вече ви казах. Когато излязох оттук, за да отида при мисис Хансън. Помолих я да затвори кабинета. — Гласът му се пречупи и той преглътна с усилие, като си пое дълбоко дъх.

— Имахте ли планирани и други пациенти за деня?

— Не.

— Мислите ли, че това може да е било извършено от маниак? — запита Анджели.

— Трябва да е бил маниак, но дори и един маниак би трябвало да има мотив, за да го направи.

— Така мисля и аз — каза Макгрийви.

Джад се вгледа в тялото на Керъл. То напомняше на обезформена кукла, ненужна и захвърлена.

— Колко време още ще я държите така? — запита гневно той.

— Сега ще я изнесат — каза Анджели. — Коронерът^[1] и момчетата от отдела по убийствата са вече тук.

Джад се обърна към Макгрийви.

— Специално заради мен ли я оставихте така? — обърна се той към Макгрийви.

— Да-а — проточи тежко агентът. — Ще ви задам пак същия въпрос. Има ли нещо в кабинета ви, заради което биха направили това? — запита той, като посочи към тялото на Керъл.

— Не.

— А картоните на пациентите ви?

Джад поклати уморено глава.

— Не.

— Май не ни оказвате голямо съдействие, докторе — каза Макгрийви.

— Да не мислите, че не искам да заловите тоя злодей? — сопна се Джад. — Ако имах нещо в архивите си, което да ви е от полза, щях да ви го кажа. Познавам всичките си пациенти. Сред тях няма и един, който би бил способен да го извърши. Това е направено от външен човек.

— Откъде сте толкова сигурен, че някой не е търсил нещо от документацията ви?

— Никой не е ровил там.

Макгрийви го изгледа с явен интерес.

— Откъде сте толкова сигурен? — повтори той. — Та вие дори и не сте погледнали.

Джад се приближи до стената в дъното. Под зорките погледи на двамата мъже той натисна долната част на панела и стената се плъзна встрани, откривайки ниша с вградени рафтове, отрупани с магнетофонни ролки.

— Записвам всеки сеанс с пациентите си — обясни Джад. — А записите държа тук.

— Не е ли възможно да са я изтезавали, за да каже къде се намират записите?

— В тия ленти няма нищо, което би представлявало някаква ценност за когото и да било. Мотивът за убийството ѝ е бил съвсем друг.

Джад се вгледа отново в разбитото тяло на Керъл и усети как го изпълва непосилна и сляпа ярост.

— На всяка цена трябва да пипнете това чудовище.

— Това и възнамерявам да направя — каза Макгрийви, без да отделя погледа си от Джад.

Излязоха на ветровитата и опустяла улица пред сградата и Макгрийви нареди на Анджели да откара доктора до дома му.

— Трябва да изпълня едно задължение — каза Макгрийви. Той се обърна към Джад. — Лека нощ, докторе.

Джад проследи мечешката му фигура да се отдалечава по улицата.

— Да тръгваме, че ще замръзнем — подкани го Анджели.

Джад се вмъкна на предната седалка до него и колата се отдели от бордюра.

— Ще трябва да съобщя на семейството на Керъл — каза Джад.

— Ние свършихме тая работа.

Джад кимна уморено. Искаше да отиде сам при тях, но това можеше да почака.

Настана тишина. Джад се зачуди какво ли задължение трябва да изпълнява Макгрийви толкова рано сутринта.

Анджели сякаш прочете мислите му.

— Макгрийви е много добър полицаи. Убеден е, че Зифрен заслужаваше електрическия стол за убийството на партньора му.

— Зифрен беше невменяем.

Анджели повдигна рамене.

— Вярвам ви, докторе.

„Но Макгрийви не ми повярва“, помисли си Джад. Той насочи мислите си към Керъл и си спомни нейната жизненост, възторженост и дълбоката гордост от това, което върши. Анджели през това време му говореше нещо и по едно време той видя, че са стигнали пред блока.

Пет минути по-късно беше вече в апартамента си. И дума не можеше да става за сън. Наля си бренди и го отнесе в кабинета. Спомни си нощта, когато Керъл се беше вмъкнала при него гола и вълшебна, търкайки топлото си и гладко тяло в неговото. Беше се държал хладно и дистанцирано, защото съзнаваше, че това е единственият начин да ѝ помогне. Но тя никога не узна каква сила на волята му бе потребна, за да устои на изкушението, което тя представляваше. А може би се беше досетила? Той повдигна чашата с брендите и я изгълта до дъно.

Градската морга приличаше на всички останали градски морги в три часа сутринта, с тая разлика само, дето някой беше окачил венче от имел на вратата. Някой, помисли си Макгрийви, или с излишък от предпразнично настроение, или със сатанинско чувство за хумор.

Той беше чакал нетърпеливо в коридора докато привърши аутопсията. След време коронерът се показва на вратата и му махна с ръка да влиза. Вече си миеше ръцете над голямата бяла мивка. Беше дребен, птицеподобен мъж с тънък и чуруликащ гласец и бързи, нервни движения. Отговаряше на всичките въпроси на Макгрийви в картечен ритъм и после изчезна. Макгрийви остана вътре няколко минути, докато осмисли чутото. После излезе в мразовитата декемврийска нощ и потърси такси. Нямаше даже и признак за такова. Кучите синове сигурно си печаха задниците всичките на Бермудските острови. Можеше да си чака до второ пришествие, докато му

замръзнеше дирникът. Забеляза полицейска патрулна кола и замаха лудо към нея, показва удостоверението си на младия полицай зад кормилото и му заповяда да го откара в деветнадесети полицейски участък. Правеше нарушение по този начин, но какво пък, по дяволите! Предстоеше му дълга нощ.

Анджели вече го чакаше в участъка.

— Току-що приключиха с аутопсията на Керъл Робъртс — съобщи Макгрийви.

— И?

— Била е бременна.

Анджели го изгледа изненадан.

— Била е бременна в третия месец. Малко късно за аборт и малко рано, за да й личи.

— Мислите ли, че това може да има нещо общо с убийството?

— Това е хубав въпрос — отбеляза Макгрийви. — Ако приятелчето ѝ я е изчукало и напълнило корема, а са щели да се женят така или иначе, какво от това? Женят се и детето им се ражда след шест вместо след девет месеца. Това се случва седем дни в седмицата. От друга страна пък, ако е надул корема ѝ и *не е искал* да се женят, какво от това? Ражда си бебето без съпруг. Това се случва два пъти на ден всяка седмица.

— Нали говорихме с Чик. Той каза, че искал да се оженият.

— Знам — отвърна Макгрийви. — Така че трябва да си зададем въпроса с какво разполагаме. Разполагаме с едно цветнокожо момиче с тримесечна бременност. Отива при таткото и му казва, а той я убива.

— Трябва да е луд, за да го направи.

— Или пък дяволски хитър. Повече съм склонен да мисля, че е второто. Хайде да погледнем нещата от този ъгъл: Керъл отива при бащата и му съобщава лошата новина, че не възнамерява да прави аборт, а има намерение да роди. Може да е постъпила така, за да го изнуди да се ожени за нея. Но да предположим, че той е бил в невъзможност да се ожени за нея, защото вече е женен. Или пък е бял. Да кажем, един много известен лекар с голяма клиентела. Ако нещо такова се разчуе, с кариерата му е свършено. Та кой ще отиде да се

лекува при такъв психиатър, който чука чернокожата си медицинска сестра и после се жени за нея?

— Стивънс е лекар — каза Анджели. — Знае поне половин дузина начини да я убие, без да предизвиква подозрения.

— Може би — каза Макгрийви, — а може би не. Ако върху него падне и най-малкото подозрение, което може да се проследи, то тогава душа да му е яка. Ако си купи отрова, то продавачът ѝ я води на отчет. Купи ли си пък нож или въже, пак можем да се доберем до магазините, които са му ги продали. Погледни обаче колко добре е изпитано всичко. Някакъв си маниак идва, ей тъй, за нищо, и умъртвява секретарката му, а след това нашият човек е разтърсен от покрусата работодател, който настоява най-енергично да заловим убиеца.

— Звучи ми доста кухо.

— Почакай, не съм свършил още. Нека да вземем пациента му, Джон Хансън. Още едно безсмислено убийство, извършено от неизвестен маниак. Ще ти призная нещо, Анджели. Не вярвам в никакви случайности. А вчера имахме две и направо ме втриса. Така че си зададох въпроса може ли да има връзка между убийствата на Джон Хансън и Керъл Робъртс и ако има, то каква. Изведнъж всичко ми се видя съвсем не толкова случайно. Да предположим, че Керъл влиза в кабинета му с вестта, че ще става татко. Последвала е голяма кавга и тя се е опитала да го шантажира. Казва му, че той трябва да се ожени за нея, да ѝ даде пари, или нещо от този род. Джон Хансън е чакал в приемната и е слушал. Може би Стивънс не е бил сигурен дали другият е чул нещо до момента, в който го е сложил да легне на кушетката. Тогава Хансън го заплашва, че ще го издаде. Или се опитва да го принуди да легне с него.

— Звучи доста нагласено.

— Но пасва. След като Хансън си тръгва, докторчето го проследява и му пъха нож между ребрата, за да му запуши устата. После се връща и си разчиства сметките с Керъл. Прави цялата работа да изглежда като дело на някой маниак, после се отбива при мисис Хансън, след което се разхожда из Кънектикът. Край на проблемите. Той е железен, пък нека тъпите ченгета да си разпарят задниците от търчане и слухтене за някаква си откачалка.

— Не мога да го приема — каза Анджели. — Опитваш се да пришиеш обвинение в убийство на човек, без да имаш нищо насреща.

— Какво искаш да кажеш с това „нищо насреща“? — запита Макгрийви. — Разполагаме с два трупа. Единият от тях е на жена, бременна в третия месец, работила за Стивънс. Другият е един от пациентите, убит само през една пресечка от кабинета му. Идвам е при него да се лекува, защото е бил хомосексуалист. Когато поисках да прослушаме лентите, той ми отказа. Защо? Кого защитава доктор Стивънс? Попитах дали е възможно взломаджията да е търсил нещо ценно в кабинета му. А той излезе с номера, че уж Керъл ги е заварила и те са я измъчвали да им каже къде се намират въпросните мистериозни скъпоценности. Само че такива мистерии не се случват. Лентите му не представлявали интерес за никого. Не държал наркотици в кабинета си. Нямам и стотинка даже в офиса. И какво излиза? Разбира се, че някакъв маниак. Нали така? Само че номерата му няма да минат. Сигурен съм, че именно доктор Джад Стивънс е точно човекът, когото търсим.

— Мисля, че се опитваш да му окачиш въжето на врата — изрече спокойно Анджели.

Лицето на Макгрийви се наля с кръв.

— Защото ръцете му са оцапани с кръв.

— Ще го арестуваш ли?

— Мисля да му подам едно спасително въже — каза Макгрийви.

— И докато той си напъхва врата в него, ще изровя всичките му кирливи ризи на показ. И когато го сложа да стъпи върху стола, той ще си получи заслуженото.

Макгрийви се обърна и излезе.

Анджели го проследи със замислен поглед. Ако останеше бездеен, имаше голяма вероятност Макгрийви да осъществи заплахата си. Не можеше да позволи това да се случи. Отбеляза си наум да поговори за това с капитан Бертели на другата сутрин.

---

[1] Следовател при смъртни случаи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Сутрешните издания на вестниците излязоха със сензационни заглавия за садистичното убийство на Керъл Робъртс. Джад се изкушаваше от мисълта да се обади в телефонната централа и да им поръча да известят клиентите му, че днешните сеанси се отлагат за друг ден. Не беше мигнал цяла нощ и сега очите му пареха, сякаш имаше пясък под клепачите си. Но след като разгледа списъка на пациентите за деня, реши, че за двама от тях отлагането можеше да се окаже фатално; другите можеха да почакаат. Реши да действа по нормалната процедура; първо — щеше да е по-добре за пациентите, и второ — щеше да е добра терапия за самия него да държи ума си далеч от случилото се.

Джад отиде рано в кабинета си, но завари коридора претъпкан с репортери, телевизионни коментатори и фотографи. Той отказа да ги пусне вътре или да направи какъвто и да е коментар. Накрая успя да се отърве от тях. Отвори бавно вратата към кабинета си, изпълнен с нервно очакване. Но напоеният с кръв килим беше изнесен, а всичко останало беше подредено на привичните си места. Стаята имаше нормален вид. Само дето Керъл никога повече нямаше да влезе вътре с ослепителната си усмивка.

Джад чу да се отваря външната врата. Първият му пациент беше дошъл.

Харисън Бърк представляваше забележителен среброкос мъж, прототип на бизнес ръководител от голям мащаб, какъвто всъщност и беше: вицепрезидент на корпорацията Интернешънъл Стийл. Първият път, когато Джад се срещна с него, се бе запитал, дали директорът беше създал стереотипния си имидж или имиджът беше създал директора. Някой ден Джад щеше да напише книга за характеристиките на лицата: грижовното изражение на лекаря, вживяното лице на адвоката в съда, физиономията и фигурата на актрисата — това бяха универсалните общоприети критерии: външното за сметка на вътрешното, лицето — за сметка на душата.

Бърк се изтегна на дивана и Джад насочи вниманието си към него. Десет минути му бяха достатъчни, за да се увери, че Харисън Бърк е параноик с наклонност към човекоубийство. Всички сутрешни вестници гъмжаха с подробности за убийството, станало предната нощ в същата тази стая, в която се намираше в момента, но Бърк не обели и дума за това. Беше типично за неговото състояние; за него външният свят не съществуваше.

— По-рано не ми вярвахте — каза Бърк, — но сега вече разполагам с доказателства, че са по петите ми.

— Мисля, че бяхме решили да не губите присъствие на духа, Харисън — отвърна внимателно Джад. — Спомнете си, вчера стигнахме до извода, че въображението може да ни изиграе...

— Не е въображението ми — изкрещя Бърк. Той се изправи и седна на кушетката. — Сега вече имам сигурни доказателства, че се опитват да ме убият!

— Защо не си легнете и не се опитате да се отпуснете? — предложи успокояващо Джад.

Бърк се изправи на крака.

— Само това ли имате да кажете? Та вие дори не се опитвате да изслушате доказателствата ми! — Очите му се присвиха. — Как да съм сигурен, че и вие не сте един от тях?

— Знаете много добре, че не съм от тях — каза Джад. — Аз съм ваш приятел и се опитвам да ви помогна.

Испита остър пристъп на разочарование. Прогресът, който си мислеше, че е успял да постигне през последния месец, напълно отсъстваше. Пред него отново стоеше същият параноик, прекрачил прага на кабинета му преди два месеца.

Бърк беше започнал работа в Интернешънъл Стийл като пощаджийче. За двайсет и пет години отличният му външен вид и приветливата му личност му бяха извоювали място под самия връх. Следващият президент на корпорацията щеше да носи неговото име. Но преди четири години жена му и трите му деца бяха изчезнали в пламъците на стихийен пожар, погълнал вилата им в Саутхамптън. През това време Бърк прекарваше приятно времето на Бахамските острови с любовницата си. Преживя трагедията много по-тежко, отколкото някой можеше да предполага. Възпитан като ревностен католик, той беше неспособен да се отърси от чувството за вина. Започна да изпада в

мрачни настроения и взе по-рядко да се вижда с приятели. Вечер си оставаше вкъщи като преживяваше отново и отново агонията на съпругата и децата си, изгорели в пламъците на вилата му, докато в друга част от мозъка си той лежеше със своята любовница. Все едно че непрекъснато прожектиреше един и същи филм в съзнанието си. Обвиняваше изцяло себе си за трагичната смърт на своето семейство. Ако беше останал при тях, трагедията нямаше да се случи. Тази мисъл се превърна в мания. Той беше същинско чудовище. Съзнаваше го напълно и Господ го знаеше също. Разбира се, че не беше тайна и за околните! Те го ненавиждаха със същата сила, с която се ненавиждаше и самият той. Хората му се усмихваха и се пишеха дружелюбни, но през цялото време го чакаха да покаже истинската си същност, за да го пипнат за врата. Но той не беше вчерашен. Спря да се храни в директорската столова и нареди да му носят обяда в кабинета. Избягваше всяко възможно човешко присъствие.

Преди две години компанията трябваше да си избира нов президент; наеха си човек отвън, като подминаха Бърк. Година по-късно се беше разкрил пост за изпълнителен вицепрезидент. Отново назначиха друг човек, като го пренебрегнаха най-безцеремонно. Сега вече имаше налице всички доказателства за наличието на широк заговор срещу него. Започна да шпионира колегите си. Нощем поставяше подслушвателни устройства в кабинетите на другите директори. Шест месеца по-късно го заловиха. Не го изгониха само заради изключително дългия му стаж във фирмата и високия пост, който заемаше в момента.

Обзет от искрено желание да му помогне, президентът на компанията започна да го облекчава от някои от задълженията му. Но вместо да помогне, този жест затвърди още повече убеждението на Бърк, че те наистина бяха решени да го премахнат. Те се бояха от него, защото той беше по-умен от тях. Ако той станеше президент, *всичките* щяха да изхвърчат на часа, защото *всички* до един бяха тъпи идиоти. Започна да прави все повече и повече грешки. Когато му ги посочваха, той негодуващо отричаше да са негови. Някой целенасочено вмъкваше грешки в докладите му, променяше цифрите и данните, като се опитваше да го дискредитира. Скоро той откри, че не само хората от компанията заговорничат срещу него. Следяха го навсякъде. Подслушваха телефона му, отваряха пощата му. Страхуваше се да яде,

за да не го отровят. Застрашително започна да губи тегло. Президентът на компанията сериозно се разтревожи и му уреди среща с доктор Питър Хадли, като настоя на всяка цена Бърк да отиде. След като побеседва половин час с Бърк, доктор Хадли телефонира на Джад. Графикът му беше запълнен до краен предел, но след като разбра от Питър, че работата е изключително сериозна, Джад неохотно се съгласи да го поеме.

И сега Харисън Бърк лежеше по гръб върху покритата с дамска анатомична кушетка със стиснати покрай тялото юмруци.

— Разкажете ми какви доказателства имате за заговора срещу вас.

— Снощи се промъкнаха в дома ми. Искаха да ме убият. Но аз не им се дадох. Сега спя в работната си стая и съм сложил допълнителни секретни брави на всички врати, за да не могат да се доберат до мен.

— Сигнализирахте ли в полицията за взлома в къщата ви? — запита Джад.

— Разбира се, че не! И полицията е с тях. Имат заповед да ме застрелят. Но няма да посмеят, когато около мен има хора, и затова винаги се движа в тълпата.

— Радвам се, че ме информирахте за това — каза Джад.

— Какво предлагате да направим? — запита го живо Бърк.

— Слушам ви много внимателно — каза Джад. Той му показва магнетофона. — Записвам всичките ни разговори, така че ако ви убият, ще имаме на разположение доказателства за заговора срещу вас.

Лицето на Бърк пламна от възторг.

— Господи, ами че това е чудесно! Магнетофон! Сега вече наистина лошо им се пише!

— Защо не си полегнете? — предложи Джад.

Бърк кимна и се плъзна върху кушетката, като притвори очи.

— Капнал съм. Не съм мигнал от месеци. Не смея да задрема даже и за секунда. Просто не можете да си представите какво е всички да ви желаят злото.

Аз ли не знам, помисли си Джад за Макгрийви.

— Вашият прислужник не ги ли чу да се вмъкват? — запита Джад.

— Не ви ли казах? — изненада се Бърк. — Изхвърлих го преди две седмици.

Джад прехвърли бързо през паметта си последните сеанси с Харисън Бърк. Само преди три дни Бърк му беше описал схватката с прислужника си. Значи и усетът му за време беше засегнат от болестта.

— Не си спомням да сте го споменавали — изрече внимателно Джад. — Сигурен ли сте, че сте го освободили преди две седмици?

— Вие ме бъркате с някой — изръмжа Бърк. — Как, по дяволите, мислите, че съм стигнал до поста вицепрезидент на една от най-големите корпорации в света? Защото имам брилянтен ум, докторе, и е добре да не го забравяте.

— Защо го изхвърлихте?

— Защото се опита да ме отрови.

— Как?

— С едно блюдо от шунка и яйца. Беше им сложил арсеник.

— Опитайте ли го? — запита Джад.

— Разбира се, че не — изсумтя Бърк.

— Тогава откъде разбрахте, че е било отровно?

— Усецам отровата по миризмата.

— Какво му казахте?

Израз на задоволство премина по лицето на Бърк.

— Нищо не съм му казал. Само го спухах от бой.

Чувство на безсилие обхвана Джад. Беше сигурен, че може да му помогне, стига да разполага с достатъчно време. Но времето беше изтекло. Това беше вечната опасност при психоанализата — под отдушника на свободно протичащите асоциации тънката корица на цивилизацията можеше да се пръсне и да изскочат на свобода всички примитивни страсти и емоции, гущещи се плътно притиснати в разума подобно на уплашени диви зверове в нощта. Свободният поток на речта беше първото стъпало към свободата. Но в случая с Бърк то се беше превърнало в бумеранг. Сеансите бяха освободили всички потиснати страхове, заключени до този момент в душата му. Бърк бе започнал да показва забележително подобрене с всеки сеанс, съгласявайки се с Джад, че не съществува никакъв заговор срещу него, че той е само претоварен с работа и емоционално изтощен. Джад чувстваше, че води Бърк към точката, от която после могат да започнат задълбочения анализ и да атакуват проблема в самия му корен. Но се оказа, че Бърк е надхитрил лекаря си. Всъщност, той беше изпитвал Джад, предоставяйки му инициативата в опита си да го хване в капан и

да разбере дали и той не е един от тях. Харисън Бърк беше подвижна бомба със закъснител, която можеше да експлодира всеки момент. А той нямаше никакъв близък роднина, който да бъде уведомен за това. Дали Джад не трябваше да се обади на президента на компанията и да му каже какво предчувства? Направеше ли го, това означаваше да сложи край на кариерата на Бърк в бизнеса. Щяха да го настанят в нервно-психиатрична клиника. Беше ли наистина прав с диагнозата си, че Бърк е параноик със склонност към човекоубийство? Искаше му се да се консултира и с друг лекар, но Бърк никога не би склонил. И Джад разбра, че му се налага да вземе решението сам.

— Харисън, ще ви помоля да ми обещаете нещо — каза Джад.

— Какво обещание? — запита подозрително Бърк.

— Ако се опитат да ви прекарат, тогава ще им се наложи да използват насилие спрямо вас, за да ви затворят... Но вие сте достатъчно умен, за да се хванете на уловките им. Така не ще посмеят да ви пипнат.

Очите на Бърк блеснаха.

— За бога, но вие сте на прав път — каза той. — Значи такъв е техният план! Е, нас двамата вече не могат да прецакат, нали така?

Джад чу да се отваря и затваря външната врата на приемната. Погледна часовника си. Беше се появил и следващият му пациент.

Джад спокойно изключи магнетофона.

— Мисля, че за днес стига — каза той.

— Всичко ли записахте на магнетофона? — запита жадно Бърк.

— Всяка дума — потвърди Джад. — Никой не ще посмее да ви докосне. — Той се поколеба. — Мисля, че днес не е необходимо да ходите на работа. Защо не си отидете у дома и си починете?

— Не мога — простена Бърк, с изпълнен с отчаяние глас. — Не отида ли в кабинета си, ще махнат името ми от табелката върху вратата и ще сложат нечие друго име. — Той се приведе поверително към Джад. — Бъдете много внимателен. Ако научат, че сте ми приятел, и вие ще загазите.

Бърк се приближи до вратата към коридора, откряна я на сантиметър и огледа бдително коридора вляво и вдясно. После бързо се изниза.

Джад се вгледа подир него. Умът му беше изпълнен от болка заради това, което му се налагаше да причини на Харисън Бърк.

Може би ако Бърк беше дошъл при него преди шест месеца... И изведнъж една мисъл вледени съзнанието му. Не беше ли се превърнал вече Харисън Бърк в убиец? Възможно ли беше той да е замесен в убийствата на Джон Хансън и Керъл Робъртс? И Бърк, и Хансън бяха негови пациенти. Нищо чудно да се бяха засичали при него. В последните месеци няколко пъти приемните часове на Бърк се бяха случвали след тези на Хансън. А Бърк си имаше навика да закъснява редовно. Можеше да се е сблъскал няколко пъти в коридора с Хансън. Това би било достатъчно да се задейства параноята му, да го накара да си помисли, че Хансън го преследва по петите и го заплашва. При случая с Керъл пък Бърк я виждаше всеки път, когато идваше в кабинета му. Беше ли възможно болният му разум да е изтълкувал присъствието ѝ като заплаха за живота му и да е решил да я премахне? От колко време в действителност беше болен Бърк? Съпругата му и трите му деца бяха изгорели в пламъците на случаен пожар. Случаен ли? Трябваше да провери това.

Отиде до вратата към приемната и я отвори.

— Заповядайте — каза той.

Ан Блейк се изправи грациозно и се отправи към него с топла усмивка върху лицето. Джад изпита същото разтърсващо чувство, както и когато я беше видял преди няколко седмици. Тогава за пръв път откакто бе загинала Елизабет усети дълбоко емоционално привличане към жена.

Двете изобщо не си приличаха. Елизабет имаше руса коса, дребна фигурка и сини очи. Ан Блейк беше с черна коса и невероятни виолетови очи, оброчени от дълги и тъмни ресници. Беше висока, със стройна и вълшебно оформена фигура. Притежаваше жив разум и класическа патрицианска простота, които биха я направили да изглежда недостъпна, ако не беше топлината в очите ѝ. Гласът ѝ беше нисък и мек, със съвсем лека дрезгавина.

Беше на около двацет и пет години. Несъмнено беше най-красивата жена, която Джад някога беше срещал. Но имаше и още нещо, освен красотата, което го беше пленило. Това беше присъствието на една почти осезаема сила, която го привличаше към нея, някаква необяснима реакция, която го караше да се чувства като че ли я познава от цяла вечност. Чувства, за които си беше мислил, че са

умрели безвъзвратно, отново изплуваха, като го изненадваха със своята виталност.

Тя се бе появила в кабинета му преди три седмици без предварителен час. Керъл ѝ беше обяснила, че денят му е запълнен до краен предел и физически му е невъзможно да приеме нов пациент. Но Ан спокойно беше попитала дали може да изчака. Беше престояла два часа в приемната, докато накрая Керъл се беше съжалила над нея и я въведе при Джад. Спомни си, че я беше помолил да седне, а тя му се бе представила. Ан Блейк. Домакиня. Джад я беше запитал какъв е проблемът ѝ. Тя се беше поколебала, преди да отговори, че не може да каже със сигурност. Дори не беше сигурна дали въобще има някакъв проблем. Неин близък лекар ѝ бил споменал, че Джад е един от най-блестящите психоаналитици в страната, но когато той се беше заинтересувал за името на колегата си, тя деликатно премълча. Но каквото и да твърдеше Ан, Джад беше сигурен, че е взела името му от телефонния указател.

Беше се опитал да ѝ обясни, че му е абсолютно невъзможно да я поеме, програмата му беше запълнена до край. Предложи ѝ да я препоръча на поне половин дузина добри психоаналитици. Но Ан беше непреклонна. Искаше той да я лекува. Накрая Джад вдигна ръце. Изглеждаше абсолютно нормална, ако не се смяташе леката ѝ напрегнатост, която очевидно се дължеше на някакъв лесно разрешим проблем. За пръв път наруши правилото си да не приема пациенти без препоръката на друг лекар и дори се отказа от почивката си на обяд, за да започне лечението ѝ. През изминалите три седмици се беше появявала два пъти седмично и въпреки това Джад знаеше за нея почти толкова, колкото и първия път. Но за сметка на това пък разбра още нещо за себе си — беше влюбен. За пръв път след смъртта на Елизабет.

По време на първия им сеанс Джад запитва дали обича съпруга си, като се ненавиждаше за желанието си тя да каже „не“. Но тя потвърди.

— Да. Той е почтен мъж и много силен.

— Мислите ли за него като за баща? — беше я запитал Джад.

Ан беше втренчила невероятните си виолетови очи в него.

— Не. Не съм търсила бащинска фигура. Имах прекрасно и щастливо детство.

— Къде сте родена?

— В Ривиър, малко градче близо до Бостън.

— И двамата ви родители са още живи?

— Татко е жив. Мама почина от сърдечен удар, когато бях на дванайсет години.

— Добри ли бяха взаимоотношенията на родителите ви?

— Да. Те се обичаха много.

Ти си най-яркото доказателство за това, помисли си щастливо Джад. При всичките болестни отклонения и нещастия, на които беше ставал свидетел ежечасно до този момент, тя приличаше на глътка кристален априлски въздух.

— Имахте ли брат или сестри?

— Не. Бях единствено дете. И много разглезено при това.

И тя му се усмихна. Беше открита, сърдечна усмивка, без всякакво лукавство или превземка.

Разказа му, че е живяла в чужбина с баща си, който работил за държавния департамент, и след като се оженил повторно, отишла да работи в ООН като преводачка. Владееше перфектно френски, италиански и испански. Срещнала бъдещия си съпруг на Бахамските острови, когато била на почивка там. Притежавал строителна фирма. Отначало не била привлечена особено от него, но той бил упорит и постоянстващ поклонник. Оженили се два месеца след първата им среща. От деня на сватбата им били изминали шест месеца до този момент. Живеели в едно имение в Ню Джърси.

Това беше всичко, което Джад успя да научи през шестте сеанса на лечение. Още нямаше и най-малката представа за това какво представлява проблемът ѝ. Явно съществуваше някаква спънка от емоционално естество, която не ѝ позволяваше да му разкаже. Спомни си някои въпроси, които ѝ беше задал по време на първия им сеанс.

— Засяга ли съпруга ви вашия проблем, мисис Блейк?

Не последва никакъв отговор.

— Съвместими ли сте със съпруга си във физическо отношение?

— Да. — Смутено.

— Мислите ли, че има връзка с друга жена?

— Не. — Със забавно изражение.

— А вие имате ли връзка с друг мъж?

— Не. — Този път гневно.

Той се поколеба, опитвайки се да предугади най-добрия подход, с който да разруши бариерата помежду им. Реши да опита методиката на изстрела с максимално разсейване: щеше да пробва всяка важна тема, докато не напипа оголения нерв.

— Карате ли се за пари?

— Не. Той е много щедър.

— Някакви проблеми със свекървата?

— Той е сирак, а татко живее в Калифорния.

— Били ли сте вие или вашият съпруг някога пристрастени към наркотиците?

— Не.

— Подозирате ли съпруга си в хомосексуални наклонности?

Нисък, топъл смях.

— Не.

Той продължи атаката, защото нямаше друг избор.

— Имали ли сте някога сексуална връзка с друга жена?

— Не. — Укорителен поглед.

Беше засегнал алкохолизма, фригидността, бременността, от която тя се боеше — всичко, за което можеше да се сети. А тя всеки път го беше изглеждала със замислените си интелигентни очи и беше поклащала глава. Всеки път, когато се опитваше да я притисне, тя му се изплъзваше с думите:

— Моля ви да имате търпение с мен. Нека аз самата се подготвя.

Щеше да вдигне ръце при всеки друг пациент. Но при нея знаеше, че е длъжен да помогне. Нямаше да понесе раздялата си с нея.

Беше я оставил да говори за всичко, което представлява интерес за нея. Тя беше обиколила много страни заедно с баща си и познаваше забележителни хора. Притежаваше бърз ум и невероятно чувство за хумор. Той откри, че и двамата обичат едни и същи книги, музика, пиеси. Беше топла и приятелски разположена към него, но Джад не долавяше дори и най-слаб признак, че тя се отнася към него като нещо повече от лекуващ лекар. Иронията беше наистина горчива. В продължение на години беше търсил подсъзнателно жена като Ан, и сега, когато най-сетне се беше появила в живота му, трябваше да я излекува и да я върне обратно при съпруга ѝ.

Сега, след като Ан влезе в кабинета му, Джад се прехвърли в стола до кушетката и я зачака да легне.

— Не, днес не — произнесе тя спокойно. — Просто дойдох да видя дали не мога да ви помогна с нещо.

Той се втренчи безмълвен в нея. Нервите му така се бяха изопнали през изминалите два дни, че неочакваното ѝ съчувствие го разклати. Гледаше я, без да откъсва очи, и с огромно усилие на волята потисна желанието си да излее пред нея всичко, което му се беше събрало за тия дни. Да ѝ разкаже за погълналия го кошмар, за Макгрийви и идиотските му подозрения. Но съзнаваше много добре, че няма право. Той беше лекар, а тя — негова пациентка. Съществуваше и нещо още по-лошо. Беше влюбен в нея, а тя беше недосегаемата съпруга на човек, когото той дори не беше виждал.

Тя стоеше пред него и го гледаше. Той кимна, неспособен да проговори.

— Толкова много обичах Керъл — наруши мълчанието тя. — Кой би могъл да ѝ причини това зло?

— Не знам — изрече Джад.

— Полицията няма ли някаква представа кой може да го е извършил?

Нямат представа ли!, помисли горчиво Джад. *О, да можеше да ѝ разкаже всичко.*

Ан го изгледа с любопитство.

— Полицията си има своите теории за това — каза Джад.

— Знам колко ужасно се чувствате. Искрах само да дойда и да ви кажа колко много съжалявам за случилото се. Дори не бях сигурна, че ще ви открия тук днес.

— Нямахте да идвам — каза Джад. — Но... е, ето ме пред вас. След като и двамата сме дошли, защо да не си поговорим малко за вас?

Ан се поколеба.

— Не съм сигурна, че има за какво повече да си говорим.

Джад усети как сърцето му подскочи. *Господи, не ѝ позволявай да каже, че никога повече няма да се видим.*

— Следващата седмица заминаваме със съпруга ми в Европа.

— Това е чудесно — успя да изтръгне той от себе си.

— Страхувам се, че ви губя времето, доктор Стивънс, и ви моля да ме извините.

— Моля ви, недейте — каза Джад.

Откри, че гласът му е станал дрезгав. Тя му се изплъзваше. Но, разбира се, тя не можеше да го осъзнае. Той се превръщаше в малко момче. Разумът му го обясни в студени клинични термини, докато стомахът му се свиваше от физическата болка, причинена от нейното заминаване. Завинаги.

Тя отвори дамската си чантичка и извади пари. Имаше навика да му плаща в брой след всеки сеанс, за разлика от другите пациенти, които му изпращаха чекове.

— Не — каза бързо Джад. — Вие дойдохте при мен като приятел. И аз съм... ви много благодарен.

Направи нещо, което досега не беше правил за никого от пациентите си.

— Бих искал да дойдете още веднъж — каза той.

Тя го погледна спокойно.

— Защо?

Защото не мога да понеса мисълта, че си отивате толкова скоро, каза си той. Защото никога повече няма да срещна жена като вас. Защото ми се иска аз да ви бях срещнал първи. Защото ви обичам. На глас той произнесе:

— Мислех си, че можем... все пак да осъществим, макар и малък напредък. Да поразговоряме, за да се убедим, че наистина сте се справили с проблема.

Тя се усмихна закачливо.

— Искате да кажете — да се върна, за да си взема дипломата?

— Нещо такова — произнесе той. — Ще дойдете ли?

— Щом желаете... разбира се. — Тя се изправи. — Не ви дадох никаква възможност за успех с мен. Но знам, че вие сте чудесен лекар. Когато и да ми потрябва помощ, ще ви потърся.

Тя протегна ръката си и той я стисна. Беше топло и твърдо ръкостискане. Усети отново горещия вихър на токовете, протекъл между телата им, и се зачуди дали тя не усеща това.

— Ще се видим в петък — каза той.

Проследи я с поглед да излиза през прекия изход към коридора и после тежко се отпусна в един стол. Никога не се беше чувствал толкова самотен през целия си живот. Не можеше да остане така и да бездейства. Отговорът задължително съществуваше и ако Макгрийви нямаше намерение да си размърда задника, той беше длъжен да го

открие, преди Макгрийви да го е съсипал. Лейтенант Макгрийви подозираше, че е авторът на две убийства, нещо, което той все още не можеше да опровергае. Всеки момент можеха да го арестуват, което означаваше да съсипят кариерата му. Беше влюбен в омъжена жена, която щеше да види само още веднъж. Насили се да погледне малко по-розово на нещата. Не можеше непрекъснато да се трови само с мисли за най-черното.

ГЛАВА ПЕТА

Остатъкът от деня му мина сякаш под водата. Няколко от пациентите се поинтересуваха от смъртта на Керъл, но останалите бяха толкова вгълбени в себе си, че околният свят за тях не съществуваше. Джад се опита да се концентрира, но мислите му непрестанно сякаш биваха отвявани от вятъра; постоянно се връщаше към случилото се и се опитваше да намери отговор на въпросите, които го измъчваха. Реши по-късно да прослуша отново лентите, за да се увери дали не е пропуснал нещо.

В седем часа, след като изпроводи и последния си пациент, застана до скритото си барче и си наля солидна порция скоч. Алкохолът го блъсна в главата като юмрук и той изведнъж си спомни, че не беше слагал нищо в уста от сутринта. Но самата мисъл за храна го накара да му се повдигне. Отпусна се в едно кресло и се замисли. В историите на болестта на който и да е от пациентите му нямаше нищо, което би подтикнало някого от тях да извърши убийство. Някой изнудвач би могъл да направи опит да открадне медицинските досиета. Но изнудвачите обикновено биваха страхливци, които връхлитаха като лешояди върху болните си събратья, и ако Керъл се беше сблъскала с такъв при опита му за взлом и той я беше убил, то убийството щеше да бъде извършено мигновено, с един удар. Той нямаше да я измъчва. Тук съществуваше някакво друго обяснение.

Джад проседя така дълго, докато разумът му бавно и щателно оглеждаше от всички страни събитията през последните два дни. Накрая въздъхна и се предаде. Вдигна поглед към часовника и разтревожено установи колко е закъснял.

Когато излизаше от кабинета вече минаваше девет. Още щом пристъпи отвъд прага на топлото фоайе в лицето го блъсна ледената вълна на вятъра. Снегът отново бе завалял. Вятърът го завихряше и той обгръщаше всичко в мътнобяла полупрозрачна пелена и градът придобиваше вид на рисуван върху платно — боите се стичаха по него, като стапяха небостъргачите и улиците в размито сиво и бяло. От

другата страна на Лексингтън авеню върху един магазин червено-бял плакат предупреждаваше:

Имате само шест дни за покупки до Коледа

Коледа. Той бързо превключи мислите си на друга вълна и закрачи по тротоара.

Улицата беше съвсем пуста, с изключение на самотен пешеходец в далечината, който сигурно бързаше да се прибере на топло при съпругата или любимата си. Дждад се улови, че мисли какво ли прави в този момент Ан. Навярно беше у дома, при съпруга си, нежна и отзивчива, докато обсъждаха как е минал деня му в офиса. Или може би вече си бяха легнали и... *Стига!*, заповяда си той.

По брулената от вятъра улица не се мяркаше никакъв автомобил, така че той тръгна да я пресича по диагонал още преди да е стигнал ъгъла; бързаше към гаража, където държеше колата си паркирана през деня. Когато стигна средата на улицата, дочу шум зад себе си и се обърна. Голяма черна лимузина го приближаваше без включени светлини; гумите ѝ се бореха усърдно за сцепление с мокрия сняг, покрил настилката на улицата. Беше само на десет фута от него. *Пиян дръвник*, помисли си Дждад. *Налял се е като свиня и ще се претрепе някъде*. Той се обърна и затича към убежището на бордюра. Предницата на колата изви рязко към него и внезапно увеличи скоростта си. Дждад изведнъж проумя, макар и късно, че колата съвсем преднамерено се канеше да го блъсне и премаже.

Последният му спомен беше как нещо внезапно изтръгна въздуха от гърдите му и гръмкият трясък прозвучал като гръмотевица. Смрачената улица изведнъж пламна в хиляди бенгалски огънове, които сякаш експлодираха в главата му. И в тази частица от секундата Дждад мигновено проумя отговора на всички въпроси. Разбра защо бяха убити Джон Хансън и Керъл Робъртс. Усети пристъпа на див възторг. Трябваше да го сподели с Макгрийви. После светлината угасна и остана само тишината на мокрия мрак.

Отвън деветнадесети полицейски участък наподобяваше древно, обрулено от ветровете четириетажно училище; кафяви тухли, измазани с хоросан, и корнизи, побелели от изпражненията на стотици поколения гълъби. Деветнадесети полицейски участък отговаряше за района на Манхатън от Петдесет и девета улица до Осемдесет и седма, и от Пето Авеню до Ийст Ривър.

Обаждането от болницата, с което ги известиха за постъпилия случай — жертва на пътна злополука, мина през полицейската централа няколко минути след десет и беше прехвърлено към детективското бюро. Деветнадесети полицейски участък действително имаше тежка нощ. С настъпването на лошото време се бяха увеличили силно изнасилванията и опитите за убийство. Опустелите улици се бяха превърнали в замръзнали пустини, където мародерите връхлитаха върху безгрижните зяпльовци, осмелили се да минат през тяхната територия.

Повечето детективи бяха излезли по повиквания и детективският отдел беше почти опустял; бяха останали само детективът Франк Анджели и един сержант, който разпитваше някакъв заподозрян в палеж.

Когато телефонът звънна, Анджели вдигна слушалката. Беше сестрата, която се грижеше за жертвата на пътната злополука в градската болница. Пациентът питал за лейтенант Макгрийви. Макгрийви беше отскочил до съдебния архив. Когато сестрата му съобщи името на пациента, той й каза, че веднага потеглят за болницата.

Макгрийви влезе в стаята тъкмо когато Анджели затваряше телефона. Анджели бързо му обясни за повикването.

— Няма да е зле веднага да тръгнем към болницата — каза Анджели.

— Ще почака. Искам първо да разговарям с капитана на участъка, на чиято територия е станал случаят.

Анджели проследи с поглед как Макгрийви набра номера. Чудеше се дали капитан Бертели е предал на Макгрийви за разговора му с него. Беше протекъл съвсем кратко и делово.

— Лейтенант Макгрийви е много добър полицаи — беше казал Анджели, — но взема твърде присърце случилото се преди пет години.

Капитан Бертели го беше дарил със студен и продължителен поглед.

— Обвинявате го в опит да натопи доктор Стивънс?

— Не го обвинявам в нищо, капитане. Само си помислих, че е мой дълг да сте наясно със ситуацията.

— Окей, сега вече съм наясно.

И с това срещата беше приключила.

Телефонният разговор на Макгрийви продължи три минути, изпълнен с ръмженето на лейтенанта, докато си водеше записки, а през това време Анджели нетърпеливо пристъпяше напред-назад. Десет минути по-късно двамата вече седяха в колата на път за болницата.

Стаята на Джад беше на шестия етаж в дъното на дълъг, мрачен коридор с болнично сладникавия аромат на всички здравни заведения. Сестрата, която им се беше обадила по телефона, ги съпроводи до стаята на Джад.

— Какво е състоянието му, сестро? — запита Макгрийви.

— Лекарят ще ви обясни по-добре от мен — заяви тя с тон на стара мома. И след миг изведнъж продължи. — Цяло чудо е, че не са го убили. Със сигурност мозъчно сътресение, няколко натъртени ребра и рана на лявата ръка.

— В съзнание ли е? — запита Анджели.

— Да. Направо не можем да го задържим в леглото. — Тя се обърна към Макгрийви. — Непрекъснато повтаря, че трябва да ви види.

Влязоха в стаята. Вътре имаше шест легла и всичките бяха заети. Сестрата посочи към едно от тях в ъгъла в дъното, преградено от другите със завеса; Макгрийви и Анджели го доближиха и минаха зад завесата.

Джад седеше в леглото облегнат на възглавницата. Лицето му беше бледо, с голямо парче лейкопласт върху челото. Лявата му ръка беше в превръзка.

Макгрийви проговори пръв.

— Разбрах, че сте пострадали.

— Не беше нещастен случай — каза Джад. — Някой се опита да ме прегази. — Гласът му беше слаб и треперещ.

— Кой? — запита Анджели.

— Не знам, но всичко съвпада. — Той се обърна към Макгрийви. — Убийците не са целели Джон Хансън или Керъл. Те са искали да убият мен.

Макгрийви го загледа изненадан.

— Кое ви кара да мислите така?

— Харисън беше убит, защото носеше жълтия ми дъждобран. Сигурно са ме видели сутринта да влизам в сградата, облечен с него. И когато е излязъл с дъждобрана, те са помислили, че съм аз.

— Това е възможно — произнесе Анджели.

— Разбира се — заяви Макгрийви, като се обърна към Джад. — И когато са разбрали, че са убили не този човек, когото е трябвало, са се върнали в кабинета ви, съдрали са дрехите ви и са открили, че вие наистина сте малко цветнокожо момиче и така са побеснели от това, че са ви пребили до смърт.

— Керъл са я убили, защото са я заварили в кабинета ми, когато са търсели мен — каза Джад.

Макгрийви пхна ръка в джоба на палтото си и извади няколко изписани листчета.

— Току-що разговарях с капитана на полицейския участък, в чийто район е станал нещастният случай.

— Не беше нещастен случай.

— Според доклада на полицията, вие сте нарушили правилата за пресичане на улицата.

Джад се втренчи в него.

— Нарушил съм правилата...? — повтори той слабо.

— Пресекли сте улицата по средата, докторе.

— Нямахте никакви коли и аз...

— *Имало е кола* — поправи го Макгрийви. — Само че вие не сте я видели. Валял е силен сняг и видимостта е била много лоша. Изскочили сте изведнъж пред колата, шофьорът е натиснал спирачките, колата е станала неуправляема и ви е блъснала. Шофьорът е изпаднал в паника и е духнал.

— Не беше така, а и фаровете му бяха угасени.

— И вие считате *това* за доказателство, че той е убил Джон Хансън и Керъл Робъртс?

— Някой се опита да ме убие — повтори упорито Джад.

Макгрийви поклати глава.

— Няма да стане, докторе.

— Какво няма да стане? — запита Джад.

— Наистина ли очаквате от мен да забия тъпана, че търся някакъв митичен убиец, докато в същото време вие се превивате от смях? — В гласа му изведнъж звънна стомана. — Знаехте ли, че секретарката ви е била бременна?

Джад притвори очи и главата му потъна във възглавницата.

Значи ето за какво е искала Керъл да разговаря с него през последните няколко дни. А той почти се беше досетил. И сега Макгрийви щеше да си мисли, че... Той отвори очи.

— Не — каза уморено той. — Не знаех.

Главата му отново взе да пулсира. Болката се връщаше победоносно. Преглътна, за да надвие гаденето, което се надигаше в гърлото му. Искаше да позвъни на сестрата, но по-скоро би умрял, отколкото да изпадне в такова унижение пред Макгрийви.

— Прерових папките в съдебния архив — каза Макгрийви. — Как бихте коментирали факта, ако ви кажа, че вашата малка чернокожа бременна чаровница е изтъркала доста токове по улиците, преди да почне работа при вас? — Бумтенето в гърдите на Джад се усили. — Знаехте ли това, доктор Стивънс? Не е необходимо да ми отговаряте. Аз ще отговоря вместо вас. Знаели сте го, защото вие сте я измъкнали от среднощния съд преди четири години, когато е била арестувана по обвинение в проституция. Не е ли малко необичайно за един много уважаван доктор да наема курва за секретарка в първокласния си кабинет?

— Никое момиче не се ражда курва — каза Джад. — Просто се опитвах да помогна на едно шестнайсетгодишно дете да намери правилния път в живота си.

— И да си имате вързано едно прелестно черно дупе?

— Мръсно копеле!

Макгрийви се усмихна без хумор.

— Къде заведохте Керъл, след като я взехте от съда?

— Вкъщи.

— И тя спа във вашия апартамент?

— Да.

Макгрийви се ухили.

— Ама и вас си ви бива! Вземате едно първокласно малолетно курве от среднощния съд и си го закарвате вкъщи. Сигурно ви е липсвал партньор за шах? Ако вие действително не сте спали с нея, тогава вероятността да сте хомосексуалист е много голяма. И виждате колко добре се връзват нещата? Нали? Джон Хансън. А ако пък наистина сте спали редовно с Керъл, тогава вероятността да сте й надули корема е много голяма. И имате наглостта да се проснете на кревата и да ми пышкате и охкате, разказвайки ми басни за някакъв злокобен маниак с кола, който ходел нагоре-надолу и трепел хора?

Макгрийви се обърна и излезе от стаята с почервеноло от гняв лице.

Бумтенето в гърдите на Джад го разтърси целия.

Анджели го наблюдаваше разтревожено.

— Добре ли сте?

— Трябва да ми помогнете — изтръгна от себе си Джад. — Някой се опитва да ме убие. — Прозвуча му като погребална песен в ушите.

— Кой би имал мотив да ви убива, докторе?

— Не знам.

— Имате ли врагове?

— Не.

— Да сте спали напоследък с нечия съпруга или приятелка?

Джад поклати глава и мигновено съжали за движението.

— Да имате някакво голямо наследство от близки роднини, които да се опитват да ви премахнат от пътя си?

— Не.

Анджели въздъхна.

— Окей. Значи никой няма мотив да ви премахва. А някой от пациентите ви? Мисля, че ще е добре да ни дадете един пълен списък, за да ги проверим един по един.

— Не мога да го направя.

— Искам само имената им.

— Съжалявам. — Опитите да си отваря устата му струваха огромни усилия. — Щях да ви го дам, ако бях зъболекар или ортопед.

Но вие сами разбирате, че тези хора имат проблеми. При това някои от тях от изключително сериозно естество. Ако започнете да ги разпитвате, вие не само ще ги съсипете; ще унищожите вярата им в мен. Никога повече не ще бъда в състояние да им окажа помощ. Не мога да ви дам този списък. — Той се облегна изтощено на възглавницата.

Анджели го изгледа внимателно и после запита:

— Как ще наречете човек, който счита, че всеки се опитва да го убие?

— Параноик — каза Джад. И видя изражението на Анджели. — Да не мислите, че аз...?

— Поставете се на мое място — каза Анджели. — Ако аз бях в това легло и говорех с вашите думи, а вие моят лекар, какво щяхте да си помислите?

Джад притвори очи в усилие да надвие остриите болки в главата си. Гласът на Анджели продължи:

— Макгрийви ме чака.

Джад отвори очи.

— Почакайте... дайте ми възможност да ви докажа, че говоря истината.

— Как?

— Който и да се опитва да ме убие, ще повтори опита си. Искам някой до мен, за да може да ги пипне следващия път.

Анджели изгледа Джад.

— Доктор Стивънс, ако някой наистина се опитва да ви убие, то и всичките полицаи на света събрани накуп не могат да му попречат. Ако не успее днес, ще успее утре. Ако не успее тук, ще успее някъде другаде. Без значение е дали сте крал или президент, или просто най-обикновен гражданин. Човешкият живот представлява една много тънка нишчица, докторе, и няма нищо по-просто от това някой да я скъса.

— Значи вие не можете... нищо не можете да направите?

— Мога да ви дам няколко съвета. Сменете бравите и патроните на вратите на апартамента си и проверете прозорците дали се затварят хубаво. Не пускайте хора, които не познавате. И никакви разносвачи на поръчки, освен ако вие самият не сте дали поръчката.

Джад кимна. Усещаше гърлото си сухо и болезнено.

— Блокът ви има портиер и пиколо — продължи Анджели. — Имате ли им доверие?

— Портиерът работи в блока от десет години, а пиколото от осем. Бих им доверил живота си.

Анджели кимна одобрително.

— Добре. Помолете ги да си държат очите на четири. Ако те са нащрек, никой няма да успее да се вмъкне в апартамента ви. А вашият кабинет? Ще наемате ли нова секретарка?

Джад се опита да си представи някаква абсолютно непозната жена, седнала на стола на Керъл до бюрото ѝ. Спазъм от безсилен гняв сгърчи тялото му.

— Може би ще е по-добре този път да наемете мъж — посъветва го Анджели.

— Ще обмисля.

Полицаят тръгна към вратата, но изведнъж се спря.

— Имам една идея — произнесе той колебливо, — но е доста мъглява.

— Да? — Ненавиждаше нетърпението в гласа си.

— Онзи, който е убил бившия партньор на Макгрийви...

— Зифрен.

— Наистина ли беше невменяем?

— Да. Изпратиха го в държавната болница в Матеауан за душевно болни престъпници.

— Може би ви ненавижда, че сте му отнели свободата. Ще проверя дали е все още вътре. Само да се уверя дали не е духнал или е бил освободен. Обадете ми се утре сутринта.

— Благодаря ви — каза признателно Джад.

— Няма защо. Ако вие сте замесен в което и да е от двете престъпления, аз ще помогна на Макгрийви да ви окачи въжето на врата. — Анджели тръгна към вратата, но отново се спря. — Не е необходимо да споменавате на Макгрийви, че правя проверка на Зифрен заради вас.

— Няма.

Двамата се усмигнаха един на друг. Анджели излезе. Джад отново остана сам.

Ако сутринта ситуацията изглеждаше мрачна, сега беше направо безнадеждна. На Джад му беше пределно ясно, че вече щеше да е

арестуван за убийство, ако не беше такъв характерът на Макгрийви. Макгрийви желаше отмъщение, и то толкова силно, че щеше да направи всичко, за да събере необходимите доказателства до едно. Беше ли възможно да са го блъснали случайно? Настилката беше покрита със сняг и колата можеше да е връхлетяла съвсем случайно върху него. Но ако беше така, тогава защо беше с угасени фарове? И откъде изскочи толкова изненадващо?

Беше уверен, че убиецът е направил поредния си опит, но едва ли щеше да спре дотук. С тая мисъл той заспа.

Рано на другата сутрин дойдоха да го видят Питър и Нора Хадли. Бяха научили за случая от сутрешните емисии на радиото.

Питър беше на възрастта на Джад, по-дребен от него и изключително слаб. Бяха отраснали в едно и също градче в Небраска и бяха следвали заедно.

Нора беше англичанка. Топчеста блондинка с голям и мек бюст, малко едър за нейните пет фута и три инча. Беше изключително жизнена и дружелюбна и само след пет минути хората около нея добиваха чувството, че я познават от години.

— Не изглеждаш добре — отбеляза Питър, като го огледа критично.

— Много ми допада загрижения ви тон, докторе. Имате добър подход към болните.

Главоболието на Джад беше почти стихнало, а разнебитеното му тяло изпитваше само тъпа болка.

Нора му протегна букет карамфили.

— Донесохме ти малко цветя, миличък — усмихна се тя. — Горкото момче.

Тя се приведе над него и го целуна по бузата.

— Как се случи? — запита Питър.

Джад се поколеба.

— Беше нещастен случай.

— Значи всичко ти се струпа накуп. Четох за бедната Керъл.

— Това е ужасно — изрече Нора. — Толкова я обичах.

Джад усети гърлото му да се стяга.

— И аз.

— Ще могат ли да хванат проклетото копеле, което го е направило? — запита Питър.

— Работят върху случая.

— В тазсутрешния вестник пише, че лейтенант Макгрийви много скоро щял да го арестува. Знаеше ли нещо за това?

— Малко — каза сухо Джад. — Лейтенантът обича да ме държи в течение.

— Човек разбира какви прекрасни хора са полицаите едва когато се сблъска с тях — заяви Нора.

— Доктор Харис любезно ми позволи да погледна рентгеновите ти снимки. Има няколко доста сериозни натъртвания, но за късмет нямаш счупвания. Ще те изпишат само след няколко дни.

Но Джад съзнаваше, че няма никакво време.

Поговориха си още половин час, като внимателно избягваха темата за смъртта на Керъл Робъртс. Питър и Нора не знаеха, че Джон Хансън е бил пациент на Джад. Макгрийви не беше споделил това с журналистите вероятно поради някакви свои съображения.

Когато се наканиха да си тръгват, Джад помоли Питър за разговор насаме и му разказа за Харисън Бърк, докато Нора чакаше отвън.

— Съжалявам — каза Питър. — Когато ти го изпращах, имах представа за лошото му състояние, но се надявах, че все съществува възможност да го излекуваш. Разбира се, че трябва да го изпратиш в клиника. Кога ще го направиш?

— Веднага щом се измъкна оттук — каза Джад.

Съзнаваше, че лъже, защото не искаше да изпраща Харисън Бърк в клиника. Все още не. Искаше да разбере дали Бърк беше способен да извърши двете убийства.

— Каквото и да ти потрябва, само позвъни — каза Питър и излезе.

Джад лежеше и планираше следващия си ход. След като нямаше никакъв рационален мотив за когото и да било да го премахва, тогава убийствата бяха извършени от някой душевно разбалансиран, някой, въобразил си, че го мрази. Единствените двама души, които можеха да попаднат в тази категория, бяха Харисън Бърк и Еймъс Зифрен, човекът застрелял бившия партньор на Макгрийви. Ако Харисън Бърк нямаше алиби за сутринта, когато беше убит Джон Хансън, тогава той

щеше да помоли детектива Анджели да му направи допълнителна проверка. Ако Бърк се окажеше чист, тогава трябваше да съсредоточи вниманието си върху Зифрен. Онова чувство на безсилие, което го беше обзело, започна да се топи. Той почувства, че вече реално прави нещо. Внезапно страшно му се прииска да се измъкне от болницата.

Позвъни на сестрата и я помоли да извика доктор Харис. Десет минути по-късно Сеймур Харис влезе в стаята. Беше съвсем дребно човече с яркосини очи и големи черни бакенбарди, стърчащи от бузите му. Джад го познаваше от много време и изпитваше дълбоко уважение към него.

— Брей, Спящата красавица се събуди. И изглежда страшно грозно.

На Джад взе да му се повдига от повторенията.

— Нищо ми няма — излъга той. — Искам само да си ходя.

— Кога?

— Веднага.

Доктор Харис го изгледа с укор.

— Та ние те приехме едва вчера. Защо не поостанеш още няколко дни? Имам под ръка няколко сестрички нимфоманки, ще ти ги изпратя да ти правят компания.

— Благодаря ти, Сеймур, но наистина ми се налага да си тръгвам.

Доктор Харис въздъхна.

— Окей, ти си докторът, господин докторе. Между нас казано, аз не бих оставил и котката си да се разхожда в състоянието, в което се намираш ти. — Той огледа проникателно Джад. — С нещо да ти помогна?

Джад поклати глава.

— Ще кажа на сестрата да ти донесе дрехите.

След половин час момичето на рецепцията му повика такси. В десет и тридесет беше в кабинета си.

ГЛАВА ШЕСТА

Първата му пациентка вече чакаше в коридора. Тери Уошбърн. Преди дваисет години Тери била една от най-големите звезди в съзвездието Холивуд. Шеметната ѝ кариера угаснала за една нощ, тя се омъжила за един търговец на дървен материал от Орегон и изчезнала напълно. Оттогава насам Тери се беше омъжвала поне пет или шест пъти и понастоящем живееше в Ню Йорк с поредния си съпруг, някакъв вносител. Тя изгледа гневно Джад при появата му в коридора.

— Е... — започна тя и млъкна, като видя лицето му. — Какво е станало с вас? — запита тя. — Сякаш са ви заклецили нейде две надървени нимфоманки.

— Малка злополука. Извинявам се за закъснението.

Той отключи вратата и пропусна Тери в приемната. Празният стол и бюро на Керъл убодоха очите му.

— Четох за Керъл — каза Тери. В гласа ѝ се беше промъкнала възбудена нотка. — Да не е сексуално убийство?

— Не — каза кратко Джад. Отвори вратата към кабинета си. — Бъдете така добра да ме изчакате десет минути.

Той влезе в кабинета, направи справка с календарния си план и започна да набира пациентите си, отменяйки останалите си ангажименти за деня. Не успя да се свърже само с трима от тях. Остра болка пронизваше гърба и раменете му при всяко движение, а главата му отново взе да бучи. Измъкна два аспирина от чекмеджето и ги глътна с чаша вода. Отиде до вратата към приемната и извика Тери. Наложил си да изхвърли всичко останало от ума си през следващите петдесет минути, освен проблемите на пациентката си. Тери се изтегна на кушетката, с пола набрана високо над коленете ѝ и се разприказва.

Преди дваисет години Тери Уошбърн явно е била истинска фурия — следи от предишна красота още личаха върху лицето ѝ. Тя имаше най-големите, най-меките и най-невинните очи, които някога беше виждал Джад. Щедрата ѝ уста беше прибавила по няколко твърди линии от двете си страни, но въпреки това си оставаше разкошна, а

гърдите ѝ бяха кръгли и твърди под копринената рокля, последен хит на сезона. Джад подозираше, че е минала курс със силиконови инжекции, но искаше тя първа да го спомене. Останалата част от тялото ѝ беше със същите качества, а краката надминаваха всякакво въображение.

По-голямата част от пациентките на Джад рано или късно се влюбваха в него, естественото развитие на отношенията пациент — доктор преминаваше в пациент-защитник-любовник. Но случаят с Тери беше по-различен. Още от първия момент, в който беше влязла в кабинета му, тя си беше поставила за цел да го направи свой любовник. Малко неща не беше опитала и от още по-малко би се опитала в старанията си да го възбуди по всякакъв начин, за който можеше да се сети — а тя наистина владееше доста. Джад накрая се видя принуден да я предупреди, че ако не престане, ще ѝ се наложи да си търси друг психоаналитик. От този момент тя взе да се държи разумно; започна да го изучава, търсейки ахилесовата му пета. Бележит английски лекар му я беше изпратил след грандиозен международен скандал на Антилските острови. Един френски майстор на клюкарските рубрики беше обвинил Тери, че е прекарала уикенд на яхтата на знаменит гръцки корабовладелец, за когото била сгодена, като изучакала и тримата му братя, докато собственикът бил по бизнес в Рим. Историята беше заглушена още в зародиш и майсторът публикува собственоръчно опровержение, след което напусна вестника по взаимно съгласие. Още при първия сеанс с Джад Тери се беше похвалила, че изнесеното във вестника е вярно.

— Ужас — беше му казала тя. — И секунда не мога без секс. Никога не ми стига. — Беше потъркала ръце по бедрата си, издърпвайки полата си нагоре, и бе погледнала невинно Джад в очите. — Разбираш ли какво ми е на ума, сладур?

След първата ѝ визита Джад вече знаеше достатъчно за Тери. Била родена в малко миньорско градче в Пенсилвания.

— Дъртият беше един тъп поляк. Даваше густо на душата си като се наливаше всяка събота вечер в миньорската кръчма и после насираще от бой дъртата.

На тринайсет години Тери вече притежавала тяло на жена и лице на ангел. Бързо се научила да изкарва по някой долар зад гърба на миньорските бараки. Денят, в който баща ѝ разбрал за това, се втурнал,

крещейки нещо неразбрано на полски и изритал майка ѝ навън. После заключил, свалил тежкия си колан и изкарал ангелите ѝ през задника. След като капнал от това занятие я изнасиллил.

През цялото време, докато траеше разказът, той я беше наблюдавал как описва сцената без нещо да помръдне върху лицето ѝ.

— Тогава за последен път видях майка и татко.

— Защото избяга — каза Джад.

Тери се изви изненадана върху кушетката.

— Какво?

— След като баща ви ви е изнасиллил...

— Да съм избягала? — повтори изумено Тери. Тя отметна глава назад във весел смях. — Та аз се късах от кеф. Оная дърта кучка майка ми ме изхвърли!

В този момент Джад включи магнетофона.

— За какво бихте искали да разговаряме? — запита я той.

— За ебане — отговори тя. — Защо да не попсихологизираме малко и вас, та да разберем защо сте толкова напрегнат?

Той го пропусна край ушите си.

— Кое ви кара да мислите, че смъртта на Керъл е била свързана със сексуално нападение?

— Защото всичко ми напомня за секс, сладур. — Тя се изви и роклята ѝ се повдигна още малко.

— Смъкни си полата, Тери.

Тя го изгледа с невинен поглед.

— Съжалявам... Пропуснахте един вълшебен рожден ден в събота вечер, докторе.

— Разкажете ми.

Тя се поколеба; непривично изражение на загриженост се появи върху лицето ѝ.

— Нали няма да ме намразите за това?

— Казвал съм ви, че не ви трябва моето одобрение. Единственият човек, от чието одобрение се нуждаете, сте вие самата. Морално и неморално са правила, които ние си измисляме, за да можем да участваме в играта „взаимоотношения с другите хора“. Без правила не може да има игра. Но не забравяйте — правилата винаги са условни.

Последва мълчание. След малко тя проговори.

— Беше парти с танци. Съпругът ми беше наел оркестър от шестима мъже.

Той зачака да чуе продължението.

Тя се изви да го погледне в очите.

— Сигурен ли сте, че после ще продължавате да ме уважавате?

— Аз искам да ви помогна. Всички сме вършили неща, от които после сме се срамували, но това не означава, че трябва да продължаваме да ги вършим.

Тя го изучава известно време, после отново се отпусна върху кушетката.

— Споменавах ли ви, че подозирам съпруга си Хенри в импотентност?

— Да. — Не беше спирала да му пълни ушите за това още от самото начало.

— В действителност изобщо не е спал с мен, откакто се оженихме. Винаги си намираше някакво педалско оправдание... Е...

— Устата ѝ се изкриви горчиво. — ... Е... в събота вечер се чуках с всеки от състава, докато през това време Хенри гледаше. — И тя заплака.

Джад ѝ подаде някаква салфетка и зачака, без да отделя погледа си от нея.

Никой никога не беше давал нещо на Тери през живота ѝ, без после да ѝ измъкне двойна и тройна цена за него. В началото на кариерата си в Холивуд беше започнала като сервитьорка в един крайпътен ресторант, като си харчеше по-голямата част от заработката по един треторазреден театрален репетитор. След една седмица репетиторът я прибра при себе си, като обучението му се сведе да я научи как се върши цялата домакинска работа плюс непрекъснатите репетиции в спалнята. След няколко седмици, когато разбра, че той не е в състояние да я вкара в Холивуд дори и при най-добро желание от негова страна, тя му би шута и започна работа като касиерка в една дрогерия в хотел в Бевърли Хилс. На връх Коледа се появи един филмов продуцент, за да избере някакъв подарък за жена си. Беше ѝ оставил визитната си картичка с молбата да му позвъни. Още на следващата седмица Тери направи филмовите проби. Беше доста неловка и скована, но имаше три неоченими преимущества.

Притежаваше изумително лице и фигура, изключително фотогенични, плюс поддръжката на продуцента.

Тери Уошбърн се появи в незначителни роли из цяла дузина филми през първата година. Започна да получава купища писма. Ролите ѝ взеха да се увеличават. В края на годината неочаквано се помина нейният благодетел и тя се уплаши, че могат да я изгонят. Вместо това новият шеф на студиото я извика при себе си и ѝ каза, че има големи планове за нея. Тя получи нов договор, повишение и по-голям апартамент със спалня, пълна с огледала. Ролите на Тери постепенно се издигнаха до главни във второстепенни филми, а накрая, след като публиката полудя по изпълненията ѝ и започнала да обсажда касите на кинотеатрите, където се прожектираха филми с нейно участие, започна да се появява и в първокласни продукции.

Всичко това принадлежеше на миналото и Джад усети жал към нея, като я гледаше легнала на кушетката и опитваща се да приглуши подсмърчанията си.

— Да ви донеса ли малко вода? — запита той.

— Н-не, благодаря — отказа тя. — Д-добре съм. — Извади кърпичка от чантичката си и си издуха носа. — Простете ми, че се държах като идиотка — каза тя. Изправи се и седна на кушетката.

Джад седеше спокойно, като я чакаше да се овладее.

— Защо се омъжвам все за мъже като Хенри?

— Това е един много важен въпрос. Имате ли някаква представа защо?

— Откъде, по дяволите, мога да знам? — извика тя. — Вие сте психиатърът. Да не смятате, че щях да се омъжвам за тия отрепки, ако ги знаех що за стока са?

— Вие как мислите?

Тя го изгледа шокирана.

— Искате да кажете, че аз въпреки всичко пак бих се омъжила за тях? — Тя гневно скочи на крака. — Ти, мръсен кучи сине! Мислиш, че на мен ми е *правело удоволствие* да се чукам с тях ли?

— Не ви ли правеше?

Тя сграбчи в гнева си една ваза и я запрати върху него. Вазата се разби върху една маса.

— Този отговор достатъчен ли ви е?

— Не. Тази ваза струваше двеста долара. Ще я запиша към сметката ви.

Тя се втренчи безпомощно в него.

— Дали наистина съм ги харесвала? — прошепна тя отпаднало.

— Това вие ще ми кажете.

Шепотът ѝ се снижи още повече.

— Сигурно съм болна — прошепна тя. — О, Господи, аз съм болна. Моля те, помогни ми, Джад. Помогни ми!

Джад я приближи.

— Първо трябва ти да ми помогнеш, за да мога после и аз да направя същото за теб.

Тя кимна вяло с глава.

— Искам да си отидеш и да си дадеш отчет как се чувстваш, Тери. Не когато вършиш тия неща, а преди това. Помисли си добре защо искаш да ги правиш. И когато го проумееш, това ще означава, че си разбрала много за себе си.

Тя остана взряна в него за миг, но след малко лицето ѝ се отпусна. Извади кърпичката си и отново се изсекна.

— Голяма работа си, докторе — каза тя. Вдигна чантичката и ръкавиците си. — Какво ще кажеш за следващата седмица?

— Добре — каза той. — Ще се видим отново следващата седмица.

Отвори вратата към коридора и Тери излезе.

Той знаеше добре отговора на проблемите ѝ, но тя беше длъжна сама да стигне до него. Трябваше да се научи, че любовта не се купува, а се дарява. А тя не би могла да възприеме факта, че може да получава свободно любовта, докато не разбере, че я заслужава. До този момент, през цялото изминало време Тери не беше преставала с опитите си да я купува, разполагайки с единствената валута за нея — собственото тяло. Той добре съзнаваше агонията, която тя изживява, бездънното отчаяние на самоунижението; сърцето му я разбираше толкова добре. Но единственият начин, по който можеше да ѝ помогне, беше да се държи хладно и дистанцирано. Знаеше, че в очите на клиентите си изглежда безразличен и равнодушен към проблемите им, небрежно подхвърлящ им зрънца от олимпийската си мъдрост. Но това беше най-важната част от методиката му на терапия. В действителност той преживяваше дълбоко техните драми. Щяха да се изумят, ако само

разберяха колко често незримите чудовища, които се опитваха да разбият емоционалните им устои, превръщаха сънищата му в кошмари.

През първите шест месеца от работата му като психиатър, когато караше задължителния двегодишен стаж по анализа, необходим за оформянето му като психоаналитик, Джад беше започнал да развива отвратително главоболие. Той се вживяваше в симптомите на всичките си пациенти, преживявайки ги като свои, и му беше потребна повече от година, за да се научи да канализира и контролира емоционалните си реакции.

И сега, докато поставяше лентата със записа на беседата му с Тери на мястото ѝ, разумът му не спираше да се блъска над собствената му дилема. Върна се при телефона и набра номера за повикване на Деветнадесети полицейски участък.

Телефонистката го свърза с детективския отдел. В слушалката се разнесе дълбокият бас на Макгрийви.

— Лейтенант Макгрийви слуша.

— Детектив Анджели, моля.

— Почакайте.

Той дочу изтракването на слушалката, оставяна върху бюрото. След няколко секунди се обади Анджели.

— Слушам, детектив Анджели.

— Тук Джад Стивънс. Бих искал да разбера дали сте научили нещо за онова, което говорихме с вас.

Последва моментно колебание.

— Проверих — изрече внимателно Анджели.

— Трябва само да кажете „да“ или „не“. — Сърцето на Джад сякаш щеше да изскочи от гърдите. Следващият въпрос му струваше огромно усилие. — Зифрен още ли се намира в Матеауан?

Измина сякаш цяла вечност преди Анджели да отговори.

— Да. Още е там.

Вълна от разочарование премина през Джад.

— О, разбирам.

— Съжалявам.

— Благодаря ви — каза Джад и бавно окачи слушалката.

Значи оставаше Харисън Бърк. Харисън Бърк, безнадеждният параноик, убеден, че всички искат да го убият. Дали беше решил да

нанесе пръв удара? Джон Хансън беше напуснал кабинета му в единайсет без десет понеделник сутринта и го бяха убили само няколко минути след това. Джад трябваше на всяка цена да установи дали Бърк е бил в офиса си по това време. Намери служебния му номер и го набра.

— Интернешънъл Стийл. — Гласът от другата страна притежаваше дистанцираният и безличен тембър на робот.

— Ако обичате, мистър Харисън Бърк.

— Мистър Харисън Бърк... Един момент, моля...

Джад стискаше палци на телефона да се окаже секретарката на Бърк. Но ако беше отскачила за минутка някъде и вместо нея се обадеше самият Бърк...

— Тук офисът на мистър Бърк — разнесе се девичи глас.

— Обажда се доктор Джад Стивънс. Ще ви бъда много задължен, ако ми дадете една информация.

— О, да, доктор Стивънс! — В гласа ѝ се появи нотка на облекчение, примесена с разбиране. Тя сигурно знаеше, че Джад е психоаналитикът на шефа ѝ. Дали не разчиташе на него за помощ? Как ли я беше тормозил до този момент Бърк?

— Става въпрос за сметката на мистър Бърк... — започна Джад.

— За неговата *сметка*? — Тя не направи опит да прикрие разочарованието в гласа си.

Джад бързо продължи:

— Секретарката ми вече не е... вече не е при мен, и аз се опитвам да приведа в ред дневниците. Доколкото разбирам, тя е записала за мистър Бърк приеман час в девет и половина сутринта в понеделник тази седмица, и ще ви бъда много задължен, ако надзърнете в програмата му за този ден.

— Един момент, ако обичате — каза тя.

В гласа ѝ вече присъстваше определено неодобрение. Направо можеше да прочете мислите ѝ. Нейният работодател откачаше, а лекуващият го психиатър се грижеше единствено за парите си. След няколко минути вдигна слушалката. — Страхувам се, че вашата секретарка е сбъркала, доктор Стивънс — произнесе тя грубо. — Невъзможно е мистър Бърк да е бил във вашия кабинет понеделник сутринта.

— Сигурна ли сте? — настоя Джад. — Записано е в дневника й — от девет и половина до...

— Пет пари не давам какво е записано в дневника й, докторе. — Вече не полагаше усилия да скрие гнева си, породен от безочияето му. — В понеделник сутринта мистър Бърк беше на събрание на ръководството на компанията. То започна в осем часа.

— Дали не е възможно да се е изплъзнал за час?

— Не, докторе — каза тя. — Мистър Бърк никога не напуска офиса си през работно време.

Гласът й този път беше направо обвинителен. *Не виждате ли, че е болен? Така ли се опитвате да му помогнете?*

— Да му съобщя ли, че се обаждате?

— Не, не е необходимо — каза Джад. — Благодаря ви.

Искаше му се да добави нещо за успокоение, за сигурност, но не успя да намери думи за това. Затвори телефона.

Значи такава беше работата. Изстрелът му беше попаднал нахалост. Щом нито Зифрен, нито Харисън Бърк се бяха опитали да го убият... тогава не съществуваше никой друг с такъв мотив! Беше се върнал там, откъдето тръгна. Някой — или някои — бяха убили секретарката му и един от пациентите му. Злополуката с автомобила можеше да е случайна или преднамерена. Часът, в който се беше случила, навеждаше мисълта към преднамереност. Но при един безпристрастен поглед, незамъглен от предшестващите събития Джад беше длъжен да признае пред себе си, че е възможно и да греши. При своето силно възбудено емоционално състояние той лесно можеше да изтълкува случая като нечий зъл умисъл. Простата истина беше, че не съществува човек, който има някакъв мотив да го премахва. Взаимоотношенията с клиентите му бяха повече от добри, а с приятелите — повече от сърдечни. Не беше причинил никому зло, поне доколкото си спомняше. Телефонът извъня. Мигновено разпозна ниския и гърлен глас на Ан.

— Зает ли сте?

— Не. Можем да разговаряме.

В гласа й се прокрадваше загриженост.

— Четох, че сте бил блъснат от кола. Имах желание да се свържа веднага с вас, но не знаех къде да ви намеря.

Той придаде безгрижност на гласа си.

— О, нищо сериозно. Това ще ми е обица за ухото да не пресичам повече улиците на нерегулирани места.

— Вестниците писаха, че сте били блъснат от кола, чийто шофьор не спрял и избягал.

— Да.

— Откриха ли извършителя?

— Не. Вероятно е бил някой хлапак, откраднал колата на баща си.

В черна лимузина със загасени фарове.

— Сигурен ли сте? — запита Ан.

Въпросът го свари неподготвен.

— Какво имате предвид?

— Всъщност не знам. — Гласът ѝ беше неуверен. — Просто... убиха Керъл... а сега и това.

Значи и тя беше стигнала до същия извод като него.

— Изглежда така, сякаш са изтървали някой маниак убиец от лудницата.

— Ако случаят е такъв — увери я Джад, — полицията ще го залови.

— Не сте ли в опасност?

Сърцето му в миг се обля в силен огън.

— Разбира се, че не.

Настъпи неловка тишина. Имаше да ѝ казва толкова много неща, а не можеше. Нямаше право да тълкува едно такова дружелюбно обаждане по телефона като нещо повече от естествената загриженост на пациента към лекуващия го лекар. Ан беше от тези хора, които щяха да се обадят на всеки в беда. Но нищо повече от това.

— Остава ли в сила уговорката ни за петък? — запита я той.

— Разбира се.

В гласа ѝ се прокрадна странна нотка. Дали се канеше да промени решението си?

— Това е среща — каза бързо той.

Разбира се, че не беше среща. Беше делово посещение.

— Да. Довиждане, доктор Стивънс.

— Довиждане, мисис Блейк. Благодаря ви, че се обадохте. Много ви благодаря.

Той затвори телефона и се замисли за Ан. Зачуди се дали съпругът ѝ има представа за това какъв невероятен късметлия е.

Какво ли представляваше той? От малкото, което Ан бе споменавала за него, Джад си беше изградил образа на привлекателен и интелигентен мъж. Спортсмен, блестящ, успешен бизнесмен, меценат. Изглеждаше съвсем като човек, когото Джад би бил щастлив да има за приятел. При малко по-други обстоятелства.

Какъв ли можеше да бъде проблемът на Ан, който тя се боеше да разисква със съпруга си? Или с психоаналитика си? При личност като Ан с нейния характер вероятно чувството за вина беше изключително голямо поради някоя любовна връзка, която тя беше имала или преди да се омъжи, или след това. Но той просто не можеше да си я представи участница в нещо толкова пошло като тривиална изневяра. Може би щеше да му каже в петък? Когато я видеше за последен път.

Остатъкът от следобеда изтече бързо. Джад прие останалите няколко пациенти, с които не беше успял да се свърже по телефона. След като отпрати и последния, той извади лентата със записа от последния сеанс с Харисън Бърк и я пусна, като си водеше от време на време бележки.

След като свърши, изключи магнетофона. Нямаше избор. Беше длъжен да се свърже с шефа на Бърк още сутринта и да го информира за състоянието, в което се намираше неговия подчинен. Погледна през прозореца и с изненада установи, че нощта бе настъпила. Наближаваше осем. Изведнъж се почувства отпаднал и изтощен след всичкото това напрежение, с което се беше нахвърлил върху работата си. Ребрата го срязваха при всяко по-рязко движение, а ръката му бе започнала да изпитва пулсираща болка. Веднъж да се прибереше у дома, щеше да се гмурне в горещата си вана!

Постави на местата им всички ленти, с изключение на тази със записа на Бърк, които заключи в чекмеджето на масичката. Щеше да я предостави на определения от съда психиатър. Облече палтото си и тъкмо протягаше ръка към дръжката на вратата, когато телефонът иззвъня. Отиде до него и вдигна слушалката.

— Доктор Стивънс.

Никой не се обади. Дочу тежко носово дишане.

— Ало?

Никой не се обади. Джад затвори. Остана за момент до телефона с озадачено лице. Някой е избрал погрешно номера, реши той. Изгаси лампите в кабинета, заключи вратите и тръгна към площадката с асансьорите. Всички наематели си бяха заминали отдавна. Беше още рано за чистачите, които работеха нощна смяна и с изключение на Бигелоу, нощният пазач, в сградата нямаше жива душа.

Джад доближи асансьора и натисна бутона за повикване. Сигналният индикатор обаче остана безмълвен. Натисна повторно бутона. Отново нищо.

И в този момент цялото осветление в коридора угасна.

ГЛАВА СЕДМА

Джад остана до асансьора и тъмнината го погълна като черна пелена. Усети как сърцето му за миг забави ритъм и после се втурна да навакса. Внезапен и атавистичен страх го сграбчи за гърлото и той бръкна в джоба си за кибрит. Оказа се, че го е забравил в кабинета. А може би на долния етаж осветлението работеше? Бавно и предпазливо се запъти напред към вратата, която водеше към стълбището, с ръце протегнати в мрака като на слепец. Пръстите му докоснаха врата и я отвориха. Стълбището тънеше в мрак. Хвана се здраво за парапета и се приведе надолу. Някъде в дълбочината видя подскачащия лъч на нечие фенерче в ръката на изкачващ стъпалата човек. Обзе го внезапно облекчение. Това беше Бигелоу, нощния пазач.

— Бигелоу! — изрева той. — Бигелоу! Аз съм, доктор Стивънс!

Гласът му избумтя в каменните стени, а ехото глухо отекна през стълбището. Фигурата с фенерчето в ръка продължаваше неспирния си ход нагоре.

— Кой е там? — изкрещя Джад.

Единственият отговор беше ехото на думите му.

И Джад внезапно проумя кой е там. Неговите убийци. Сигурно бяха най-малко двама. Единият беше прекъснал захранването долу, докато другият през това време блокираше стълбите, за да го спре.

През това време лъчът се бе приближил, оставаха само два или три етажа и щяха да стигнат при него. Тялото на Джад изстина от внезапния страх. Сърцето му забумка в гърдите като пневматичен чук, а коленете му омекнаха. Бързо се обърна и тръгна по стълбите към етажа си. Отвори вратата и застана така, вслушан в мрака. Ами ако някой го дебнеше в тъмния коридор?

Шумът от стъпките на изкачващия се усили. Джад се завъртя и с пресъхнала уста тръгна по мастиленочерния коридор. Когато подмина асансьорите, започна да брои вратите на офисите. Чу да се отваря вратата на стълбището тъкмо когато стигна кабинета си. Връзката ключове се изплъзна от нервните му пръсти и издрънча на пода.

Пръстите му зашариха в паника, напипаха ги. Отключи вратата към приемната и влезе, след което я заключи с две превъртания. Сега никой не можеше да я отвори, освен ако не разполагаше с дубликат на специалния му ключ.

Откъм коридора се разнесе шумът на приближаващи се стъпки. Влезе в кабинета си и натисна ключа за лампите. Нищо. Захранването в цялата сграда беше прекъснато. Заключи и вътрешната врата и се придвижи до телефона. Напипа шайбата и набра номера на централата. Последваха три дълги сигнала и операторката вдигна слушалката, единствената му връзка с външния свят.

Той изговори бързо.

— Централа, тревога. Тук е доктор Джад Стивънс. Искам да говоря с детектива Франк Анджели от Деветнадесети участък. Моля, побързайте!

— Благодаря ви. Вашият номер, моля?

Той го издиктува.

— Един момент, моля.

Дочу шум. Някой пробваше външната врата на кабинета му откъм коридора. Не можеха да влязат оттам, защото нямаше външна ключалка.

— Централа, побързайте!

— Един момент, моля! — отвърна студеният равнодушен глас.

От другата страна се дочу звънене и се обади операторът на централата от полицейския участък.

— Деветнадесети полицейски участък, слушам.

Сърцето на Джад подскочи.

— Искам да говоря с детектив Анджели — изрече той. — Много е спешно!

— Детектив Анджели... секунда, моля.

Нещо ставаше отвън в коридора. Дочу звуците на приглушени гласове. Някой се беше присъединил към първия човек. Какво ли умуваха?

От слушалката се разнесе познат глас.

— Детектив Анджели отсъства. Тук е неговият партньор, лейтенант Макгрийви. Какво мога...

— Тук е Джад Стивънс. Намирам се в кабинета си. Цялото осветление е угасено и някой се опитва да се вмъкне в кабинета ми и

да ме убие!

От другата страна последва тежка тишина.

— Вижте, докторе — каза Макгрийви. — Защо просто не дойдете при нас да си поговорим и...

— Не мога да дойда при вас! — Джад малко остана да изкрещи. — Някой се опитва да ме убие!

От другата страна отново настъпи тишина. Макгрийви не му беше повярвал и нямаше да му се притече на помощ. Той дочу да се отваря врата и гласовете се разнесоха в приемната му. Те бяха в приемната му! Необяснимо как се бяха вмъкнали, без да имат ключ! Но сега вече ги чуваше съвсем ясно как се насочват към вратата за кабинета му.

Гласът на Макгрийви се разнесе от слушалката, но Джад дори и не се вслуша. Беше много късно, безнадеждно късно. Пусна слушалката. Нямаше значение дори и Макгрийви да се беше съгласил да дойде. Убийците бяха тук! *Животът представлява една много тънка нишка и за никого не е трудно да я скъса.* Страхът му се превърна в сляпа ярост. Той нямаше да се примири и да позволи да го заколят като Керъл или Хансън. Той щеше да се бие. Опипа в мрака около себе си за някакво оръжие. Пепелник... нож за отваряне на писма... безполезно... Убийците бяха въоръжени с пистолети. Приличаше на някакъв кошмар по Кафка. Осъден без никакво обяснение от безименни убийци.

Чу ги да приближават до вътрешната врата и разбра, че разполага само с минута или две. С някакво странно и безстрастно спокойствие, сякаш беше негов собствен пациент, той изследва своите окончателни мисли. Помисли си за Ан, и го прониза страшната болка от загубата. Помисли си за пациентите, колко много се нуждаеха от него. Харисън Бърк. Сякаш нещо го удари по главата при мисълта, че още не се е обадил на работодателя на Харисън Бърк, за да го изпрати в психиатрична клиника. Трябваше да пхне някъде лентите, където тези отгатък нямаше да успеят да ги открият... Сърцето му подскочи. Може би все пак *разполагаше* с оръжие!

Чу да натискат дръжката на вратата. Беше заключено, но това едва ли щеше да представлява препятствие за тях. Той бързо напипа пътя към масата, в чието чекмедже беше заключил лентата със записа от беседата с Бърк. Чу как вратата изскърцва сякаш някой я натискаше

с цялото си тяло. После чу шум в ключалката. *Защо просто не я разбият?*, зачуди се той. С някаква далечна част на съзнанието си той усети важността на тази подробност, но нямаше време да я обмисли. Отключи чекмеджето с треперещи пръсти и измъкна отвътре кутията. Буквално издра ролката от кутията, после се придвижи до магнетофона и започна да я навива върху него. Един напълно илюзорен шанс, но с друг не разполагаше. Стоеше напрегнат като струна, опитвайки се да си припомни за какво точно бяха разговаряли с Бърк. Натискът върху вратата се усилваше. Джад си каза наум молитвата.

— Съжалявам, че захранването още не е възстановено — каза той на висок глас. — Но съм сигурен, че ще го възстановят само след няколко минути, Харисън. Защо не легнете на кушетката и не се отпуснете?

Шумът от другата страна на вратата внезапно спря. Джад бе успял да постави ролката върху магнетофона. Натисна бутона, но нищо не се случи. Ами разбира се! Нали в цялата сграда нямаше ток! Той отново ги чу да се мъчат с ключалката. Вълна от отчаяние го обзе.

— Сега е по-добре — изрече той на висок глас. — Разположете се удобно.

Заопипва върху масата за кибрита, намери го, скъса една клечка и я запали. Поднесе пламъка близо до магнетофона. Имаше бутон за превключване на режим „батерии“. Той превключи, после отново натисна стартовия бутон. И в този момент бравата на вратата изщрака и се отвори. И последната му защита беше изчезнала.

И изведнъж в стаята прозвуча гласът на Бърк.

— Само това ли имате да ми кажете? Та вие дори не искате да изслушате доказателствата ми. Откъде да знам, че не сте един от тях?

Джад замръзна, без да посмее и да шавне, и сърцето му заби лудо.

— Знаете много добре, че не съм един от тях — прозвуча гласът на Джад от лентата. — Аз съм ваш приятел и се опитвам да ви помогна... Разкажете ми за вашите доказателства.

— Снощи се вмъкнаха в апартамента ми — продължи гласът на Бърк. — Дойдоха да ме убият, но аз не им се дадох. Сега спя в работната си стая и съм поставил допълнителни брави на всички врати, така че да не могат да се доберат до мен.

Звуците от приемната стихнаха.

Отново гласът на Джад.

— Обадохте ли се в полицията във връзка с опита за взлом в къщата ви?

— Разбира се, че не! Полицията работи заедно с тях. Те имат заповед да ме застрелят. Но няма да посмеят да го направят, ако има хора наоколо, и затова винаги се движа в тълпата.

— Радвам се, че ми дадохте тази информация.

— Какво ще правите с нея?

— Слушам много внимателно всичко, което ми казвате — изрече гласът на Джад. И си записвам всичко... — и в този момент светна червена лампичка в съзнанието на Джад: следващите думи бяха: „... на магнетофон“.

Замахна отчаяно към стоп бутона и го натисна.

— ... в ума си — изрече високо Джад. — И ние ще направим всичко възможно, за да го предотвратим.

Той спря. Не можеше да пусне отново магнетофона, защото не знаеше колко да го превърти. Единствената му надежда беше, че мъжете отвън се бяха убедили, че той не е сам, а е с пациент в кабинета си. Но дори и да ги беше убедил, щеше ли това да ги спре?

— Случаи като този — продължи Джад, като повиши гласа си, — са в действителност много по-разпространени, отколкото си мислите, Харисън. — Той издаде нетърпеливо възклицание. — Няма ли вече да пуснат охранването. Знаем, че шофьорът ви чака долу пред входа и сигурно се чуди защо се бавите още, и навярно след малко ще се качи.

Спря и се вслуша. Дочу шепота от другата страна на вратата. Какво ли умуваха? Някъде отдалеч внезапно зави полицейска сирена. Шепотът спря. Той напрегна слуха си, за да улови звука от затварянето на външната врата, но не успя да чуе нищо. Дали все още бяха там и чакаха? Воят на сирената се усили и спря точно пред сградата.

Изведнъж всички лампи светнаха едновременно.

ГЛАВА ОСМА

— Нещо за пиене?

Макгрийви поклати мрачно глава, без да откъсва поглед от Джад. Джад си наля втора солидна порция скоч, докато Макгрийви го изучаваше безмълвно. Ръцете му още не се бяха успокоили. Уискито обаче го сгря и той се поотпусна.

Макгрийви беше пристигнал в офиса две минути след като електричеството беше възстановено. Съпровождаше го флегматичен полицейски сержант, който седеше и си водеше записки в стенографски бележник.

Макгрийви проговори.

— Нека да повторим още веднъж всичко, доктор Стивънс.

Джад си пое дълбоко дъх и започна отначало, като съзнателно съдържаше гласа си спокоен и нисък.

— Заклучих кабинета и отидох до асансьора. Осветлението в коридора угасна. Помислих си, че лампите на по-долните етажи може да работят и реших да тръгна надолу. — Джад се поколеба, остатъците от страха още не искаха да го напуснат. — Видях някой да се изкачва по стълбите с фенерче в ръка. Извиках му. Помислих, че е Бигелоу, нощният пазач. Но не беше.

— Кой беше?

— Казах ви — изрече Джад. — Не зная. Не ми отговориха.

— Кое ви накара да помислите, че идват да ви убият?

Джад с мъка съдържа гневното възклицание. Не трябваше да ядосва Макгрийви; беше много важно той да му повярва.

— Последвах ме до кабинета ми.

— Значи вие мислите, че са били двама мъже решени да ви убият?

— Най-малко двама — каза Джад. — Чух ги да си шепнат.

— Казахте, че след като сте влезли в приемната, вие сте заключили външната врата, която извежда към коридора? Така ли е?

— Да.

— И че след като сте влезли във вашия кабинет, сте заключили вратата към приемната?

— Да.

Макгрийви доближи вратата, която водеше от приемната му към кабинета му.

— Опитаха ли се да насилят тази врата?

— Не — призна Джад.

Спомни си колко озадачен беше от този факт.

— Така — каза Макгрийви. — Вратата от приемната ви към коридора изисква специален ключ, за да се отключи отвън, след като веднъж вече сте я заключили.

Джад се поколеба. Разбра накъде клони Макгрийви.

— Да.

— Кой има ключове за тази брава?

Джад усети лицето му да аленее.

— Керъл и аз.

Гласът на Макгрийви изведнъж стана метален.

— А хората, които почистват? Как влизат вътре?

— Имаме специална уговорка с тях. Керъл идваше три дни в седмицата по-рано сутринта и ги пускаше вътре. Свършваха, преди да дойде първият ми пациент за деня.

— Не изглежда особено практично. Не е ли било възможно да влизат в кабинета ви по времето, когато почистват и другите помещения на етаж?

— Правех го заради картоните, които съдържат особено поверителна информация за моите пациенти. Предпочитам неудобствата пред възможността вътре да влизат непознати хора, когато ме няма наоколо.

Макгрийви хвърли един поглед на сержанта, за да се увери, че не е пропуснал нищо. Доволен, той се обърна към Джад.

— Когато влязохме в приемната ви, вратата беше отключена. Отключена, а не насилена.

Джад не каза нищо.

Макгрийви продължи.

— Току-що ни казахте, че единствените хора, притежавали ключове за тази брава, сте били вие и Керъл. А ключът на Керъл е у

нас. Помислете добре, доктор Стивънс. Кой, освен вас има ключ за тази врата?

— Никой.

— Тогава как предполагате, че са влезли тези хора?

И на Джад изведнъж му проблесна.

— Направили са копие от ключа на Керъл, когато са я убили.

— Възможно е — призна Макгрийви. Студена усмивка докосна устните му. — Ако те са направили копие, тогава трябва да открием остатъци от парафин по ключа. Ще го предам на лабораторията за изследване.

Джад кимна. Беше извоювал победа, на която обаче не беше съдено да преживее много.

— И така — започна Макгрийви, — според вас двама мъже — ще приемем за момента, че няма замесена жена — са притежавали копие на ключа, с помощта на който се вмъкват в кабинета ви, за да ви убият. Така ли е?

— Да — каза Джад.

— Преди малко споменахте, че след като сте влезли в кабинета си, сте заключили вратата. Вярно ли е?

— Да — каза Джад.

Гласът на Макгрийви беше станал почти мек.

— Но ние заварихме и тази врата отключена.

— Трябва да са имали ключ и за нея.

— Тогава, след като са я отключили, защо не са ви убили?

— Вече ви казах. Чуха гласовете от магнетофона и...

— Значи двама отчаяни главорези си създават главоболията да прекъснат електрозахранването за цялата сграда, да ви сгачят в кабинета ви, да се вмъкнат с взлом в него — и после изведнъж да се изпарят във въздуха и без косъм да падне от главата ви? — Гласът му беше изпълнен с презрение.

Джад усети студен гняв да се надига в гърдите му.

— За какво намеквате?

— Аз ще го произнеса вместо вас, докторе. Не мисля, че някой е бил тук и не вярвам някой да се е опитвал да ви убие.

— Добре, не ми вярвайте — каза гневно Джад. — А какво ще кажете тогава за осветлението? А за нощния пазач Бигелу?

— Той е във фоайето.

Сърцето на Джад подскочи.

— Мъртъв?

— Нямахте го, когато влязохме. Имало изгорял предпазител в централното електрическо табло. Бил долу и отстранявал повредата. Успя да пусне захранването точно когато пристигнахме.

Джад го изгледа с празен поглед.

— О — въздъхна накрая той.

— Не знам какви игри въртите, доктор Стивънс — продължи Макгрийви, — но от този момент нататък не ме търсете за нищо. — Той се спря до вратата. — И ми направете една услуга. Не ми се обаждайте повече. Ако се наложи, аз ще ви потърся.

Сержантът затвори бележника си и последва Макгрийви навън.

Ефектът от уискито беше отминал. Отишла си беше и еуфорията; остана единствено дълбоката депресия. Нямахте никаква представа какво да предприеме по-нататък.

Беше се озовал пред загадка без решение. Почувства се като лъжливото овчарче, на което накрая вълците наистина изяли стадото. Оставаше само една възможност. Беше толкова ужасяваща, че дори не смееше да си я признае. Но нямаше друг изход.

Трябваше да се изправи пред възможността да се окаже параноик.

Разум, претоварен от напрежение, можеше да породи чудовища, които да изглеждат съвсем реални. А той наистина не се беше щадил. Не беше вземал отпуск от години. И съществуваше вероятност смъртта на Хансън и Керъл да са послужили за катализатор, отприщил разума му в съвсем погрешна посока, така че и най-незначителното събитие да бъде тълкувано по напълно превратен начин. Хората, страдащи от параноя си живееха в собствен свят, където и най-безобидните случки се тълкуваха като заплаха за живота им. Например случката с колата, която го беше блъснала. Ако това наистина беше преднамерен опит за убийство, нямаше ли да е по-логично шофьорът да слезе от колата, за да провери дали е успял опитът му? А двамата мъже, които се бяха вмъкнали в кабинета? Не беше възможно да знае дали наистина са въоръжени. Нямахте ли един параноик да приеме, че са дошли да го убият? Много по-логично беше да си помисли, че са дребни крадци. След като са чули гласовете от кабинета, бяха духнали. Та нали ако бяха убийци щяха да отворят отключената врата и щяха да го убият.

Как можеше да открие истината? Знаеше, че е безполезно да се обръща повече към полицията. Не съществуваше човек, към когото да се обърне за помощ.

Една идея започна да се оформя в главата му. Беше родена от отчаянието, но колкото повече я оглеждаше, толкова повече смисъл започваше да придобива тя. Отвори телефонния указател и започна да прелиства жълтите страници.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На следващия ден Джад напусна офиса си в четири часа следобед и потегли към един адрес в началото на Уест Сайд. Беше стар, износен жилищен блок от кафяв пясъчник. Джад беше обзет от опасения още докато спираше пред блока. Дали не беше объркал адреса? И после окото му се закачи в една обява върху прозореца на апартамент от първия етаж:

НОРМАН З. МУДИ

Частен Детектив
Успехът сигурен

Джад се измъкна от колата. Денят беше мрачен и ветровит, с прогноза за снеговалеж привечер. Той се придвижи внимателно по замръзвания тротоар и влезе в коридора на сградата.

Носеше се смесена миризма на плесенясало и урина. Натисна бутона с надпис „Норман З. Муди — 1“ и след малко зумерът бръмна. Той прекрачи вътре и намери апартамент 1. На вратата се мъдреше следната табела:

НОРМАН З. МУДИ

Частен Детектив
Звънете и влизайте

Той натисна звънеца и влезе.

Муди очевидно не принадлежеше към хората, свикнали да си пръскат парите по лука. Офисът сякаш беше обзавеждан от някой сляп, хипертироиден Плюшкин. Всеки инч от стаята тънеше затрупан от боклуци и вехтории. В единия ъгъл на стаята стоеше изправен дрипав японски параван. До него стърчеше източноиндийски абажур, а пред абажура — разнебитена датска масичка. Навсякъде имаше разхвърляни вестници и списания.

Вратата към една от вътрешните стаи се отвори с трясък и в стаята се появи Норман З. Муди. Беше висок не повече от пет фута и пет инча и тежеше не по-малко от триста фунта. Повече се търкаляше, отколкото вървеше и напомняше на Джад за някоя оживяла статуя на Буда. Имаше закръглено и месесто лице с широки и простодушни бледосини очи. Беше абсолютно плешив, с яйцевидна глава. Невъзможно беше да се отгатне истинската му възраст.

— Мистър Стивънсън? — поздрави го Муди.

— Доктор Стивънс — поправи го Джад.

— Седнете, седнете. — Буда с южняшки говор.

Джад се огледа за някакъв стол. Свали купчина списания на тема културизъм и нудизъм от едно почти разпаднало се кожено кресло, което впрочем беше останало и почти без кожа, и много внимателно се отпусна в него.

Муди разположи масата си в един огромен стол-люлка.

— Е, сега вече да си дойдем на приказката. Какво мога да направя за вас?

Джад разбра, че е направил грешка. По телефона той беше съобщил внимателно цялото си име на Муди. Име, което не слизаше от първите страници на всички нюйоркски вестници през последните няколко дни. И той успя да попадне на единствения частен детектив в града, който дори не е чувал за него! Опита се да измисли някакво оправдание, за да си тръгне.

— Кой ме препоръча пред вас? — заби Муди пръста в раната.

Джад се поколеба, преди да отговори, защото не искаше да го обиди.

— Взех номера ви от телефонния указател.

Муди се разсмя жизнерадостно.

— Не знам какво щях да правя без телефонния указател — каза той. — Най-голямото изобретение след растителния алкохол. — И

отново се разсмя като дете.

Джад се изправи. Очевидно се беше сблъскал с абсолютен идиот.

— Съжалявам, че ви загубих времето, мистър Муди — каза той.

— Бих искал да пообмисля нещата си, преди да...

— Разбира се, разбира се. Много добре ви разбирам — прекъсна го Муди. — Но се налага да ми заплатите за ангажимента.

— Разбира се — каза Джад.

Бръкна в джоба си и извади няколко банкноти.

— Колко?

— Петдесет долара.

— Петдесет...?

Джад преглътна гневно, отброи набързо няколко банкноти и ги напъха в ръката на Муди. Муди ги преброи внимателно:

— Хиляди благодарности!

Джад се запъти към вратата, чувствайки се последен идиот.

— Докторе...

Джад се обърна. Детективът му се усмихваше доброжелателно докато пъхаше банкнотите в джоба на престилката си.

— Тъй като вече сте ми платили петдесет долара — каза той меко, — защо да не седнем и да ми разкажете какъв ви е проблемът. Винаги съм твърдял, че е най-добре да се разтоварим, като свалим товара от плещите си.

Иронията на фразата за малко не разсмя Джад. Той самият беше посветил живота си на разтоварването на пациентите чрез тяхното изслушване. Изучава Муди известно време. Какво имаше да губи? Може би разговорът с непознатия човек действително щеше да го разтовари? Той бавно се върна до креслото и седна в него.

— Изглеждате така, сякаш сте побрали проблемите на целия свят, докторе. Винаги съм казвал, че четири рамене вършат по-добра работа, отколкото две.

Джад не беше сигурен колко още афоризма на Муди може да издържи.

Муди не отделяше погледа си от него.

— Какво ви доведе тук? Жените или парите? Винаги съм казвал, че ако отстраните жените и парите, веднага решавате повечето проблеми на хората по света.

Муди го следеше с внимателен поглед в очакване на отговора.

— Аз... мисля, че някой се опитва да ме убие.

Сините очи примигнаха.

— Вие мислите?

Джад пропусна въпроса покрай ушите си.

— Ще ви бъда безкрайно задължен, ако ми дадете името на някой, който е специалист в тази област на разследване.

— Разбира се, че мога — каза Муди. — Норман З. Муди. Най-добрият в страната.

Джад простена от отчаяние.

— Защо не ми разкажете по-подробно за това, докторе? — предложи му Муди. — Една глава добре, две — още по-добре.

Джад не можа да сдържи усмивката си, макар че съвсем не му беше до смях. *Просто се отпуснете и кажете първото нещо, което ви дойде наум.* Защо не? Той си пое дълбоко дъх и по възможно най-сбития начин предаде на Муди събитията от последните няколко дни. Постепенно забрави, че не е сам. Той говореше на себе си, като обличаше в думи объркващите ситуации, които беше преживял. Предпазливо избягна само размишленията си на тема „вменяемост“. Муди го възнагради с щастлив поглед, след като свърши.

— Изпаднали сте наистина в чудна ситуация. Или някой действително се опитва да ви убие, или се страхувате, че се превръщате в шизофреничен параноик.

Джад го изгледа втрещен. Една точка за Норман З. Муди.

Муди продължи.

— Споменахте, че по случая работят двама детективи. Как се казват?

Джад се поколеба. Изпитваше голяма неохота да се ангажира с този човек. Единственото му желание в момента беше да се измъкне колкото е възможно по-бързо оттук.

— Франк Анджели — отвърна той накрая, — и лейтенант Макгрийви.

В изражението на Муди настъпи почти неуловима промяна.

— Възможно ли е някой да има някаква причина да ви убива, докторе?

— Нямам представа. Нямам врагове, поне доколкото знам.

— О, хайде. Само мъртвият няма врагове. Винаги съм казвал, че враговете са солта на живота.

Джад положи усилия да не потръпне.

— Женен ли сте?

— Не — каза Джад.

— Хомосексуалист ли сте?

Джад въздъхна.

— Вижте, тези процедури вече ги минах с полицията и...

— Добре. Вие ми плащате, за да ви помогна — изрече жизнерадостно Муди. — Да дължите на някого пари?

— Само обичайните сметки за месеца.

— А пациентите ви?

— Какво по-точно?

— Е, аз винаги съм казвал, че ако искате мидени черупки, трябва да идете на брега. Вашите пациенти са в по-голямата си част кукувци. Нали така?

— Не е вярно — произнесе сухо Джад. — Те са хора с проблеми.

— Емоционални проблеми, които те не са в състояние да разрешат самостоятелно. Не е ли възможно някой от тях да ви преследва? О, не че има някаква реална причина, а просто някой с някаква безпричинна враждебност към вас.

— Възможно е. Само че на теория. Повечето от пациентите ми са под мои грижи в продължение на повече от година. И за това време съм ги опознал изключително добре.

— Никога ли не сте ги докарвали до бяс? — запита Муди с невинен вид.

— Много рядко. Но на нас не ни трябва разгневен човек. Търсим параноик със склонност към човекоубийство, който е убил най-малко двама души до момента и е направил няколко опита да убие и мен. — Той се поколеба, и после се насили да продължи. — Ако се окаже, че имам такъв пациент, то това ще означава, че пред вас седи най-некадърният психоаналитик, който някога е съществувал.

Той повдигна поглед и срещна изучаващите го очи на Муди.

— Винаги съм казвал: първо най-важното! — изчурулика Муди. — Първото нещо, което трябва да установим, е дали някой се опитва да ви премахне, или сте психянали. Нали така, докторе?

Лицето му цъфна в широка усмивка, измила обидата от думите му.

— Как? — запита Джад.

— Много просто — каза Муди. — Представете си, че сте застанали в центъра на терена и очаквате да ви подадат топката. Първо ще се опитаме да установим дали въобще е започнала някаква игра; и после — кои са другите участници. Имате ли кола?

— Да.

Джад вече бе забравил, че преди малко се чудеше само как да се измъкне от това място и къде да търси друг детектив. Вече усещаше как зад просташката и невинна фасада на Муди се крие ум, остър като бръснач.

— Чувствам, че сте напрегнати до краен предел — каза Муди. — Искам да си вземете малко отпуск.

— Кога?

— Утре сутринта.

— Но това е невъзможно — запротестира бурно Джад. — Имам планиран график с пациенти...

Муди махна нетърпеливо с ръка.

— Отменете го.

— Но каква полза...

— Давам ли ви акъл как да си вършите работата? — запита Муди. — Веднага щом си тръгнете оттук, искам да отидете в някоя туристическа агенция. Направете си резервация в... — той се замисли за момент — в Гросинджър. Това е едно хубаво крайпътно мотелче отгатак Катскилс. Има ли гараж в жилищния блок, където живеете?

— Да.

— Чудесно. Кажете им да ви подготвят колата за път. Не е желателно да получите някоя повреда по пътя.

— Не може ли да го направя следващата седмица? Утре ми е зает целият ден...

— След като направите резервацията, се връщате право в кабинета си и предупреждавате по телефона пациентите си. Кажете им, че ви се е случило нещо много неотложно и ще се върнете след седмица.

— Наистина не мога — каза Джад. — Направо е немислимо...

— Добре ще е да известите също така и Анджели — продължи Муди. — Не искам полицията да хукне да ви търси докато ви няма.

— Защо е необходимо всичко това? — запита Джад.

— За да си оправдая вашата петдесетачка. А, за малко щях да забравя. Трябват ми още двеста като предварителен хонорар. Плюс петдесет долара на ден за разноски.

Муди измъкна туловището си от грамадния стол-люлка.

— Искам утре всичко да тръгне добре — каза той, — така че да бъдете там, преди да се смрачи. Можете ли да потеглите към седем сутринта?

— Аз... аз мисля, че мога. Какво ще открия, когато се добера дотам?

— Ако имаме късмет, отчет за нечия дейност.

Пет минути по-късно Джад се качваше в колата със замислено изражение. Беше заявил на Муди, че не може така изведнъж да зареже пациентите си. Но дълбоко в себе си знаеше, че ще изпълни нарежданията му. Той буквално поверяваше живота си в ръцете на един Фалстаф от света на частните детективи. В момента, в който колата му потегли, окото му отново се закачи за фирмата на Муди върху прозореца.

Гарантиран успех

Дано да се окаже прав, помисли си мрачно Джад.

Планът за пътуването тръгна гладко. Той се отби в една туристическа агенция на Мадисън Авеню. Запазиха му стая в мотела Гросинджър и го снабдиха с карта на пътя и цяла купчина цветни брошури за Катскилс. Следващата стъпка беше да телефонира в служебната централа на сградата, където работеше и уреди да уведомят всичките му пациенти, че часовете му се отменят до второ известие. Накрая позвъни в Деветнадесети полицейски участък и поиска детектив Анджели.

— Анджели е болен и си е у дома — заяви нечий безпльтен глас от другата страна. — Искате ли телефонния му номер?

— Да.

След малко вече разговаряше с Анджели. Беше го нагазил тежък грип, ако се съдеше по гласа му.

— Реших, че имам нужда малко да сменя обстановката за няколко дни — каза Джад. — Тръгвам утре сутринта. Искан да го съгласувам с вас.

Последва тишина, докато Анджели го обмисли.

— Мисля, че не е лоша идея. Къде ще ходите?

— До мотела в Гросинджър.

— Добре — каза Анджели. — Не се тревожете. Ще го съгласувам с Макгрийви. — Той се поколеба. — Научих какво е станало в кабинета ви предната нощ.

— Искате да кажете, че сте чули версията на Макгрийви — каза Джад.

— Успяхте ли да зърнете мъжете, които са се опитали да ви убият?

Поне Анджели му вярваше.

— Не.

— Изобщо нищо, което би могло да помогне? Цвят на кожата, възраст, височина?

— Съжالياвам — отвърна Джад. — Беше тъмно.

Анджели кихна.

— Окей. Ще продължа да действам. Ще имам добри новини за вас, когато се върнете. И се пазете, докторе.

— Ще се пазя — обеща с признателен глас Джад и затвори телефона.

После се обади на работодателя на Харисън Бърк и накратко му описа ситуацията, в която се намираше Бърк. Нямаше друг избор, освен да го настанят в психиатрична клиника колкото е възможно по-скоро. След това телефонира на Питър. Обясни му, че се налага да напусне града за една седмица и го помоли да направи необходимото за Бърк. Питър се съгласи.

Беше изчистил всичко.

Това, което го безпокоеше най-много, беше, че нямаше да се види с Ан в петък. И вероятно никога повече нямаше да я срещне.

Караше към апартамента си и си мислеше за Норман З. Муди. Беше наясно какво има наум Муди. Като съветваше Джад да се обади на всичките си пациенти, че ще отсъства от града, Муди проверяваше дали убиецът не е измежду пациентите на Джад и по този начин му подготвяше капан, използвайки Джад за примамка.

Беше го инструктирал да остави временния си адрес в телефонната централа и на портиера на блока, където живее. По този начин уведомяваше всички къде отива Джад.

Майк стоеше пред входа на блока. Поздравиха се.

— Утре заминавам малко на екскурзия, Майк — каза му Джад.
— Ще уредиш ли да ми подготвят колата в гаража и да напълнят резервоара?

— Ще се погрижа за всичко, доктор Стивънс. В колко часа ще ви трябва колата?

— Тръгвам в седем.

Той усети погледа на Майк върху гърба си, докато влизаше в сградата.

След като влезе в апартамента заключи вратите и внимателно огледа прозорците. Всичко изглеждаше наред.

Глътна две таблетки кодеин, съблече се и взе един горещ душ, като внимателно отпусна тялото си под струята; усещаше как напрежението бавно се отцеждаше от гърба и врата му. Лежеше в благословената разхлабваща вана и размишляваше. Защо Муди го беше предупредил да не допуска авария с колата по пътя? Защото очевидно това беше участъкът, където беше най-вероятно да го атакуват ли, по пустия път към Катскилс? И как можеше да му помогне Муди в такъв случай? Той беше отказал да сподели плановете си с Джад — ако въобще имаше план. Колкото повече оглеждаше ситуацията, толкова повече се убеждаваше, че влиза сам в капана. Муди беше обяснил, че залага капан за преследвачите му. Но колкото пъти обмисляше думите на детектива, толкова повече се натрапваше очевидният извод: капанът е заложен за самия него. Но защо? Какъв интерес би имал Муди от смъртта му? Господи, помисли си Джад. Избрах съвсем случайно едно име от телефонния справочник на Манхатън и вече съм убеден, че ми желае смъртта! Станал съм параноик!

Усети как клепачите му започват да натежават. Таблетките и горещата баня си бяха свършили работата добре. Той се измъкна с усилие от ваната, внимателно подсуши разнебитеното си тяло с мъхестата хавлия и облече пижамата. Легна и нагласи електрическия будилник за шест. Катскилс^[1], помисли си той. Какво подходящо име. И потъна в дълбок и безпамятен сън.

Събуди се още на мига, в който звънна будилникът. Сякаш не беше имало никакво прекъсване на мисловния му процес, защото първата му мисъл след пробуждането беше: „*Не вярвам в поредицата от съвпадения и не вярвам, че един от клиентите ми е масов убиец*“. Следователно, или съм параноик, или се превръщам в такъв. Трябваше да се консултира с някой друг психоаналитик и то колкото е възможно по-бързо. Щеше да позвъни на доктор Роби. Съзнаваше добре, че това би означавало края на професионалната му кариера, но нямаше друг изход. Ако действително страдеше от параноя щяха да го пхнат в психиатрична клиника. Дали Муди не подозираше, че си има работа с душевноболен? Не беше ли това причината да му препоръча ползването на отпуска? Не защото вярваше, че някой го преследва със заплаха за живота му, а защото виждаше признаците на психическото разпадане? Може би най-мъдрият изход беше да послуша съветите на Муди и да замине за Катскилс за няколко дни. Като останеше сам за известно време без това бреме върху плещите си, той щеше да може спокойно да прецени състоянието си, както и да разбере кога точно разумът бе започнал да му изневерява, кога бе загубил нормалната преценка за обкръжаващия го свят. И когато се върнеше, щеше да си уреди среща с доктор Роби и да се постави под неговите грижи.

Това беше болезнено решение, но след като го взе, Джад се почувства значително по-добре. Облече се, събра един малък куфар с дрехи, достатъчни за няколко дни, и го отнесе до асансьора.

Еди не беше застъпил още на смяна и асансьорът работеше на автоматичен режим. Джад слезе в приземния гараж. Огледа се за Уилт, управителя на гаража, но той никъде не се виждаше. Гаражът бе пуст.

Джад забеляза колата си, паркирана в един далечен ъгъл до бетонната стена. Отиде до нея, постави куфара на задната седалка, отвори предната врата и седна зад кормилото. Ръката му тъкмо посегна към ключа на стартера, когато нечия фигура изникна изведнъж до прозореца. Сърцето му прескочи един удар.

— Точно навреме сте. — Беше Муди.

— Не знаех, че се каните да ме изпращате — заекна Джад.

Ангелското лице на Муди разцъфна в широка усмивка.

— Нямах какво да правя, а и не ме свърташе в леглото.

Джад изпита внезапна благодарност за тактичния начин, по който той беше подходил в тази ситуация. Нямахше даже и намек за факта, че Джад бе душевноболен, а само един приятелски съвет да отиде някъде на почивка. Е, най-малкото на което беше способен Джад, беше да се преструва, че всичко е наред.

— Размишлявах и реших, че имате право. Ще отида в мотела, където се надявам да прочета отчета за дейността.

— О, съвсем не е необходимо да ходите толкова далеч — каза Муди. — Някои хора са много грижливи.

Джад го изгледа с тъп поглед.

— Не ви разбирам.

— Много е просто. Винаги съм казвал, че когато искате да стигнете до дъното на нещо, трябва да грабнете лопатата.

— Мистър Муди...

Муди се приведе към вратата на колата му.

— Знаете ли кое е най-интересното във вашия случай, докторе? Това, че май всеки пет минути някой прави всичко възможно да ви прати на оня свят — поне така изглежда. А сега това „така изглежда“ направо ме умилява. До този момент нямахме нищо, за което да се хванем, за да решим дали не психиясвате или някой действително иска да ви отвори черепа.

Джад го изгледа.

— Но нали Катскилс... — изрече той с отслабвал глас.

— О, вие никога нямаше да стигнете до Катскилс, докторе. — Муди отвори вратата му. — Елате.

Зашеметен, Джад се измъкна от колата.

— Разбирате ли, всичко това беше само за примамка. Винаги съм казвал, че ако искате да си уловите акула, първо трябва да налеете кръв във водата.

Джад следеше лицето му.

— Страхувам се, че вие никога нямаше да стигнете до Катскилс — повтори меко Муди.

Той заобиколи колата отпред, поигра си с ключалката на предния капак и го повдигна. Джад се приближи и застана до него. Към горната част на дистрибутора бяха привързани три пръчки динамит. Две тънки жици водеха от тях към стартера.

— Скрит взрив — изрече Муди.

Джад го изгледа зашеметен.

— Но как успяхте да...

Муди се ухили.

— Казах ви, че не ме свърташе в леглото. Дойдох тук някъде към полунощ. Платих на пазача да иде някъде да се повесели, а пък аз останах да дебна в сенките. Нощният пазач ще ви струва още двайсет долара — добави той. — Не исках да остават с впечатлението за вас, че сте скъперник.

Джад усети огромна вълна от благодарност към този дребен дебеланко.

— Видяхте ли кой я постави?

— Не. Направили са го още преди да дойда. В шест сутринта стана ясно, че никой няма да дойде и реших да хвърля едно око. — Той посочи към висящите жици. — Вашите приятели наистина си ги бива. Бяха монтирали втори комплект, така че ако повдигнете капака на колата, тази жица щеше да взриви динамита. Същото щеше да се случи, ако завъртяхте стартера. Зарядите са достатъчни да отнесат половината гараж.

Джад усети как стомахът му се устремява към гърлото. Муди го изгледа съчувствено.

— Горе главата — каза той. — Вижте колко напреднахме. Вече знаем със сигурност най-малко две неща. Първото, че не сте куку. И второто — усмивката напусна лицето му — че някой дяволски иска да ви свети маслото, докторе.

---

[1] Catskills (англ.) — котешки умения. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Седяха във всекидневната на апартамента на Джад и разговаряха; Муди беше разлял огромното си туловище върху големия диван. Преди да се качат горе, той внимателно беше преместил частите от вече обезвредените бомби в багажника на колата си.

— Не трябваше ли да ги оставите там, за да може полицията да ги изследва? — запита го Джад.

— Винаги съм твърдял, че най-объркващото нещо на света е излишъкът от информация.

— Но това щеше да убеди лейтенант Макгрийви в моята правота.

— Мислиш ли?

Джад разбра накъде клонеше Муди. Според Макгрийви Джад можеше да е поставил собственоръчно бомбите в колата си. И въпреки това му изглеждаше странно, че един детектив ще укрива веществени доказателства от полицията. Имаше чувството, че Муди прилича на огромен айсберг. По-голямата част от същината му се криеше под повърхността, под фасадата на един миловиден и безвреден човечец. Но сега, като слушаше речта му, се изпълваше с възторг. Не беше луд и светът не гъмжеше от невероятни съвпадения. На свобода се движеше опасен убиец. Реален убиец, от плът и кръв. И поради някаква причина беше вдигнал Джад на мушката си. *Господи*, помисли си Джад, *колко е лесно да бъде съсипан човек*. Само преди няколко минути беше готов да повярва, че се е превърнал в параноик. Дългът му към Муди беше несметен.

— ... Вие сте лекарят — тъкмо говореше Муди. — А аз съм само една стара подметка. Винаги съм казвал, че ако ви се яде мед, трябва да отворите кошера.

Джад започваше да разбира жаргона на Муди.

— Искате мнението ми що за хора са тези, които търсим.

— Точно така — просия Муди. — Дали си имаме работа с някой убиец маниак духнал от лудницата...

От *психиатричната клиника*, поправи го автоматично Джад наум.

— ... или е нещо много по-сериозно?

— Нещо много по-сериозно — изрече мигновено Джад.

— Какво те кара да мислиш така, докторе?

— Първо, в кабинета ми предната нощ се вмъкнаха двама души. Бих могъл да преглътна хипотезата за единичен лунатик, но двама лунатици работещи съвместно вече е прекалено.

Муди кимна одобрително.

— Точно така. Продължавайте.

— Второ, един разстроен разум може да има идеи фикс, но дори и така, той все пак следва законите на някаква вътрешна логика. Не знам защо са убили Джон Хансън и Керъл Робъртс, но ако не греша, аз ще бъда третата и последна жертва.

— Кое ви кара да мислите, че ще бъдете последната? — запита любопитно Муди.

— Защото — отвърна Джад, — ако са имали планирани други убийства, тогава след като не успяха с мен първия път, те щяха да продължат със следващия по списъка им. Но вместо това се заинатиха и се заловиха здраво с мен.

— Знаете ли — изрече одобрително Муди, — вие сте по природа детектив.

Джад се намръщи.

— Има няколко неща, които силно ме озадачават.

— Като?

— Първо, мотивът — каза Джад. — Не познавам никого, който...

— По-късно ще се върнем на това. Какво още?

— Ако някой наистина искаше толкова горещо да ме убие, тогава, когато ме блъсна онази кола, шофьорът трябваше само да върне малко назад колата и да ме прегазни. Аз бях паднал в безсъзнание.

— Аха! Тук вече изниква и мистър Бенсън.

Джад го изгледа с празен поглед.

— Мистър Бенсън е свидетелят на вашата злополука — обясни Муди великодушно. — Взех името му от полицейския доклад и отидох да го видя, след като вие си тръгнахте от офиса ми. Още три долара и петдесет цента за такси. Окей?

Джад кимна безмълвен.

— Мистър Бенсън между другото е кожухар. Кожусите му са един път. Ако някой път искате да купите нещо на гаджето си, аз съм насреща. Ще ви го издействам с намаление. И така, вторник, нощта на злополуката, той излизал от една сграда, където работела снаха му. Оставил някакви хапчета, защото брат му Матю, който между другото продава библии, имал тежък грип и тя щяла да му ги занесе у дома.

Джад потискаше нетърпението си. Дори и Норман З. Муди да се готвеше да му издекламира цялата Декларация за правата на човека, той пак щеше да го слуша.

— И така, мистър Бенсън оставил хапчетата и тъкмо излизал от сградата, когато видял черната лимузина да се устремява към вас. Разбира се, в онзи момент той не е знаел, че това сте вие.

Джад кимна.

— Колата вървяла малко настрани и от мястото, където се намирал мистър Бенсън, изглеждало, сякаш я било поднесло. Като видял, че ви блъснала, той се затичал да ви помогне. Лимузината през това време се дръпнала малко назад, за да ви прегази. Шофьорът обаче видял мистър Бенсън и мигновено отпрашил.

Джад преглътна с усилие.

— Значи, ако не се бил случил наблизко мистър Бенсън...

— Да-а — проточи меко Муди. — Тогава вече с чиста съвест бихте казали, че нямаше да се срещнем. Тия момчета не се шегуват. Няма да се спрат пред нищо, докторе.

— Ами когато нахлуха в кабинета ми? Защо не разбиха тогава вратата?

Муди замълча за момент, мислейки усилено.

— Това е наистина загадка. Можели да се вмъкнат и да ви пречукат и вас, и който и да е друг в стаята и да се измъкнат, без някой да ги види. Но след като са се заблудили, че не сте сам, са офейкали. Нещо не пасва с останалото. — Той замислено хапеше горната си устна. — Освен ако... — започна той и спря.

— Освен ако какво?

Лукаво изражение се промъкна по лицето на Муди.

— Чудя се, дали... — пое си той дъх.

— Какво?

— Ще го отложим засега. Имам някаква теория, но докато не изровим мотива, безсмислено е да я обсъждаме.

Джад повдигна безпомощно рамене.

— Не познавам никой с мотив да ме убива.

Муди размишлява над това в продължение на няколко секунди.

— Докторе, не е ли възможно да сте споделили някаква тайна с оня ваш пациент Джон Хансън и Керъл Робъртс? Нещо, което само вие тримата сте знаели?

Джад поклати глава.

— Единствените тайни, които знам за моите пациенти, са професионалните. И в техните истории няма нищо такова, което да би оправдало убийството. Никой от моите пациенти не е таен агент или чуждестранен шпионин, нито избягал затворник. Всички от тях са обикновени хора — домакини, технически лица, банкови чиновници — с проблеми, които не могат да решат самостоятелно.

Муди го изгледа простодушно.

— Значи сте сигурен, че сред сплотената ви групичка не се спотайва никакъв маниак убиец?

Гласът на Джад прозвуча твърдо и на самия него.

— Абсолютно. Макар че вчера не бях толкова сигурен. Ще ви призная — вече бях започнал да се чудя дали не страдам от параноя и ето че вие ме развеселихте.

Муди му се усмихна.

— По едно време и на мен ми хрумна същото — каза той. — След като си уговорихме срещата по телефона, направих някои проверки за вас. Обадих се на двама много добри доктори, мои приятели. Репутацията ви наистина си я бива.

Значи онова „мистър Стивънсън“ е било част от простодушната селска фасада на Муди.

— Ако сега отидем в полицията с това, което ни е известно — каза Джад, — можем най-малкото да ги накараме да се разтърсят кой може да се крие зад всичко това.

Муди го изгледа с меко удивление.

— Така ли мислите? Та ние не разполагаме кой знае с какво, не е ли така, докторе?

Не беше лъжа.

— Но аз не губя кураж — заяви Муди. — Мисля, че наистина имаме напредък. Свихме доста кръга.

Израз на отчаяние премина по лицето на Джад.

— Разбира се. Някой от континенталната част на Съединените щати.

Муди седя мълчаливо известно време, зяпайки тавана. Накрая поклати глава.

— Фамилиите — въздъхна той.

— Фамилиите?

— Докторе... аз ви вярвам, когато ми казвате, че познавате и кътните зъби на пациентите си. И ако твърдите, че никой от тях не е способен на такова нещо, аз съм длъжен да ви вярвам. Това е вашият кошер и вие се грижите за пчелите си. — Той се приведе напред от кушетката. — Но я ми кажете още нещо. Когато се залавяте с някой пациент, интервюирате ли и семейството му?

— Не. Понякога семейството на пациента дори няма представа, че техен родственик идва при мен за психоанализа.

Муди се отпусна доволно назад.

— Пипнахме го — каза той.

Джад го изгледа.

— Мислите, че някой член от семейството на мой пациент иска да ме убие?

— Твърде е възможно.

— Та техният мотив би бил по-несъществен дори и от този на пациента ми.

Муди с огромно усилие се изправи на крака.

— Човек никога не може да бъде сигурен, нали така, докторе? Ще ви кажа какво искам да направя. Налага се да ми дадете списък на всичките си пациенти от последните четири или пет седмици. Може ли да го направите?

Джад се поколеба.

— Не — произнесе накрая той.

— Клетвата на Хипократ, а? Мисля, че е крайно време да станем малко клетвопрестъпници. Става въпрос за живота ви, хей.

— Мисля, че сте на погрешен път. Това, което става около мен, няма нищо общо нито с пациентите ми, нито с техните семейства. А ако е имало някаква ненормалност в някое от тях, щеше да излезе наяве при сеансите. — Той поклати глава. — Съжалявам, мистър Муди. Длъжен съм да защитавам пациентите си.

— Вие казахте, че няма нищо от особена важност в картоните им.

— Нищо, което да е важно за нас. — Той си помисли за част от съдържанието на картоните. Джон Хансън сваля моряци в барове за хомосексуалисти на Трето авеню. Тери Уошбърн изчуква подред момчетата от оркестъра. Четиринайсетгодишната проститутка Ййвлин Уоршак, ученичка в девети клас... — Съжалявам — повтори той. — Не мога да ви покажа картоните.

Муди повдигна рамене.

— Окей — каза той. — Окей. Тогава вие ще трябва да свършите част от работата ми.

— Какво искате да направя?

— Извадете лентите на всички, които са лягали на кушетката ви през последния месец. Прослушайте ги внимателно една по една. Само че този път не като доктор, а като детектив, с ухо и за най-малкото необичайно нещо.

— Правя го редовно. Такава ми е работата.

— Направете го отново. И си отваряйте очите на четири. Не искам да ви загубя, преди да съм решил случая. — Той вдигна палтото си и с усилие се вмъкна в него; отстрани изглеждаше като танц на слон. Дебелите би трябвало да са грациозни, помисли си Джад, но мистър Муди очевидно не се вписваше в тая схема. — Знаете ли кое е най-интересното нещо в цялата тая работа? — попита замислено Муди.

— Кое?

— Вие сам го посочихте, когато казахте, че мъжете били *двама*. Напълно вероятно е някой да изгаря от желание да ви пръсне черепа, но защо *двама*?

— Не знам.

Муди го изучава известно време със замислен вид.

— Боже мой! — изрече накрая той.

— Какво има?

— Ама и брейнсторминг^[1] си направих! Ако съм прав, тогава хората по петите ви може да са *повече* от двама.

Джад го изгледа с невярващ поглед.

— Да не искате да кажете, че ме преследват цяла банда манияци? Това е абсолютна глупост.

Лицето на Муди заблестя от възбуда.

— Докторе, току-що ми хрумна кой може да е реферът в тая игра. — Той изгледа Джад с блеснали очи. — Все още не знам как или защо, но е възможно да съм разбрал кой.

— Кой?

Муди поклати глава.

— Ще ме шибнеш на минутата в психото, ако само си отворя устата. Винаги съм казвал: ако възнамеряваш да се раздрънкаш, напълни си добре устата преди това. Нека да направя няколко пробни изстрела. И ако се окаже, че съм попаднал в десетката, ще ти се обадя.

— Надявам се, че ще го направите — изрече горещо Джад.

Муди остана взрян в него известно време.

— Не, докторе. Ако дори и малко цениш живота си, моли се да съм сгрешил.

И той напусна апартамента.

Джад взе такси до кабинета си.

Беше петък следобед и в оставащите само три дни до Коледа улиците гъмжаха от закъснели купувачи, които се свиваха срещу суровия вятър, втурнал се откъм Хъдсън. Витрините на магазините бяха празнично украсени и сияйни, изпълнени с коледни дръвчета и дялани фигурки на „Рождество Христово“. Мир на Земята. Коледа. И Елизабет с тяхното неродено дете. Много скоро един ден — ако останеше жив — щеше да намери и той своя покой, да се освободи от бремето на миналото. Знаеше, че с Ан би могъл... Той се насили да спре дотук. Какъв смисъл имаше да си фантазира, че една омъжена жена може да напусне съпруга си, когото обича, и да тръгне с него?

Таксито спря пред сградата с кабинета му и той излезе от колата като нервно се озърна наоколо. Но за какво ли би могъл да се вира? Нямахте и представа какво оръжие биха използвали този път, нито пък кой щеше да го държи.

След като влезе в кабинета си, заключи външната врата, отиде до панела, зад който криеше лентите и го отвори. Записите бяха подредени в хронологичен ред с изписани върху кутиите имена. Избра тези от последните седмици и ги отнесе до магнетофона. След като беше отложил всичките си ангажименти за деня, нямаше кой да го

безпокои. Можеше да се концентрира в опитите си да се добере до някой ключ, който да насочва към приятелите или семействата на негови пациенти. Той чувстваше, че предложението на Муди беше като че изсмукано от пръстите, но го уважаваше прекалено много, за да го пренебрегне.

Докато поставяше на магнетофона първата лента, си спомни при какви обстоятелства го беше използвал последния път. Нима беше едва миналата нощ? Паметта му се изпълни с остро усещане за кошмар. Някой беше планирал да го убие в стаята, където бяха умъртвили Керъл.

Внезапно се сети, че досега не му беше идвало наум за пациентите в безплатната клиника, където ходеше на работа един предобед седмично. Вероятно се беше получило така, защото убийствата бяха станали или в кабинета му, или близо до него. И все пак... Отиде до шкафовете с надпис „Клиника“, прегледа някои от лентите и накрая се спря на шест от тях. Постави първата на магнетофона.

Роуз Грeъм.

— ... злополука, докторе. Нанси много плаче. Открай време си е ревлива, така че, когато я бия, правя го за нейно добро.

— Опитвали ли сте се някога да разберете защо плаче толкова много Нанси? — запита гласът на Джад.

— Щото е разглезена! Татенцето ѝ много я разлигави и после се чупи, като ни заряза. Нанси винаги си мислеше, че е таткова дъщеричка, но как може Хари да я е обичал толкова много, след като ни заряза?

— Вие с Хари нямахте брак, така ли?

— Е... Банален случай, предполагам бихте го нарекли. Щяхме да се женим.

— Колко време живяхте заедно?

— Четири години.

— Колко време беше изминало, откакто Хари ви напусна, когато счупихте ръчичката на дъщеря си?

— Май някъде около седмица. Ама аз не исках да я чупя. Само дето не искаше да спре да хленчи, и накрая взех една релса за пердета и я заудрях с нея.

— Мислите ли, че Хари обичаше Нанси повече от вас?

— Не. Хари беше луд по мен.

— Тогава, защо мислите, ви изостави?

— Защото е мъж. А вий знаете ли какво сте мъжете? Животни! Всички сте животни! Трябва да ви изколят като свини!

Подсмърчане.

Джад изключи магнетофона и се замисли за Роуз Греъм. Тя беше психо мизантроп и два пъти беше пребивала до смърт шестгодишното си дете. Но спецификата на убийствата изключваше от себе си психозата на Роуз Греъм.

Той постави следващата лента на пациент от клиниката.

Александър Фолън.

— Полицията твърди, че сте атакували мистър Чампиън с нож, мистър Фолън.

— Аз само направих това, което ми беше наредено.

— Някой ви нареди да убиете мистър Чампиън?

— Той ми нареди.

— Той?

— Господ.

— Защо ви нареди Господ да го убиете?

— Защото Чампиън е обладан от злото. Той е актьор. Видях го в театъра. Целуна онази жена. Актрисата. Пред цялата публика. Целуна я и...

Тишина.

— Продължете.

— Докосна я... по гърдите.

— Това разгневи ли ви?

— Разбира се! Страшно ме разгневи. Не разбирате ли какво означава това? Той се отнесе като животно към нея. На излизане от театъра се почувствах така, сякаш излизам от Содом и Гомор. Те трябваше да бъдат наказани.

— И вие решихте да го накажете.

— Не аз. Господ реши. Аз само изпълних заръката му.

— Господ често ли разговаря с вас?

— Само когато трябва да се изпълнява волята му. Той ме е избрал за свое оръдие, защото съм чист и безгрешен. И знаете ли кое ме прави чист? Знаете ли кое пречиства най-много на света? Изтреблението на злото!

Александър Фолън. Тридесет и пет годишен, помощник-хлебар на половин работен ден. Бяха го изпратили в психиатрична клиника за шест месеца и после го бяха изписали. Би ли могъл Господ да му нареди да убие Хансън, хомосексуалист, и Керъл, бивша проститутка, а накрая Джад, техния благодетел? Джад реши, че това бе малко вероятно. Мисловните процеси на Фолън протичаха накъсано, с продължителни и болезнени спазми. А този, който беше планирал убийствата, беше високо организиран.

Той пробва още няколко ленти от клиниката, но никоя не се вписваше в схемата, която си беше изградил. Не. Не беше пациент от клиниката.

Прегледа отново картотеката на пациентите си в кабинета и едно име привлече вниманието му.

Постави лентата на магнетофона и го включи.

Скийт Гибсън.

— Добро утро, докторче. Какво ще кажеш за тоя хубав ден, който ти скалъпих?

— Днес се чувствате добре.

— Само да се почувствам малко по-добре, и веднага ще ме опандизят. Успяхте ли да хванете шоуто ми снощи?

— Не. Съжалявам, но нямах възможност.

— Бях страхотен. Джак Гулд ме нарече „най-любимият комедиант на света“. А кой съм аз, че да противореча на гений като Джак Гулд? Трябваше да чуеш публиката! Аплодираха ме така, сякаш беше последното ми представление! И знаеш ли какво доказва това?

— Че те могат да четат думата „аплодисменти“ на програмите за представлението?

— Голям гявол си, ей, сече ти пипето, ще знаеш. Ей това ми харесва у тебе — психиатър, ама с чувство за хумор. Последният преди теб беше голяма гадина. Имаше голяма, голяма брада, от която направо ми избиваше чивията.

— Защо?

— Защото беше жена!

Силен смях.

— Тоя път го хвана, а, авер? Няма майтап, мъжки, една от причините днес да съм във форма, е, че днес направих дарение от един

милион долара — само си представи: един милион кинта — за умиращите от глад деца на Биафра.

— Не е за чудене, че се чувствате добре.

— Можеш да се обзаложиш. На първите страници по всички вестници в света съм.

— Толкова ли е важно?

— Какво искаш да кажеш с това „Толкова ли е важно?“. Колко хора познаваш като мен, дето ей така ще хвърлят толкова мангизи? Трябва да го разтръбиш на целия свят, Питър Пан. Щастлив съм, че мога да си позволя да даря толкова пари.

— Вие непрекъснато повтаряте думата „дарявам“. Да не би да имате предвид „давам“?

— Даряваш — даваш — какво значение има? Даряваш милион — даваш няколко бона — и всички се хвърлят да ти целуват задника. Не ти ли казах, че днес имам годишнина?

— Не. Моите поздравления.

— Благодаря. Петнайсет години, хей! Никога не си виждал Сали. Най-страшното курве, крачило някога по земята от времето на сътворението. Голям късмет извадих с брака си. Знаеш ли колко досадни могат да бъдат тия роднини, а? А Сали си ги имаше, и то двама — братя. Бен и Чарли. Разказвал съм ти за тях. Бен е основният сценарист за моето тв шоу, пък Чарли ми е продуцентът. Голяма работа са. Седем години вече съм в ефира. И никога не сме изпадали от десетката на Нилсен. Късмет извадих да се сродя с такъв род, а? Повечето жени се освинват веднага щом сложат вилата на врата на съпруга си. Но Сали, Господ да я благослови, е по-тънка дори и от деня на сватбата ни. Какво парче!... Да ти се намира цигарка?

— Заповядайте. Мислех, че сте ги отказали.

— Исках само да си докажа, че волята ми е пак като предишната и затова ги отказах. Сега пуша, защото така ми се иска... Вчера сключих нов договор с телевизионната мрежа. Направо им взех акъла. Изтече ли ми времето?

— Не. Никога ли не изпитвате умора, Скийт?

— Да ти кажа правичката, сладур, в такава бясна форма съм, че не знам по дяволите какво търся повече при тебе.

— Вече нямате проблеми?

— Кой — аз и проблеми? Светът е моята страда, а аз съм диамантеният Джим Брейди. Диамантът. Трябва да ти го връча. Ти наистина ми помогна. Мой човек си. С тия пари, които ги правиш, може би ще мога да почна бизнес и да си направя собствена фирма, а?... Хей, това ми напомня за голямата история на един момък, който отива на психоаналитичен сеанс, но е толкова нервен, че само си лежи на кушетката и не обелва зъб. В края на сеанса психиатърът му казва: „Това струва петдесет долара“. Е, това се точи цели две години, без юнакът да отрони даже и дума. И накрая малкият юнак си отваря устата един ден и казва: „Докторе, мога ли да ти задам един въпрос?“. Ама разбира се, отвръща докторът. А юнакът казва: „Какво ще кажеш да станем ортаци, а?“.

Силен смях.

— Да ти се намира малко аспириначе, а?

— Разбира се. Много ли ви боли главата?

— Абе, яде се, авер... Благодаря. Това ще свърши работа.

— Как мислите, на какво се дължат тези постоянни болки в главата?

— Ами обичайното напрежение в шоубизнеса... Днес следобед ще четем сценария.

— Заради това ли сте толкова нервен?

— Кой — аз? Нервен? По дяволите, разбира се, че не! За какво има да се нервирам? Ако майтапите са възливи, кривя се като маймуна, намигам на публиката, и те го преглъщат. Колкото и да е скапано шоуто, старият Скийт излиза като цъфтяща майска роза.

— На кое се дължат според вас ежеседмичните ви главоболия?

— Откъде, по дяволите, мога да знам? Нали ти си докторът. *Ти ми кажи*. Не ти плащам да си седиш на дебелия задник цял час и да ми задаваш идиотски въпроси. Исусе Христе, ако идиот като тебе не може да излекува един възлив главобол, ами че те трябва да те приберат час по-скоро да не мътиш повече главите на хората. Кой ти е дал диплома? Някое ветеринарно училище ли? Та аз не бих ти поверил даже и котката си. Ти си пълен хахо! Дойдох при теб само защото оная вещица Сали се е впила като кърлеж в гърба ми и това е единственият начин да се отърва от нея. Знаеш ли как му викам аз на ада? Адът е да си женен за грозна и мършава пиявица петнайсет години. Ако търсиш още леваци за цедене, хвани ония, двамата й братя, Бен и Чарли. Бен,

моят основен сценарист, не може да разбере от коя страна се подава графитът на молива, а пък брат му е още по-голям идиот от него. Ще ми се пукясат нейде. Искат да ме довършат. Ти какво си мислиш, че ми харесваш ли? Мръсно, вонящо прасе! Ти си най-тъпата свиня, която някога съм виждал, гледаш отвисоко на всички хора. Нямах никакви проблеми, нали? И знаеш ли защо? Защото теб те няма за нищо. Кръгла нула си. Седиш си по цял ден на дебелия задник и бъркаш в джобовете на болните хорица. Е, това няма да продължава вечно, мръсен кучи сине. Аз ще те докладвам на Медицинската асоциация...

Подсмърчане.

— Искан ми се да не ми се налага да ходя на това дяволско четене.

Тишина.

— Е... горе главата. До следващата седмица, сладур.

Джад изключи магнетофона. Скийт Гибсън, най-популярният и обичан американски комик, е трябвало да бъде приет в психиатрична клиника преди десет години. Любимото му занимание беше да спуква от бой млади и руси момичета от шоубизнеса и да предизвиква пиянски свадни в баровете. Скийт беше дребен на ръст, но беше започнал като професионален боксьор, и знаеше как да причинява болка. Любимото му хоби беше да ходи по барове за хомосексуалисти, да завлича нищо неподозиращи гейове в мъжките тоалетни и там да ги пребива до безсъзнание. Няколко пъти беше залавян от полицията, но скандалите обикновено се потуляха. В края на краищата Скийт беше най-любимият американски комик, достатъчно параноиден, за да убие, и способен да го направи в пристъп на гняв. Но Джад не мислеше, че Скийт е достатъчно хладнокръвен да осъществи тази така строго планирана вендета. А точно в това лежеше ключът към загадката, почувства Джад. Който и да се опитваше да го ликвидира, го правеше не сред пламъците на деформираната си психика, а със студена методичност и хладнокръвие. Един маниак.

Без да е луд.

---

[1] Брейнсторминг (англ.) — букв. „мозъчна атака“. Популярна игра за отгатване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Телефонът иззвъня. Обаждаха се от телефонната централа. Бяха успели да се свържат с всичките му пациенти, с изключение на Ан Блейк. Джад благодари на телефонистката и затвори телефона.

Значи Ан щеше да дойде днес. Беше разтревожен от необяснимото щастие, което изпитваше при мисълта, че ще я види. А не трябваше да забравя, че тя идваше само защото като лекар я бе помолил да дойде. Седеше и си мислеше за Ан. Колко много знаеше за нея... и колко малко.

Постави лентата на Ан върху магнетофона и се заслуша. Беше запис на една от първите им беседи.

— Настанихте ли се добре, мисис Блейк?

— Да, благодаря ви.

— Отпуснахте ли се?

— Да.

— Стиснали сте си юмруците.

— Може би съм малко напрегната.

— Напрегната от какво?

Продължителна тишина.

— Разкажете ми за семейния си живот. Омъжена сте от няколко месеца.

— Да.

— Продължавайте.

— Омъжена съм за чудесен човек. Живеем в прекрасна къща.

— Що за къща е тя?

— Извънградска вила... Околността е вълшебна. До нея се стига по дълъг, криволичещ път. Най-отгоре на покрива стърчи един забавен бронзов петел със счупена опашка. Мисля, че някакъв ловец го е прострелял преди много време. Дворът ни е около пет акра, като по-голямата част от тях са гора. Все едно че си сред природата.

— Обичате ли природата?

— Много.

— А вашият съпруг?

— Предполагам.

— Един мъж обикновено не купува пет акра земя в провинцията, ако не обича природата.

— Той обича мен. И да нямаше, пак щеше да я купи заради мен. Много е щедър.

— Хайде да си поговорим за него.

Тишина.

— Добре ли изглежда?

— Антъни е много красив.

Джад усети пристъп на ирационална и абсолютно непрофесионална ревност.

— Имате ли физическа съвместимост?

Все едно че пробваше с върха на езика си болен зъб.

— Да.

Представяше си я добре как изглежда в леглото: възбуждаща, женствена и всеотдайна. *Господи*, помисли си той, *по-добре да сменя темата*.

— Искате ли да имате деца?

— О, да.

— А вашият съпруг?

— Да, разбира се.

Продължителна тишина, нарушавана само от коприненото шумолене на магнетофонната лента.

— Мисис Блейк, вие дойдохте при мен като ми казахте, че сте изправена пред изключително тежък проблем. Касае се за вашия съпруг, нали?

Тишина.

— Добре, приемаме, че е така. От това, което ми казахте при предишните си посещения, разбирам, че вие се обичате, че сте си верни един на друг, че и двамата искате да имате деца, живеете в прекрасна къща, вашият съпруг е отличен бизнесмен, красив и ви глези. И сте омъжена едва от шест месеца. Страхувам се, че това наподобява малко стария анекдот, при който един пациент във вашата ситуация отива при лекаря и го пита: „Докторе, какъв ми е проблемът“.

Отново последва тишина, нарушавана единствено от безличното съскане на лентата. Накрая тя проговори:

— Много... много ми е трудно да говоря за това. Мислех си, че бих могла да го обсъждам с непознат човек, но... — и той трескаво си припомни как се беше извъртяла на кушетката, за да го погледне с големите си загадъчни очи — ... се оказва, че е много трудно. Как да ви кажа... — тя заговори по-бързо, като очевидно се мъчеше да превъзмогне бариерите, които я бяха карали да мълчи до този момент — ... подслушах неволно нещо и... и много лесно бих могла да си направя прибързани заключения.

— Нещо, свързано с личния живот на вашия съпруг? Някаква жена?

— Не.

— Тогава — свързано с работата му?

— Да...

— Вие сте си помислили, че той е излъгал за нещо? Измамил е някой партньор при сделка?

— Нещо от този род.

Джад се почувства на сигурна почва.

— И това е разклатило вярата ви в него. Показала ви се е негова тъмна страна, за която дори и не сте предполагали, че съществува.

— Аз... аз не мога да го осъждам. Просто усещам, че съм нелоялна към него дори и със самото си присъствие тук. Моля ви да не ми задавате повече въпроси за днес, доктор Стивънс.

И така беше завършил сеансът. Джад изключи магнетофона.

Значи съпругът на Ан въртеше съмнителни сделки. Или пък укриваше доходи и не плащаше данъци. Или пък беше принудил някого да банкрутира. Естествено, Ан би се възмутила. Тя беше природно справедлива жена. Вярата ѝ в съпруга ѝ се беше разклатила.

Помисли си за съпруга на Ан като за потенциален заподозрян. Той се занимаваше със строителен бизнес. Джад не го познаваше, но в каквото и да беше замесен, просто беше невъзможно да има каквото и да било общо със смъртта на Джон Хансън, Керъл Робъртс или самия Джад.

А самата Ан? Беше ли възможно да е психопат? Убиец маниак? Джад се облегна назад в стола си и се опита да я погледне отстрани, без да влага емоции.

Не знаеше за нея абсолютно нищо, освен онова, което му беше съобщила самата тя. Всичко, описано от нея, можеше да се окаже

измислено, съчинено, но какво целеше да постигне тя с това? Ако това беше измислено прикритие за извършването на убийство, то трябваше да съществува някакъв мотив. Паметта за лицето и гласа ѝ запълниха разума му и той проумя, че тя не би могла да има нищо общо с цялата тая мръсотия. Беше готов да заложи живота си. Иронията на фразата го накара да се ухили.

Отиде да вземе лентите на Тери Уошбърн. Възможно беше там да се намира онова, което беше пропуснал.

В последно време Тери беше взела допълнителни часове по свое собствено желание. Дали не я беше притиснал някакъв нов проблем, за който не му се беше доверила? Беше трудно да се определи дали има действително подобрене, защото сексът доминираше изцяло съзнанието ѝ. И все пак, защо така внезапно беше настояла за допълнителни часове при него?

Джад избра произволно една от нейните ленти и я пусна.

— Нека да поговорим малко за браковете ви, Тери. Били сте омъжена пет пъти.

— Шест, но какво значение има това?

— Бяхте ли вярна на своите съпрузи?

Гръмогласен смях.

— Направо ме съсипваш. Няма мъж на света, който да ме задоволи. Това си е въпрос на физика.

— Какво имате предвид под „въпрос на физика“?

— Имам предвид моята анатомия. Просто дупката ми е много гореща и трябва да се тъпче колкото може повече.

— Вярвате ли в това, което току-що казахте?

— Че трябва да се тъпче непрестанно ли?

— Че вие се различавате в анатомично отношение от всички останали жени.

— Разбира се. Докторът на филмовата къща ми го каза. Имало нещо общо с жлезите или нещо от този род. — Пауза. — Хич го нямаше като тъпкач.

— Разглеждал съм всичките ви изследвания. Във физиологично отношение вашето тяло не се различава от останалите жени.

— Зарежи ги тия изследвания, готин. Що не ме изследваш сам?

— Били ли сте някога влюбена, Тери?

— Бих могла да се влюбя във вас.

Тишина.

— Не ме гледай с такъв поглед, докторе. Не мога да се променя. Така съм устроена. Сърби ме нонстоп.

— Вярвам ви. Само че грешите в едно. Не вашето тяло е жадно за секс, а вашата чувственост.

— Никога не са ме чукали в чувствеността ми. Искаш ли да се пробваме?

— Не.

— А какво искаш?

— Да ти помогна.

— Защо не седнеш до мен на кушетката?

— Приключихме за днес.

Джад изключи магнетофона. Спомни си разговора, който бяха водили с Тери на тема стремителната ѝ кариера и също тъй стремителния ѝ залез.

— Блъснах по тиквата един сбъркан педал на едно пианско сборище — беше му казала тя. — То пък да вземе да се окаже някаква важна клечка. Така ме изблъска от Холивуд, че тупнах на тъпия си полски задник.

Джад се беше отказал да разпитва повече, защото в онзи период се интересуваше повече от семейните ѝ проблеми и повече не бяха засягали темата Холивуд. Сега го глождеше някакво натрапчиво съмнение. Беше длъжен да се задълбочи за причините, поради които беше напуснала киното. Никога не беше проявявал някакъв особен интерес към Холивуд, освен в аспекта, в който доктор Луис Лики или Маргарет Мийд биха се интересували от Патагония. Кой ли би се интересувал от Тери Уошбърн, блестящата звезда?

Нора Хадли беше луда на тема кино. Джад си спомни, че е виждал купища филмови списания у тях и се беше шегувал с Питър на тая тема. Нора тогава цяла нощ беше защитавала страстно Холивуд. Той вдигна телефона и набра номера им.

Нора вдигна слушалката.

— Хелоу — поздрави Джад.

— Джад! — Гласът ѝ беше топъл и дружелюбен. — Обаждаш ми се да ми кажеш кога ще дойдеш на вечеря.

— Много скоро.

— И по-добре е да го направиш — каза тя. — Обещала съм на Ингрид. А тя е вълшебна.

Джад не се съмняваше в това. Но едва ли беше като Ан.

— Само да провалиш и следващата вечеря и сме във война с Швеция.

— Няма да се повтори.

— Оправи ли се от злополуката?

— О, да.

— Колко ужасно трябва да е било.

В гласа на Нора се промъкна колеблива нотка.

— Джад... става въпрос за Коледа. Питър и аз много бихме искали да я прекараш с нас. Моля те.

Нещо го стегна в гърдите. Старото усещане. Всяка година имаха разговори на тая тема. Питър и Нора му бяха най-скъпите приятели и не можеха да понесат мисълта, че всяка Коледа той прекарва самотно, сред непознати — като се разтваряше в тълпите, като принуждаваше тялото си да се движи до пълна изнемога, след която го спохождаше забравата. Сякаш изпълняваше някакъв мрачен ритуал за мъртвите, като се оставяше изцяло на мъката да го обсеби и разкъса, без да може да я овладее. *Излишно драматизираш нещата*, каза си той уморено.

— Джад...

Той си прочисти гърлото.

— Съжалявам, Нора. — Съзнаваше добре колко много се притеснява за него. — Може би следващата Коледа.

Тя се опита да прогони разочарованието от гласа си.

— Разбира се. Ще кажа на Пит.

— Благодаря ти. — Той внезапно се сети защо се беше обадил.
— Нора... познаваш ли някоя Тери Уошбърн?

— Тери Уошбърн? Звездата? Защо ме питаш?

— Аз... аз я видях на Медисън авеню тази сутрин.

— На живо? Наистина ли? — Беше като възбудено дете. — Как изглеждаше? Стара? Млада? Слаба? Дебела?

— Изглеждаше чудесно. Била е доста голяма звезда, така ли?

— *Доста* голяма? Тери Уошбърн беше най-голямата звезда — и във всяко едно отношение, ако разбираш какво искам да кажа.

— Какво е принудило момиче като нея да напусне Холивуд?

— „Напусна“ не е точно казано. Те я изритаха.

Значи Тери не го беше излъгала. Той се почувства по-добре.

— Вие, докторите, не вдигате главата си от работа. Тери Уошбърн беше замесена в един от най-големите скандали, разтърсвали някога Холивуд.

— Наистина ли? — каза Джад. — И какво се случи?

— Тя уби своя приятел.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Снегът отново бе завалил. От височината на петнайсетия етаж звуците от улицата долитаха приглушени, отвявани от арктическият вятър, донесъл снега. От другата страна на улицата в някакъв осветен офис зърна неясната фигура на секретарка, взираща се надолу през прозореца.

— Нора... сигурна ли си в това?

— Говориш с ходеща енциклопедия, когато става дума за Холивуд, любими. Тери живееше с шефа на филмовите къщи „Континентал“, но си имаше и един помощник-режисьор като резерва. Една вечер го спипала, че ѝ изневерява, и го наръгала с нож до смърт. Главният шеф задействал всичките си връзки и платил на маса народ да си затварят устата и цялата работа била потулена под формата на злополука. Част от уговорката била да се маха от Холивуд и никога повече да не се връща там. И тя повече не се върнала.

Джад се втренчи тъпо в слушалката.

— Джад, чуваш ли ме?

— Да, слушам те.

— Звучиш ми малко странно.

— Откъде научи всичко това?

— Да съм го научила? Всички вестници и списания гърмяха седмици наред по случая. Целят свят го научи.

Освен него.

— Благодаря ти, Нора — каза той. — Поздрави Питър от мен. — И той затвори телефона.

Значи това бил „злополучният инцидент“. Тери Уошбърн беше убила човек и никога не бе споменала за това. А след като беше убила веднъж...

Той извади замислено един бележник и написа в него „Тери Уошбърн“.

Телефонът звънна. Джад вдигна слушалката.

— Доктор Стивънс слуша...

— Просто се обаждах да разбера дали всичко е наред. — Беше детективът Анджели. Гласът му продължаваше да бъде дрезгав от грипа.

Вълна от благодарност обля Джад. Някой се беше сетил за него.

— Нещо ново?

Джад се поколеба. Нямахше смисъл да пази в тайна откриването на бомбата.

— Опитаха се отново. — Джад разказа на Анджели за Муди и бомбата, която беше открил в колата му. — Това вече трябва да убеди Макгрийви — заключи той.

— Къде е бомбата? — Гласът на Анджели беше силно възбуден.

Джад се поколеба.

— Разглобиха я.

— Какво? — запита Анджели, без да вярва на ушите си. — Кой го направи?

— Муди. Той реши, че това не е от значение.

— Не било от значение! За него въобще съществува ли такова нещо като полиция? Достатъчно беше само да я погледнем, за да кажем кой я е поставил. Имаме си специален архив за целия контингент. М. О.

— М. О.?

— *Modus Operandi*. Всеки бомбаджия си има почерк на работа. Веднъж да направят по определен начин нещо първия път, и после това вече започва да се повтаря — не е необходимо да ви го обяснявам.

— Да — каза замислено Джад.

Нямаше и съмнение, че на Муди това му беше добре известно. Дали нямаше някакви свои съображения да не показва бомбата на Макгрийви?

— Доктор Стивънс, ще ми кажете ли как наехте Муди?

— Открих го в телефонния указател.

Даже и на самия него му прозвуча смешно.

Дочу как Анджели преглъща.

— О! Значи не знаете нищо за него.

— Знам само, че мога да му имам доверие. Защо?

— Точно в този момент считам, че не можете да вярвате на никого — каза Анджели.

— Невъзможно е Муди да има нещо общо с която и да е от тия истории. Господи, та аз го избрах съвсем случайно от телефонния указател.

— Пет пари не давам как сте го избрали. Има нещо много гнило в цялата тая история. Муди твърди, че е заложил капан за убийците, които са по петите ви, но хлопва капана тогава, когато хищникът се е измъкнал, така че... И после ви демонстрира бомба в колата ви, която е напълно възможно да е поставена от самия него. С което моментално става ваш човек. Нали така?

— Предполагам, че нещата могат да се погледнат и така — изрече бавно Джад. — Но...

— Може пък вашият приятел да си има своя игра и да залага капана си за вас. Искам да бъдете хладнокръвен и да не изпадате в паника, докато не разберем какво е замислил.

Муди срещу него? Направо не му го побираше умът. И въпреки това отново изскочиха старите му подозрения, че Муди го праща на закление.

— Какво искате да направя? — запита Джад.

— Какво ще кажете да напуснете за малко града? Но наистина да отидете някъде.

— Не мога да изоставя пациентите си.

— Доктор Стивънс...

— А и освен това — добави Джад, — това няма да реши нищо, не е ли така? Та аз дори няма да знам от какво бягам. И когато се върна, всичко ще си продължи постарому.

Последва кратка тишина.

— Имате право. — Анджели започна въздишка, която изведнъж премина в кихавица. Гърлото му беше в ужасно състояние.

— Кога мислите, че ще ви се обади отново Муди?

— Не знам. Той твърди, че имал някаква представа кой стои зад всичко това.

— Не ви ли е идвало на ума, че авторът на всичко това може да плати на Муди далеч повече, отколкото вие? — Гласът на Анджели беше изпълнен с настойчивост. — Обадете ми се веднага, в случай че поиска да се срещне с вас. Аз ще си бъда у дома още един или два дни. Каквото и да се случи докторе, в никакъв случай не се съгласявайте на среща с него на четири очи!

— Вие прекалено много теоретизирате — възрази Джад. — Само защото Муди е демонтирал бомбата от колата ми...

— Има и още нещо — каза Анджели. — Имам предчувствието, че сте избрали не този човек, който ви трябва.

— Ще ви телефонирам веднага щом ми се обади — обеща Джад.

И затвори, разтърсен, телефона. Не ставаше ли прекалено подозрителен Анджели? Наистина, вероятността Муди да го беше излъгал за бомбата, за да завоюва доверието му, не беше за пренебрегване. След което следващата му стъпка щеше да бъде още по-лесна. Трябваше само да се обади на Джад и да го помоли за среща на четири очи в някое закътано място под претекста, че има да му съобщи някаква важна и поверителна информация. И после... Джад потрепери. Беше ли възможно да е сбъркал в преценката си за характера на Муди? Той си припомни собствената си реакция първия път, когато се беше срещнал с него. Първата му представа за човека пред него беше, че е пълен некадърник. После беше разбрал, че се е заблуждавал. Идиотската фасада на Муди криеше зад себе си ум, остър като бръснач. Но от това съвсем не следваше, че на Муди може да му се вярва. А сега... Чу, че някой отваря външната врата на приемната и погледна часовника си. Ан!

Бързо прибра лентите, отиде до вратата на приемната си и я отвори.

Ан стоеше права до стената. Носеше изключително добре ушитото тъмносиньо морско костюмче и малка шапчица. Беше унесена в собствените си мисли и изобщо не усети присъствието му. Той я гледаше жадно, като се опитваше да попие колкото може повече от красотата ѝ. Мъчеше се едновременно с това да открие някакъв, макар и дребен недостатък, който да го убеди, че тя не е за него, че един ден ще намери и по-добра от нея. Баснята за гроздето и лисицата. Не, не Фройд беше бащата на психиатрията, а Езоп.

— Здравейте — каза той.

Тя вдигна поглед с мигновена тревога. После се усмихна.

— Здравейте.

— Заповядайте, мисис Блейк.

Тя мина покрай него и влезе в кабинета му, като го докосна леко с тялото си. Обърна се и го изгледа с невероятните си тъмновиолетови очи.

— Откриха ли онзи шофьор, който ви блъсна и избяга?

Лицето ѝ наистина беше разтревожено, със загрижен израз.

Той отново потисна с усилие импулса да излее душата си пред нея. Беше му пределно ясно, че няма право. В най-добрия случай, щеше да се окаже евтин трик да завоюва съчувствието ѝ. А в най-лошия можеше да ѝ навлече огромни неприятности.

— Все още не.

Посочи ѝ стол, където да седне.

Ан не отделяше очи от лицето му.

— Изглеждате много уморен. Толкова ли беше наложително да се върнете веднага на работа?

Господи, помисли си той. Не понасям вече никакви съчувствия. Не и сега. И то от нея.

На глас произнесе:

— Нищо ми няма. Отложих всичките си ангажименти за днес, но от централата не успяха да се свържат с вас.

Лицето ѝ стана угрижено. Страхуваше се, да не се е оказала натрапница. Ан — и *натрапница*.

— Извинявам се много. Ако знаех...

— Моля ви, недейте — изрече бързо той. — Та аз дори се радвам, че не са успели да се свържат с вас. — Щеше да я види за последен път. — Как се чувствате? — запита я той.

Тя се поколеба, понечи да каже нещо и се отказа.

— Леко объркана — отвърна.

Изгледа го с малко странен поглед. Изражението на лицето ѝ докосна някаква дълбоко скрита струна в душата му; нещо, което се мъчеше, но не можеше да си припомни. Почувства топлината, която струеше от тялото ѝ, внезапно изпита неописуем физически копнеж. И той изведнъж проумя какво прави. Приписваше ѝ собствените си емоции. За миг се беше заблудил, също като някой студент първокурсник по психиатрия.

— Кога потегляте за Европа? — запита я той.

— Сутринта на Коледа.

— Само вие и съпругът ви?

Чувстваше се като пълен идиот с въпросите си.

— Къде смятате да ходите?

— Стокхолм, Париж, Лондон и Рим.

Ще бъда най-щастливият човек на Земята да те разведа из Рим, помисли си Джад. Една година беше живял в тоя град. Беше работил като лекар стажант в американската болница. Близко до Тиволи имаше едно фантастично старо ресторантче на „Сибел“, забодено на върха на един хълм, близо до останките на древно езическо светилище, където човек можеше да се припича на слънце и да наблюдава как стотици диви гълъби затъмняват небето над петнистите скали.

И Ан отиваше в Рим със своя съпруг.

— Това ще е вторият ни меден месец — каза тя.

В гласа ѝ се промъкна почти неуловимо напрежение. Ако не беше подготвен, можеше и да не го усети.

Джад я огледа с внимателен поглед. Отвън изглеждаше съвсем нормална и спокойна, но усещаше как отвътре напрежението ѝ напират. Нещо никак не беше наред, щом като едно младо, красиво момиче заминаваше за Европа на второ медено пътешествие в такова състояние.

Изведнъж сякаш му падна пелена от очите.

Напълно отсъстваше обичайната възбуда в такива случаи. Но дори и да я имаше, тя беше потисната от много по-силна емоция. Тъга? Съжаление?

Едва в този момент осъзна, че я гледа втренчено.

— Колко... колко време няма да ви има?

Отново идиотски въпрос.

Слаба усмивка докосна устните ѝ, сякаш съзнаваше какво има наум.

— Не мога да знам със сигурност — изрече тя с невесел глас. — Антъни ще реши.

— Разбирам. — Той сведе поглед към пода с нещастен вид.

Трябваше да сложи край на всичко това. Не можеше да я остави да си отиде току-така. Щеше да бъде абсолютен идиот, ако го направеше.

— Мисис Блейк... — започна той.

— Да?

Опита се да придаде на гласа си бодрост.

— Аз наистина ви извиках тук под измислен претекст. Нямахте необходимост от последен сеанс. Просто исках... да се сбогуваме.

Беше много странно, но това по някакъв начин я отпусна малко.

— Знам — каза спокойно тя. — Аз също исках да си вземем довиждане.

Гласът ѝ отново издаде същата нотка, както преди малко.

Тя се надигна.

— Джад...

Вдигна поглед като впи очите си в неговите и той видя какво е прочела тя там. Беше огледалното отражение на толкова мощен порив, че беше почти физически осезаем. Тялото му се устреми към нея и спря. Нямахше право да подлага и нейния живот на опасност.

Когато проговори, гласът му вече беше почти спокоен.

— Пратете ми картичка от Рим.

Тя дълго не отдели поглед от него.

— Моля ви, пазете се, Джад.

Той кимна, неспособен да проговори.

И тя си тръгна.

Джад чу телефона едва след третото прозвъняване.

— Ти ли си, докторе? — Беше Муди. Гласът му буквално преливаше от слушалката и прашеше от възбуда. — Сам ли си?

— Да.

Възбудата на Муди беше примесена с нещо, което Джад не беше в състояние да определи точно. Предпазливост? Страх?

— Докторе, помниш ли, когато ти казах, че имам предчувствие кой може да се крие зад всичко това?

— Да...

— Оказа се, че съм бил прав.

Джад усети как го пронизва внезапен студ.

— Знаете кой е убил Керъл и Хансън?

— Да. Знам кой. Знам също и защо. Следващият си ти, докторе.

— Кажете ми...

— Не по телефона — прекъсна го Муди. — По-добре да се срещнем някъде и да поговорим. Елате сам.

Елате сам!

— Чувате ли ме? — запита Муди.

— Да — изрече бързо Джад.

Какво му беше казал Анджели? *Каквото и да става, докторе, не се срещайте с него сам.*

— Не можем ли да се срещнем при мен? — запита той, като се мъчеше да печели време.

— Мисля, че ме следят. Но успях да се изтръгна. Обаждам се от компанията за производство на месни пакетирани продукти „Файв Стар“. На Двадесет и трета улица е, западно от Десето авеню, близо до доковете.

Джад още не можеше да повярва, че Муди можеше да му готви капан. Реши да го изпита.

— Ще доведе Анджели с мен.

Гласът на Муди стана остър като бръснач.

— Няма да водиш никого. Идваш сам.

Значи беше истина.

Джад си представи дребния закръглен Буда от другата страна на линията. Простодушният му приятел, който му бъркаше в джоба всеки ден за петдесет долара ежедневни разноски плюс непредвидени разходи, за да подготви смъртоносен капан на клиента си.

Джад задържа гласа си спокоен.

— Добре — каза той. — Веднага тръгвам. — Реши да опита един последен изстрел. — Наистина ли сте сигурен кой се крие зад цялата работа, Муди?

— Абсолютно сигурен съм, докторе. Да си чувал някога за Дон Винтън?

И Муди затвори.

Джад остана прав до телефона, като се мъчеше да овладее урагана от емоции, разбушувал се в душата му. Погледна в бележника си за домашния номер на Анджели и го избра. Сигналът прозвуча пет пъти и Джад усети как го сграбчи внезапната паника, че Анджели можеше да не е у дома си. Щеше ли да събере смелост в себе си да отиде на срещата сам?

И в този момент Анджели вдигна слушалката.

— Хелоу? — Гласът му си беше все така дрезгав.

— Джад Стивънс се обажда. Току-що ми се обади Муди.

Гласът на Анджели изведнъж забърза.

— Какво каза?

Джад се поколеба, притиснат от последните си колебания за лоялност и — да, привлечане към това дребно и дебело човече, което замисляше най-хладнокръвно убийството му.

— Поиска да се срещнем в компанията за производство на месни пакетирани изделия „Файв Стар“. Намира се на Двадесет и трета улица близо до Десето авеню. Каза ми да отида сам.

В смеха на Анджели отсъстваше дори и намек за веселост.

— Има си хас. Не си подавайте и главата от кабинета, докторе. Сега ще позвъня на лейтенант Макгрийви. Ще дойдем двамата да ви вземем.

— Добре — каза Джад.

Бавно постави слушалката върху телефона. Норман З. Муди. Простодушният Буда от телефонния указател. Джад почувства пристъп на внезапна и необяснима тъга. Беше обикнал Муди. И му беше поверил живота си.

А Муди го чакаше, за да го убие.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Двадесет минути по-късно Джад отключи вратата на кабинета си и пусна вътре Анджели и лейтенант Макгрийви. Очите на Анджели бяха зачервени и сълзяха. Гласът му беше дрезгав. Джад изпита за миг угризение на съвестта, че го беше измъкнал от леглото в това състояние. Макгрийви го поздрави с кратко и недружелюбно кимване.

— Разказах на лейтенант Макгрийви за телефонното обаждане на Муди — каза Анджели.

— Да-а. Да видим за какъв дявол става дума — изрече кисело Макгрийви.

Пет минути по-късно тримата препускаха през центъра към Уест Сайд в полицейска кола без опознавателни знаци. Анджели беше на кормилото. Слабият снеговалеж беше спрял и хилавите лъчи на слънцето от късния декемврийски следобед бяха пометени безжалостно от безмилостния фронт на буреносните облаци, нахлуващи откъм небето над Манхатън. В далечината се разнесе гръмотевичен тътен и миг след това блестящият меч на мълнията проряза здрача. Едри капки дъжд забарабаниха по предното стъкло. С напредването на колата през центъра на града небостъргачите започнаха да отстъпват място на дребни и захабени жилищни блокове, които сякаш се гушеха един в друг в опитите си да се спасят от ледения вятър.

Колата зави по Двадесет и трета улица, която водеше на запад към реката Хъдсън. Прекосиха обширен район от механични и ремонтни цехове и барове със съмнителна репутация, след което се заредиха цели квартали с гаражи, паркинги за тирове и транспортни компании. Още щом колата наближи ъгъла на Десето авеню, Макгрийви нареди на Анджели да спре до тротоара.

— Слизаме тук — обърна се Макгрийви към Джад. — Муди каза ли ви дали ще има някой с него?

— Не.

Макгрийви разкопча връхната си дреха, като премести служебния си револвер във външния джоб. Анджели последва примера му.

— Дръжте се зад нас — заповяда Макгрийви на Джад.

Тримата закрачиха в дъжда, като се мъчеха да крият лицата си в яките на палтата. След половин квартал стигнаха до едно порутено здание с избеляла фирма над вратата, на която пишеше:

Компания за производство на пакетирани месни
продукти

„ФАЙВ СТАР“

Нямаше и следа от леки коли или камиони, никакви светлини. Беше абсолютно мъртвило.

Двамата детективи приближиха вратата, като застанаха от двете ѝ страни. Макгрийви натисна дръжката. Беше заключено. Огледа се за звънец, но такъв нямаше. Заслушаха се. Беше тихо, ако не се смяташе шумът на дъжда.

— Изглежда затворено — забеляза Анджели.

— И вероятно е така — отвърна Макгрийви. — В петък преди Коледа повечето компании приключват още по обед.

— Трябва да има транспортен вход.

Джад последва двамата детективи, които се насочиха предпазливо към края на сградата, като се опитваше да заобикаля локвите по пътя си. Стигнаха до транспортния вход и застанаха пред него. Беше безмълвно и пусто. Тръгнаха по него докато стигнат платформата.

— Хайде — обърна се Макгрийви към Джад. —пей.

Джад се поколеба, изпитвайки ирационалното чувство, че предава Муди. После извика.

— Муди!

Единственият му отговор беше стреснатото измяукване на гневен котарак, потърсил подслон от дъжда под платформата.

— Мистър Муди!

Върху горната част на платформата се намираше голяма плъзгаща врата от дърво, използвана за пренасянето на стоките от вътрешността на склада до мястото, където ги товареха на камионите. Платформата нямаше стъпала. Макгрийви повдигна ръце, хвана се за ръба и се прехвърли горе с учудваща лекота за мъж с неговото телосложение. Анджели го последва, а след него се покачи и Джад. Анджели доближи плъзгащата врата и я блъсна. Не беше заключена. Широката врата изрази протеста си с раздиращо ушите скърцане. Котаракът отвърна обнадяващо на призива ѝ, забравил очевидно дъжда. В склада цареше пълен мрак.

— Носиш ли фенерче? — запита Макгрийви Анджели.

— Не.

— По дяволите!

Започнаха да напредват внимателно инч по инч в мрака. Джад отново извика.

— Мистър Муди, аз съм, Джад Стивънс!

Единственият му отговор беше проскърцването на дъските, докато напредваха в мрака. Макгрийви се разрови из джобовете си и намери кутия кибрит. Запали клечка и я вдигна над себе си. Мъждукащото хилаво пламъче доста успешно ги убеди, че се намират в бездънна пещера. След няколко секунди клечката угасна.

— Намери дяволския му ключ за осветлението — каза Макгрийви. — Това беше последната ми клечка.

Джад чу как Анджели опипва стената в търсене на ключа. Продължи да се движи напред. Вече не виждаше другите двама.

— Муди! — извика той.

Чу гласа на Анджели от другия край на стаята.

— Ето го ключа.

Последва изщракване. Нищо не се промени.

— Изключили са главното хранване — отбеляза Макгрийви.

Джад се блъсна в една стена. Вдигна ръце да запази равновесие и пръстите му се склучиха около дръжка на врата. Натисна дръжката и дръпна вратата. Масивната плоча помръдна и отвътре го блъсна вълна леден въздух.

— Намерих една врата — извика той в мрака към тях.

Прекрачи прага и внимателно продължи напред. Чу вратата да се затваря зад него и сърцето му заблъска в гърдите. Невъзможно, та тук

беше още по-тъмно отколкото в предишното помещение, сякаш мракът можеше да се степенува.

— Муди! Муди!

Плътна и непроницаема тишина. Муди трябваше да бъде някъде наблизко. На Джад му беше пределно ясно какво щеше да си помисли Макгрийви, ако се окажеше, че Муди го нямаше. Лъжливото овчарче, за кой ли вече път.

Той направи още една крачка напред и внезапно усети нечия студена плът да залепва върху лицето му. Отскочи в паника назад, целият настръхнал. Внезапно до сетивата му стигна тежкият дъх на кръв и смърт навред около него. Косата му се изправи от ужас и сърцето така го заблъска в гърдите, че едвам смогваше да си поеме дъх. Затърси с треперещи пръсти кибрит в джоба на палтото си, намери и драсна клечка. В мъждукащата ѝ светлина огромно мъртво око се втренчи в него. Измина цяла секунда преди да осъзнае, че стои пред провисналото одрано тяло на едро теле. Миг преди да угасне пламъчето зърна множество тела на животни, повесени на куки и очертанятията на някаква врата в далечния ъгъл на помещението. Сигурно беше врата на офис, където може би го очакваше Муди.

Джад тръгна през мастиления мрак към вратата. Още веднъж усети допира на мъртвата студена плът. Бързо отскочи встрани и продължи предпазливо пътя си към вратата на офиса.

— Муди!

Зачуди се защо ли още се бавят Анджели и Макгрийви. Движеше се покрай одраните животни с чувството, че участва в сцена от зловещо пиеса, написана от маниак, обладан от кошмари. Не можеше да си представи кой може да е авторът. Вече беше почти стигнал вратата, когато се сблъска с поредния провиснал труп.

Спря да си поеме дъх. Запаля последната си клечка кибрит. Срещу него, забодено на куката за месо и озъбено в отвратителна усмивка, изплува лицето на мъртвия Норман З. Муди. Клечката угасна.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Хората на коронера бяха привършили работата си и изнесли тялото. Всички си бяха тръгнали, с изключение на Джад, Макгрийви и Анджели. Седяха в малкия офис на мениджъра, украсен с няколко впечатляващи голи модели върху календари, едно старо бюро, въртящ се стол и два метални шкафа с чекмеджета. Осветлението работеше, включен бе и един електрически радиатор.

Бяха успели да открият мениджъра на фабриката, някой си мистър Пол Морети, и му бяха развалили предколедното парти, за да му зададат няколко въпроса. Той им беше обяснил, че е освободил персонала още по обед, защото е предколедна седмица. Затворил фабриката още на двадесет и трети и доколкото му било известно, едва ли някой е останал да работи по това време. Мистър Морети беше пиян като свиня и след като Макгрийви се убеди, че присъствието му едва ли щеше да им бъде повече от полза, нареди да го върнат у дома му. Джад изобщо не осъзнаваше какво става в стаята. Цялото му съзнание беше обсебено от пълнобузестия и жизнерадостен Муди и ужасната му смърт. За всичко Джад обвиняваше себе си. Ако не го беше замесил в тая история, дребният детектив щеше да си остане жив.

Вече преваляше полунощ. Джад с последни сили разказваше за десети път историята с телефонното обаждане на Муди. Макгрийви седеше срещу него, загърнат в палто и дъвчеше яростно края на пурата си. Накрая проговори.

— Четете ли детективски истории?

Джад го изгледа втренчено.

— Не. Защо?

— Ще ви кажа защо. Историята ви е прекалено правдоподобна, за да бъде истинска, доктор Стивънс. Още от самото начало започнах да си мисля, че сте затънали до шията. И ви го казах. Така че какво става? Изведнъж се превръщате в мишена, а не в стрелец. Първо твърдите, че ви блъска някаква кола...

— Той *наистина* беше блъснат от кола — напомни му Анджели.

— И полицай новобранец ще ти го обясни — изръмжа Макгрийви. — Напълно е възможно да е било организирано от онзи, който играе комбина с нашия доктор тук. — Той се обърна към Джад. — После звъните по телефона на детектив Анджели и пиците с пяна на уста, че двама мъже се мъчат да се вмъкнат в офиса ви и да ви убият.

— Те *се вмъкнаха* — каза Джад.

— Не, те не са се вмъкнали — изсумтя Макгрийви. — Използвали са специален ключ. — Гласът му изведнъж се втвърди. — Вие казахте, че имало само два такива ключа за този офис — вашият и този на Керъл Робъртс.

— Точно така. Казах ви — те са направили копие на ключа на Керъл.

— Знам какво ми казахте. Наредих да направят парафинова проба. Ключът на Керъл никога не е бил копиран, докторе. — Той направи пауза, за да може Джад да осмисли думите му. — И след като споменатият ключ е у мен, тогава значи остава вашият, нали така?

Джад го гледаше, загубил дар слово.

— И след като не се хванах на вашата блестяща теория за изтървания маниак, наемате си детектив директно от телефонния указател, и той незабавно открива бомба, поставена в колата ви. Май само аз не съм успял да я видя, защото вече я няма. После решавате, че е крайно време да ми подхвърлите поредния труп, така че връзвате Анджели по телефона с поредния номер за някаква си среща с Муди на потайно място, където щял да ви съобщи кой стои зад всички тия мистериозни опити да ви светят маслото. И какво става? Идваме тук и що да видим — вашият човек увиснал на куката.

Джад почервения от гняв.

— Нямам вина за това, което се случи.

Макгрийви го изгледа с продължителен и твърд поглед.

— Знаете ли коя е единствената причина досега да не съм ви пъхнал в дранголника? Защото не съм открил още и следа от мотив в цялата тая гадост. Но аз ще го открия, докторе. Обещавам ви.

И той се надигна от мястото си.

Джад изведнъж си спомни какво искаше да му съобщи.

— Почакайте! — каза той. — Какво ще кажете за Дон Винтън?

— Кой е тоя Дон Винтън?

— Муди каза, че той стоял зад цялата тази история.

— Познавате ли някого на име Дон Винтън?

— Не — каза Джад. — Аз... аз предполагам, че е известен на полицията.

— Никога не съм чувал за такъв.

Макгрийви се обърна към Анджели. Анджели поклати глава.

— Окей. Изпрати запитване за Дон Винтън до ФБР, Интерпол, до полицейските шефове във всички големи американски градове. — Той изгледа Джад. — Сега доволен ли сте?

Джад кимна. Който и да се криеше зад всичко това, не можеше да не е регистриран в полицията. Едва ли щеше да представлява проблем да го идентифицират.

И отново Муди зае съзнанието му със своите непретенциозни афоризми и ум като бръснач. Сигурно го бяха проследили до фабриката. Беше немислимо да е казал и на някой друг за срещата им; спомни си за изключителната настойчивост в гласа му. Сега поне знаеха името на човека, когото търсеха.

Praemonitus, praemunitas.

Предупреден, въоръжен.

Убийството на Норман З. Муди изпълни първите страници на вестниците още на следващата сутрин. Джад си купи един по пътя към кабинета. Споменаваха накратко и него като свидетел, открил заедно с полицията тялото, но Макгрийви не беше допуснал и един излишен ред. Държеше вестникарите на максимална дистанция. Джад се зачуди какво ли щеше да си помисли Ан.

Беше събота, денят, в който той правеше обичайната си обиколка в клиниката, но се беше обадил и помолил някой да го смени. Качи се сам в асансьора и се постара да не срещне никого в коридора. Питаше се дори още докато вървеше колко време може да издържи човек като него в непрекъснатото напрежение убиецът да направи поредния си опит.

Поне пет пъти сутринта посяга към слушалката, неспособен да овладее възбудата си, но всеки път успяваше да се сдържи. Искаше да пита Анджели дали са открили кой се крие зад името Дон Винтън.

Анджели сигурно щеше да му се обади веднага щом научеше нещо. Джад се питаше какъв ли мотив можеше да има този човек, за да желае така страстно смъртта му. Възможно беше да се окаже негов стар пациент отпреди години, вероятно по времето, когато беше практикуващ лекар по болниците. Някой, който считаше, че Джад го беше оцетил или наранил по някакъв начин. Но той не си спомняше за такъв пациент с такова име.

По обяд чу, че някой прави опит да отвори вратата от коридора към приемната му. Беше Анджели. Джад не можеше да прочете нищо по изражението на лицето му, само дето то изглеждаше още по-изтощено и изпито в сравнение с предния ден. Носът му беше зачервен и надут от непрекъснато подсмърчане. Влезе в кабинета му и уморено се отпусна в едно кресло.

— Научихте ли нещо за Дон Винтън? — запита нетърпеливо Джад.

Анджели кимна.

— Получихме обратни телекси от ФБР, полицейските шефове от всички големи градове в Съединените щати и Интерпол. — Джад кимна безмълвно, останал без дъх. — Дори и не са чували това име.

Джад се втренчи в Анджели, неспособен да повярва на ушите си; усети изведнъж как стомахът му пропадна някъде.

— Но това е невъзможно! Искам да кажа... все някой трябва да е чувал за него! Човек, способен на всичко това не се появява току-така!

— Точно това каза и Макгрийви — изрече изтощено Анджели. — Докторе, хората ми и аз не сме мигнали цяла нощ, отмятайки всеки Дон Винтън в Манхатън и всички останали предградия. Проверихме дори и Ню Джърси и Кънектикът. — Той извади навита на руло хартия от джоба си и я показа на Джад. — Открихме в телефонния указател единайсет човека с името Дон Винтън, които го изговарят „-тън“, четирима — „тен“ и двама — „-тин“. Пробвахме дори и варианта да се изговаря като едно цяло име. Свихме кръга на заподозрените до пет души и проверихме всеки един от тях. Единият е парализиран. Вторият е свещеник. Третият е първият вицепрезидент на една банка. Четвъртият е пожарникар, който е бил дежурен по време на две от убийствата. Остана ми да проверя само последния. Държи магазинче за домашни питомци и трябва да е най-малко на осемдесет години.

Джад изведнъж усети гърлото си пресъхнало. Чак сега осъзна колко много беше разчитал на тази проверка. Муди едва ли щеше да му каже името, без да е абсолютно сигурен. А той не беше споменал Дон Винтън да е само съучастник; напротив, беше наблегнал, че той се крие зад цялата работа. Беше немислимо полицията да няма досие на такъв човек. Муди го бяха убили, защото се беше добрал до истината. И след като бяха отстранили и Муди, Джад оставаше абсолютно сам. Примката се стягаше още по-плътно.

— Съжалявам — проговори Анджели.

Джад изгледа детектива и изведнъж съобрази, че Анджели цяла нощ не се е прибирал у дома си.

— Не знам как да ви се отблагодаря за усилията — каза той.

Анджели се приведе напред.

— Сигурен ли сте, че сте чули добре какво каза Муди?

— Да — изрече Джад.

Той затвори очи в опит да се концентрира. Беше запитал Муди дали знае със сигурност кой стои зад всичко това. Гласът на Муди отново прозвуча в ушите му. *Абсолютно сигурен. Да сте чували някога за Дон Винтън? Дон Винтън.* Той отвори очи.

— Да — повтори той.

Анджели въздъхна.

— Тогава сме доникъде — изсмя се той с глас, в който нямаше и следа от веселие. — Не исках да ви обидя. — Той кихна.

— Най-добре ще е да се прибирате и право в леглото.

Анджели се изправи.

— Да. Май сте прав.

Джад се поколеба.

— От колко време работите заедно с Макгрийви?

— Това е първият ни съвместен случай. Защо?

— Мислите ли, че той е способен да ме натопи за убийство?

Анджели кихна отново.

— Мисля, че може би имате право, докторе. Е, май трябва да си вървя.

И той се запъти към вратата.

— Мисля, че имам някаква следа — каза Джад.

Анджели спря и се извърна.

— Продължавайте.

Джад му разказа за Тери, като добави, че се кани да провери и някои от бившите приятели на Джон Хансън.

— Не звучи много вероятно — призна Анджели, — но предполагам, че е по-добре от нищо.

— До гуша ми дойде непрекъснато да съм нечия мишена. Ще започна да отвърщам на ударите. Тръгвам след тях.

Анджели го изгледа.

— С какво ще воювате? Ние се бием с призраци.

— Когато има свидетел, който подозира някого, полицията използва художник, който рисува портрет на заподозрения, съгласно описанията на всички, които са го видели. Така ли е?

Анджели кимна.

— Полицейски робот.

Джад възбудено закри из кабинета.

— Ще ви опиша личността на човека, който се крие зад всичко това.

— Как ще го направите? Та вие никога не сте го виждали. Той може да бъде всеки човек от улицата.

— Не, не може — поправи го Джад. — Ние търсим един много специален човек.

— Някой ненормален.

— Ненормалност е улична фраза. Такъв термин в медицината не съществува. Нормалността е просто способността на разума да реагира адекватно на заобикалящите го условия. Ако ние не реагираме адекватно, то тогава или се крием от реалността, или бягаме в някакъв въображаем свят, където сме свръхчовеци, за които не съществуват никакви закони.

— Нашият човек се мисли за свръхчовек.

— Точно. Всеки човек попаднал в ситуация, където е заплашен животът му, има три възможности за избор. Бягство, договаряне с противника, или атака. Нашият човек е избрал последното.

— Следователно е лунатик.

— Не. Много рядко се случва лунатик да посегне на живота на друг човек. Периодът, в който са способни на такива действия, е изключително кратък. Имаме работа с някой, който е много по-специален. Той може да е соматик, хипофреник, шизоид, циклоид — или да е някаква комбинация от тези типове. Възможно е да сме се

сблъскали с някоя фуга — временна амнезия, предшествана от ирационални постъпки. Особеното обаче в нашия случай е, че неговото поведение и външен вид ще изглеждат абсолютно нормални за околните.

— Значи пак сме в задънена улица.

— Не, грешите. Вече разполагаме с достатъчно информация. Вече мога да ви опиша и външния му вид — каза Джад. Той присви очи в усилието си да се концентрира. — Дон Винтън е над средния ръст, с хармонични пропорции на тялото, и е с телосложение на атлет. Винаги е елегантен и придирчив към всичко, което върши. Не притежава художествен талант. Не рисува, не пише, нито свири на пиано.

Анджели го гледаше със зяпнала уста.

Джад продължи да говори още по-бързо; лицето му беше поруменяло.

— Не посещава никакви обществени клубове или организации. Такива, които той не притежава или контролира. Той е от тези мъже, които са родени да командват. Безжалостен и без задръжки. Мисли само за едри сделки. Например, той никога не би се замесил в кокошкарски истории. Ако има досие в полицията, то ще бъде само за банков обир, отвлечане, или убийство. — Възбудата на Джад нарастваше с всяко изречение. Картината взе да изпъква пред зора му. — Когато го заловим, ще установим, че вероятно единият от родителите му го е отритнал през детството.

Анджели го прекъсна.

— Докторе, неприятно ми е да ви разочаровам, но е напълно възможно да се окаже някой откачен наркоман, който...

— Не. Този човек не взема наркотици. — Гласът на Джад беше определено убеден. — И ще ви кажа още нещо за него. В училището е практикувал спортове, в които има физически сблъсък с противника. Футбол или хокей. Не го вълнуват нито шахът, нито словесните игри, нито загадките.

Анджели го гледаше със скептичен поглед.

— Самият вие твърдите, че нападателите са били повече от един човек — възрази той.

— Аз ви описвам Дон Винтън — каза Джад. — Мозъкът на цялата операция. Ще ви кажа и още нещо за него. Той е южняшки тип.

— Кое ви кара да мислите така?

— Методите, които използвава при убийствата. Нож — киселина — бомба. Произходът му е от Латинска Америка, Италия или Испания.
— Джад си пое дъх. — Ето ви полицейския робот. Това е човекът, извършил три убийства и който още не се е отказал да убие и мен.

Анджели преглътна.

— Откъде, по дяволите, научихте всичко това?

Джад седна на стола и се приведе към Анджели.

— Такава ми е професията.

— Портрет откъм психическата страна, да. Но как можете да опишете външния вид на човек, когото никога не сте виждали?

— Не съм от тези, които гадаят. Един лекар на име Кречмър е открил, че осемдесет и пет процента от хората, страдащи от параноя са добре сложени, с атлетическо телосложение. Нашият човек е очевиден параноик. Има мания за величие. Мегаломаниак, който си мисли, че стои по-високо от закона.

— Тогава защо не са го опандизили още отпреди?

— Защото носи маска.

— Носи какво?

— Ние всички носим маски, Анджели. Още в детството ни приучават да крием истинските си чувства, да не даваме показ на ненавистта и страховете си. — Гласът му беше напълно уверен. — Но при един силен стрес Дон Винтън ще смъкне маската си и ще покаже истинското си лице.

— Разбирам.

— Неговото его е и неговата ахилесова пета. Ако бъде застрашен — но наистина застрашен — той ще се прекърши. Сега е на ръба. Няма да мине много време, и ще се срине съвсем. — Джад се поколеба, но след малко продължи, сякаш вече говореше на себе си. — Той е човек с... мана.

— С какво?

— Мана. Това е термин, с който примитивните племена наричат техен съплеменник, притежаващ власт върху тях, защото в душата му са се вселили демони, които му придават свръхестествени способности.

— Вие казахте, че той не рисува, не пише или не свири на пиано. Откъде знаете това?

— Светът е пълен с хора на изкуството шизоиди. Повечето от тях успяват да се спасят, без да се отдадат на насилието, чрез своята работа, която им служи като отдушник. Нашият човек не притежава такъв спасителен изход. Той наподобява вулкан. Единственият начин, по който може да се разтовари от напрежението, което го разпъва отвътре, е да избухне. И той избухва: Хансън — Керъл — Муди.

— Искате да кажете, че това са просто безсмислени убийства, извършени от него, защото той е бил...

— За него не са безсмислени. Точно обратното... — Умът на Джад препускаше стремително напред. Още няколко късчета от мозайката бяха заели местата си. Изруга се, загдето толкова дълго време се беше оказал сляп за тях. — Аз съм единственият човек, който Дон Винтън иска да убие. Джон Хансън беше убит, защото го бяха сбъркали с мен. Когато убиецът е разбрал грешката си, той се е върнал в кабинета за следващия си опит. Аз вече си бях отишъл, но той е заварил Керъл там.

Гласът му трепереше от гняв.

— Той я е убил, за да не го издаде, така ли?

— Не. Мъжът, когото търсим, не е садист. Измъчвал е Керъл, защото е искал нещо от нея. Някакво уличаващо доказателство, да речем. А тя не е искала — или не е могла — да му го даде.

— Какво доказателство? — запита Анджели.

— Нямам представа — каза Джад. — Но съм сигурен, че точно това е ключът към загадката. Муди откри отговора и затова го убиха.

— Има още нещо, което не се вписва във вашата теория. Ако например бяха успели да ви убият тогава на улицата, то в такъв случай нямаше да могат да се доберат до доказателството.

— Вписва се. Нека да приемем, че доказателството се намира някъде сред записите на разговорите с моите пациенти. Само по себе си то може да е абсолютно безобидно, но ако го съпоставя с другите факти, би могло да представлява заплаха за тях. Така че те имат два изхода. Или да ми го отнемат, или да ме премахнат, за да не мога да го кажа на никого. Първо се опитаха да ме премахнат. Но по погрешка убиха Джон Хансън. Тогава отидоха на втория вариант. Опитаха се да го вземат от Керъл. Когато и там не успяха, решиха на всяка цена да ме унищожат. Тогава дойде и инцидентът с леката кола. Вероятно са ме

проследили, когато отидох при Муди, след което са започнали да следят и него. И когато е открил каква е истината, го убиха.

Анджели гледаше Джад с някаква замислена гримаса върху лицето си.

— Ето затова убиецът няма да се спре пред нищо, докато не ме премахне — заключи спокойно Джад. — Играта е стигнала последния етап — или аз, или той, а човекът, когото търсим, не понася да губи.

Анджели размишляваше над думите на Джад.

— Ако вие сте прав — каза той накрая, — тогава ще имате нужда от охрана.

Той извади служебния си револвер и отвори барабана да види дали е зареден.

— Благодаря ви, Анджели, но не ми трябва пистолет. Ще воювам с тях със собствени оръжия.

Външната врата на кабинета внезапно се отвори с рязко щракане.

— Да не чакате някого?

Джад поклати глава.

— Не. Този следобед нямам пациенти.

Анджели мигновено се придвижи плътно до вратата на кабинета с револвер в ръка. Застана от едната страна и рязко я отвори. На прага стоеше Питър Хадли с увиснала челюст.

— Кой сте вие? — изръмжа Анджели.

Джад се приближи до тях.

— Всичко е наред — каза той. — Това е мой приятел.

— Хей, какво става тук, по дяволите?

— Съжалявам — извини се Анджели и прибра револвера.

— Запознайте се — доктор Питър Хадли — Детектив Анджели.

— Каква е тая лудница при теб? — запита Питър.

— Случи се неприятност — обясни Анджели. — Кабинетът на доктор Стивънс беше малко... атакуван, и ние помислихме, че онези, които са го извършили, пак се връщат.

Джад подхвана подадения му спасителен пояс.

— Да. Но не успяха да намерят това, което са търсили.

— Има ли нещо общо това с убийството на Керъл, Джад? — запита Питър.

Анджели заговори преди Джад да успее да измисли нещо.

— Все още не сме сигурни, доктор Хадли. Засега службата ни е помолила доктор Джад да се въздържа от обсъждане на случая.

— Разбирам — изрече Питър. Той се обърна към Джад. — Не си забравил за обяда, нали?

Джад изведнъж се сети, че съвсем му беше изхвъркнало от ума.

— Разбира се — каза бързо той. После се обърна към Анджели. — Мисля, че се разбрахме за всичко.

— И за последно — каза Анджели. — Сигурни ли сте, че нямате нужда...? — И той потупа револвера си.

Джад поклати глава.

— Благодаря ви, но няма нужда.

— Окей. Пазете се — каза Анджели.

— Ще се пазя — обеща Джад.

По време на обяда Джад беше извънредно замислен, но Питър не го притесняваше с въпроси. Говориха за общи приятели и пациенти, които и двамата бяха лекували. Питър разказа на Джад, че е разговарял с работодателя на Харисън Бърк и много бързо успял да го убеди да прати Бърк на преглед при психиатър. Щели да го изпратят в частна клиника.

Когато вече си пиеха кафето Питър каза:

— Не знам какви проблеми имаш, Джад, но ако мога да ти помогна с нещо...

Джад поклати глава.

— Благодаря ти, Питър, но това е нещо, с което трябва да се справя сам. Веднъж да свърши и ще ти разкажа всичко.

— Надявам се да е скоро — изрече Питър. Той се поколеба, преди да заговори пак. — Джад... сигурен ли си, че не се намиращ в никаква опасност?

— Разбира се, че съм сигурен — отвърна Джад.

Ако не се броеше маниакалният убиец извършил три убийства и решен на всяка цена да прибави и Джад към списъка на жертвите си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

След обяда Джад се върна в офиса си. Повтори същите процедури, както и сутринта, за да избегне и минималното излагане на опасност.

Каквато и да беше тя.

Отново се зарови в лентите, като се вслушваше във всичко, което би могло да подсказва нещо. Сякаш се беше гмурнал в някакъв словесен въртоп. Гмежът от звуци кипеше от омраза... ненавист... перверзия... страх... самосъжаление... мегаломания... самота... пустота... болка...

След три часа прослушване той успя да открие само още едно ново име, което да добави към списъка си: Брус Бойд, човекът, с когото Джон Хансън беше делил последно леглото. Джад отново постави лентата на Хансън върху магнетофона.

— ... сигурно се влюбих в него още първия път, когато го видях. Беше най-красивият мъж, когото някога съм срещал.

— Пасивният или активният партньор беше той, Джон?

— Активният. Точно това ме привлече в него. Той е много силен. И когато по-късно станахме любовници, редовно имахме скандали на тая тема.

— Защо?

— Защото той не съзнаваше колко е силен. Обичаше да се прокрадва зад гърба ми и да ме удря колкото сила му държи. Сигурно си мислеше, че е любовна ласка, но след като един ден за малко не ми счупи гръбнака, едва не го убих. Когато стиска ръцете на хората направо им троши пръстите. Винаги се правеше, че съжалява много, но в действителност Брус обича да причинява болка на хората. Не е необходимо някой да го предизвиква. Много е силен...

Джад спря магнетофона и застина замислен. Хомосексуалният аспект не се вместише в концепцията за убиеца, но от друга страна пък Бойд беше замесен с Хансън и беше садист и егоист.

Погледна двете имена върху списъка си: Тери Уошбърн, убила мъж в Холивуд и никога не споменала факта пред него; и Брус Бойд, последният любовник на Джон Хансън. Ако убиецът беше един от двамата, то кой?

Тери Уошбърн живееше в апартамент на Сътън Плейс. Цялото ѝ жилище беше украсено в крещящо розово: стените, мебелите, драпериите. Навсякъде беше пълно със скъпи мебели, а стените бяха окичени с картини на френски импресионисти. Джад разпозна два Мане, два Дега, един Моне и един Реноар преди Тери да влезе в стаята. Беше ѝ се обадил по телефона, че иска да я посети. И тя се беше подготвила за посещението му. Беше облякла прозрачен розов пенъор на голо.

— Ама ти наистина дойде — възкликна тя ликуващо.

— Искан да поговоря с теб.

— Разбира се. Нещо за пийване?

— Не, благодаря.

— Аз пък ще си пийна; тоя случай си заслужава да му ударя едно — каза Тери.

Тя отиде до облицования в корал бар в ъгъла на просторната всекидневна.

Джад я следеше замислено.

Тя се върна с питието в ръка и се разположи до него върху розовия диван.

— Значи накрая и ти се вслуша в долната си глава, сладур — пропя тя. — Знаех си аз, че умираш да опънеш жартиера на малката Тери. Ох, луда съм по теб, Джад! Само казвай как, и навирвам краката. В сравнение с твоя бодил всички останали в живота ми са направо гола вода.

Тя остави чашата си на пода и го сграбчи за слабините.

Джад издърпа ръцете ѝ в своите и ги задържа.

— Тери — каза ѝ той, — имам нужда от твоята помощ.

Съзнанието ѝ обаче не искаше да напусне коловоза, в който беше поела.

— Ох, аз ли не го знам, скъпи — простена тя. — Искан да ми обърнеш смокинята с хастара навън и да ми пръснеш задника. Искан

да ми отпориш гъона, искам...

— Тери, изслушай ме! Някой иска да ме убие!

Очите ѝ се разшириха в бавно осъзната изненада. Дали играеше или беше искрена? Припомни си изпълненията ѝ, които беше видял при едно от последните ѝ представления. Беше добра актриса, но само толкова.

— За бога! Кой... кой иска да те убие?

— Може да е някой измежду пациентите ми.

— Господи, но защо?

— Точно това се опитвам да разбера, Тери. Някой от твоите приятели някога да ти е говорил за убийство? Под формата на игра при някое парти, за забавление?

Тя поклати глава.

— Не.

— Познаваш ли човек на име Дон Винтън?

Той я наблюдаваше отблизо.

— Дон Винтън? Хм. Трябва ли да го познавам?

— Тери... какво мислиш за убийството?

Тялото ѝ потръпна слабо, но забележимо. Държеше я за китките и усети как се ускори пулсът ѝ.

— Възбужда ли те убийството?

— Не знам.

— Помисли си — настоя Джад. — Не те ли възбужда мисълта за него?

Пулсът ѝ започна да бие прекъслено.

— Не! Разбира се, че не!

— Защо не ми каза за оня мъж, когото си убила в Холивуд?

Без всякакво предупреждение тя стрелна ноктите си към лицето му. Той успя да я сграбчи за китките.

— Мръсен кучи син! Това беше преди двайсет години!... Значи затова си дошъл! Махай се отгук! Изчезвай!

Тя се свлече на пода и захлупи лице в хълцаща истерия.

Джад я наблюдава известно време. Тери беше способна да изпадне в убийствена треска. Нейната несигурност, пълната липса на способност за самопреценка я правеха идеалното оръдие на всеки, решен да се възползва от нея. Тя беше като парче влажна глина в канавката. Този, който я вдигнеше от калта, можеше да извае от нея

прекрасна статуя или смъртоносно оръжие — според скулптора. Целият въпрос беше: „Кой я беше използвал последен? Дон Винтън?“.

Джад се изправи.

— Съжалявам — каза той.

Излезе от розовия апартамент.

Брус Бойд обитаваше къща в една малка уличка близо до парка в Гринуич Вилидж. Вратата се отвори от филипинец иконом в бяло сако. Джад съобщи името си и беше поканен да почака във фойето. Икономът изчезна. Минаха десет минути, после станаха петнайсет. Джад потисна раздразнението си. Може би трябваше предварително да предупреди Анджели къде отива. Ако теорията му беше вярна, следващият опит да му отнемат живота щеше да стане много скоро. А този път атакуващият едва ли щеше да си позволи да пропусне.

Икономът се появи отново.

— Заповядайте, мистър Бойд ще ви приеме — каза той.

Поведе Джад нагоре по стълбата към един обзаведен с вкус кабинет и после дискретно излезе.

Бойд седеше зад едно бюро и пишеше. Беше красив мъж с остри, деликатни черти, орлов нос и чувствена, пълна уста. Косата му беше руса и къдрава. Когато видя Джад, се изправи на крака. Беше висок шест фута и три инча, с гърди и рамене на професионален футболист. Джад си спомни словесното описание, което беше направил на убиеца. Бойд напълно се вмести в него. Джад усети още по-голяма тревога от безгрижието си, загдето не се беше обадил на Анджели.

Гласът на Бойд беше обработен и културен.

— Простете ми, че ви накарах да почакате, доктор Стивънс — произнесе той с приятен глас. — Аз съм Брус Бойд. — И той протегна ръка.

Джад протегна в отговор своята и Бойд го удари в устата с всичката сила на гранитния си юмрук. Ударът беше абсолютно неочакван и го отхвърли назад върху лампата и той я прекатури, като падна върху нея.

— Съжалявам, докторе — каза Бойд, като го гледеше отгоре над него. — Заслужавахте си го. Бяхте много досаден, не е ли така? Станете и ще ви направя едно питие.

Джад се опита да тръсне глава. Направи опит да се надигне от пода. Беше се изправил наполовина, когато Бойд го ритна в слабините с върха на обувката си и Джад отново се просна на пода в гърчеща агония.

— Очаквах да ме потърсите — каза Бойд.

Джад погледна през заслепяващата вълна от болка извисилата се над него гигантска фигура. Опита се да проговори, но от устата му не можа да се изтръгне и звук.

— Не се опитвайте да говорите — изрече съчувствено Бойд. — Сигурно много ви боли. Знам защо сте дошли. Искате да ме разпитате за Джони.

Джад закима и Бойд го ритна в главата. Като през червена мъгла дочуваше гласа на Бойд, стигащ до ушите му през памучен филтър.

— Ние се обичахме до момента, в който се появихте вие. Накарахте го да се чувства ненормален. Накарахте го да мисли, че любовта ни е нещо долно и мръсно. А знаете ли кой я превърна в мръсно нещо, доктор Стивънс? Вие.

Джад усети нещо твърдо да се връзва в ребрата му и да разлива река от болка по вените му. Гледката пред него се обагри внезапно в разкошни цветове, сякаш главата му се беше изпълнила с трептящи дъги.

— Кой ви даде правото да обяснявате на хората какво е любовта, докторе? Седите си в офиса като някой Господ и проклинате всички, които не мислят като вас.

Не е вярно, разнесе се глас нейде из главата на Джад. Хансън никога не е имал правото на избор преди. Аз му дадох възможността да избира. И той не избра вас.

— Сега Джони е мъртъв — изрече русокосият гигант надвесил се над него. — Вие убихте моя Джони. И сега пък аз ще убия вас.

Джад усети поредния удар зад ухото си и започна бавно да се плъзга в морето на безсъзнанието. Някаква далечна част от съзнанието му наблюдаваше с отчетлив интерес как останалата бавно умира. Това малко изолирано островче на разума в съзнанието му продължаваше да функционира и импулсите му проблясваха с отслабващите мисловни процеси. Укоряваше се, че не беше успял да разгадае навреме загадката. Беше предполагал, че убиецът е латински тип, а той се оказа

блондин. Беше си мислил, че не е хомосексуалист, и бе сгрешил. Беше открил маниака убиец и сега щеше да умре.

Джад загуби съзнание.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Някаква безкрайно отдалечена частица от съзнанието му се опитваше да му съобщи нещо изключително важно, но нечий гигантски чук трошеше черепа му с такова усърдие, че той не беше в състояние да се концентрира върху каквото и да било. Съвсем близо до него някой скимтеше като наранено диво животно. С огромни усилия и болка Джад успя да отвори очи. Лежеше по гръб в легло в някаква странна стая. В единия ъгъл на стаята Брус Бойд плачеше неудържимо като дете.

Джад бавно започна да се изправя в леглото. Разкъсващата тялото му болка взриви паметта му със спомена за това, какво се беше случило с него неотдавна и той изведнъж се изпълни с див и бесен гняв.

Бойд повдигна глава като дочу, че Джад се размърда. Приблужи се до леглото му.

— Вие сте виновен — проскимтя той. — Ако не бяхте вие, Джони щеше да е в безопасност при мен.

Без всякакво волево усилие, подтикван единствено от някакъв дълбок и тъмен инстинкт за отмъщение, Джад посегна към гърлото на Бойд и пръстите му сграбчиха с всичка сила адамовата му ябълка. Бойд не направи никакъв опит да се защити. Стоеше прав и сълзите свободно се стичаха по лицето му. Джад се втренчи в неговите очи и сякаш надърна в ада. Ръцете му бавно се отпуснаха. *Господи, помисли си той, та аз съм лекар, и искам да убия един болен човек само заради това, че е посегнал на живота ми.*

Погледна Бойд; все едно че пред него стоеше сломено и нещастно дете.

И изведнъж той проумя какво се мъчеше да му каже от известно време подсъзнанието: Брус Бойд не е Дон Винтън. Защото ако беше, Джад вече нямаше да е между живите. Бойд беше неспособен да убие човек. И затова не пасваше на описанието му за убиеца. Определено имаше иронично утешение в осъзнаването на факта.

— Ако не бяхте вие, Джони щеше да е жив — подсмръкна Бойд.
— Щеше да си е при мен и аз щях да го защитя.

— Никога не съм карал Джон Хансън да ви напуска — изрече изтощено Джад. — Той сам взе това решение.

— Вие сте лъжец!

— Нещата между вас и Джон Хансън не са вървели *далеч* преди той да дойде при мен.

Последва продължителна тишина. После Бойд кимна.

— Така е. Ние... непрекъснато се карахме.

— Той се опитваше да намери себе си и инстинктите му непрекъснато му казваха, че трябва да се върне обратно при жена си и децата си. Дълбоко в себе си Джон искаше да бъде хетеросексуален.

— Да — прошепна Бойд. — Непрекъснато ми говореше само за това през цялото време, а аз си мислех, че го прави само за да ме накаже. — Той вдигна поглед към Джад. — Но един ден си отиде. Хей така — просто си отиде. Спря да ме обича.

В гласа му се промъкна разтърсващо отчаяние.

— Той не спря да ви обича — каза Джад. — Но ви обичаше просто като приятел.

Бойд беше заковал очите си върху лицето му.

— Ще ми помогнете ли? — Погледът му съдържаше неизказана мъка. — П-помогнете ми, моля ви!

Това беше вик на страдание. Джад дълго време не отдели погледа си от него.

— Да — каза Джад. — Ще ви помогна.

— Ще стана ли нормален?

— Само за себе си такова понятие не съществува. Всеки човек е нормален за себе си и няма двама еднакви в това отношение.

— Можете ли да ме направите хетеросексуален?

— Това зависи от силата на вашето желание. Можем да ви направим психоанализа.

— А ако не успее?

— Ако разберем, че вие сте обречен да бъдете хомосексуалист, най-малкото ще ви помогнем да бъдете в покой със себе си.

— Кога можем да започнем? — запита Бойд.

И Джад отново се върна на земята. Той си седеше и разговаряше с пациент за неговото лечение, когато, доколкото разбираше, му

оставаха не повече от двайсет и четири часа живот. Дон Винтън отново се беше отдалечил на недосегаемо разстояние от него. Джад беше елиминирал Тери и Бойд като потенциални убийци в списъка си. Отново знаеше точно толкова, колкото и в началото, когато започна. Ако анализът му за убиеца беше точен, то той вече трябва да беше изпаднал в неконтролируем бяс. И следващата атака нямаше да е много далеч.

— Обадете ми се в понеделник — каза той.

Джад се опита да претегли шансовете си да оцелее, докато таксито го караше към дома му. Не бяха много осезаеми. Какво толкова можеше да притежава, че човек като Дон Винтън така отчаяно да се нуждае от него? И кой беше Дон Винтън? Възможно ли беше наистина да не е регистриран в полицията? Дали не се представяше под друго име? Не. Муди съвсем ясно беше произнесъл „Дон Винтън“.

Концентрацията му струваше огромни усилия. Всяко рязко движение на таксито причиняваше болезнени спазми по цялото му разнебитено тяло. Джад размишляваше над убийствата и опитите за убийство, които се бяха случили в последно време, като се мъчеше да открие схема, подчиняваща се на някакъв смисъл. Наръгване с нож, убийство чрез изтезание, пътна „злополука“, бомба в колата, удушаване. Нямаше схема, поне доколкото можеше да види: само безжалостно насилие на маниак. Нямаше начин как да разбере кога ще бъде следващият опит за убийство. Или кой ще го извърши. Най-уязвимите места бяха кабинетът му и апартаментът, който обитаваше. Спомни си съвета на Анджели. Трябва да сложа по-здрави брави на вратите на апартамента, реши той. И да предупреди Майк, портиера, и Еди, пиколото на асансьора, да си отварят очите на четири. Той можеше да им има доверие.

Таксито спря пред жилищния блок, в който живееше. Портиерът му отвори вратата.

Джад не го беше виждал никога през живота си.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Беше едър и широкоплещест мъж със сипаничаво лице и дълбоко хлътнали черни очи. Носеше униформата на Майк, която пращеше по шевовете.

Таксито потегли и Джад остана сам с мъжа. Врълхлетя го внезапна вълна от болка. Господи, само не сега! Зъбите му затракаха.

— Къде е Майк? — запита той.

— В отпуск е, докторе.

Докторе. Значи мъжът го познаваше или знаеше кой е. И Майк в отпуск? През декември?

Слаба усмивка на задоволство премина по лицето на мъжа. Джад огледа в двете посоки брулената от вятъра улица, но тя беше съвсем пуста. Можеше да се опита да побегне, но при състоянието, в което се намираше, нямаше да има никакъв шанс. Тялото му беше пребито до смърт и ребрата го пронизваха адски при всяко поемане на въздух.

— Май сте претърпели злополука. — Гласът на мъжа беше почти съчувствен.

Джад се обърна, без да каже и дума и влезе във фойето на сградата. Трябваше да потърси помощта на Еди.

Портиерът го последва. Еди беше в асансьора с гръб към него. Джад закрачи към асансьора; всяка отделна крачка му струваше страшна агония. Съзнаваше добре, че няма право на грешка. Най-важното беше да не позволява на мъжа да го хване някъде сам с него. Едва ли щеше да си позволи да му посегне пред свидетел.

— Еди! — извика Джад.

Мъжът в асансьора се обърна с лице към него.

Джад и него виждаше за пръв път в живота си. Представляваше по-дребна версия на портиера, само дето нямаше белег на шията си. Очевидно двамата бяха братя.

Джад спря, притиснат между двамата.

— Нагоре — изрече мъжът в асансьора. Лицето му изразяваше същата усмивка на задоволство като това на брат му.

Значи ето какви били лицата на смъртта. Джад беше повече от сигурен, че никой от двамата не е мозъкът на операцията. Това бяха наети професионални убийци. Във фоайето ли щяха да го ликвидират или щяха да предпочетат спокойствието на апартамента му? В апартамента, реши той. Така щяха да разполагат с повече време да се измъкнат в безопасност докато откриеха тялото му.

Джад направи крачка към офиса на управителя.

— Трябва да видя мистър Кац за...

Едрият препречи пътя му.

— Мистър Кац е зает, докторе — произнесе той меко.

Мъжът в асансьора се обади:

— Ще ви кача до етажата ви.

— Не — каза Джад, — аз...

— Прави както ти казва той.

В гласа му нямаше и следа от емоция.

Вратата на фоайето се отвори и внезапен леден повей на вятъра се намъкна вътре. Двама мъже и две жени бързо се вмъкнаха вътре, като се смееха и бърбореха, уютно сгушени в топлите си палта.

— Та това е по-лошо даже и от Сибир — каза едната от жените.

Мъжът, който държеше ръката ѝ, се обади със среднозападен акцент:

— Това време не е за мъже.

Компанията се запъти към асансьора. Портиерът и пиколото се спогледаха въпросително.

Проговори и втората жена. Беше дребна платинена блондинка с тежък южняшки акцент.

— Вечерта беше вълшебна. Страшно сме ви благодарни.

Очевидно даваше на мъжете да разберат, че трябва да си вървят.

Вторият мъж нададе силен вой на протест:

— Не можете да ни отпратите, без да почерпите по едно за лека нощ, не е ли така?

— Страшно е късно, Джордж — запревзема се първата.

— Но навън е под нулата. Трябва да ни налеете малко антифриз.

Другият мъж присъедини и той своята молба.

— Само по едно питие и тръгваме.

— Ами...

Джад задържа дъха си. *Моля ви!*

Платинената блондинка се размекна.

— Добре. Но само по едно, нали?

Компанията избухна в смях и влезе вкупом в асансьора. Джад бързо се вмъкна след тях. Портиерът остана несигурно на мястото си като гледаше брат си. Другият в асансьора вдигна рамене, затвори вратата и натисна бутона за нагоре. Апартаментът на Джад се намираше на петия етаж. Ако компанията слезеше преди него, работата му беше спукана. Но ако слизаха след него имаше шанс да се добере до апартамента си и да се барикадира като извика помощ.

— Етаж?

Дребната блондинка се изкикоти.

— Не знам какво ще каже мъжът ми, като ме види как каня двама непознати мъже вкъщи.

Тя се обърна към пиколото.

— Десети.

Джад издиша и в тоя момент усети, че беше затаил дъх.

— Пети — каза бързо той.

Пиколото го изгледа с разбиране и отвори вратата на петия етаж. Джад излезе и вратата на асансьора се затвори след него.

Джад забърза към апартамента си като се препъваше от болка. Извади ключа си, отключи вратата и влезе. Сърцето му щеше да изкърти ребрата. Имаше на разположение най-много пет минути преди да дойдат да го убият. Затвори вратата и посегна да закачи верижката. Тя се изплъзна от ръката му. Той я погледна и видя, че беше нацяло срязана. Запокити я към стената и се насочи към телефона. Усети как изведнъж му се зави свят. Остана прав, като се мъчеше да надвие болката със затворени очи, докато през това време изтичаха ценни минути. Направи повторно усилие и продължи към телефона. Единственият човек, към когото можеше да се обърне за помощ, беше Анджели, но той си беше у дома, болен. А и какво можеше да му каже? Имаме нови портиер и пиколо и се боя, че ще ме убият? Постепенно осъзна, че държи слушалката на телефона в ръката си, застанал като зашеметен и неспособен да направи нищо. Мозъчно сътресение, реши той. Бойд беше на косъм да ме убие. Щяха да влязат и да го заварят напълно безпомощен. Спомни си изражението върху лицето на едрия мъж. Трябваше да ги надхитри, да разруши плановете им! Беше длъжен! Но как, Господи?

Включи малкия монитор, с който следеше фойето. Беше пусто. Болката се връщаше, заливаше го с вълните си, светът около него започваше да се олюлява. Накара изтощения си мозък да се концентрира върху проблема. Беше в критична ситуация... Да... критично състояние. Трябваше да предприеме аварийни мерки... Да... Зрението му отново се замъглява. Очите му се фокусираха върху телефона. Бърза помощ... Той повдигна телефона съвсем близо до очите си. Бавно и мъчително набра номера с непослушните си пръсти. Оттатък се обади чак след петото позвъняване. Джад заговори със слаб и неясен глас. Окото му улови някакво движение върху екрана на монитора. Двамата мъже, вече в обикновени дрехи, прекосяваха фойето към асансьора.

Неговото време беше изтекло.

Мъжете се придвижиха безшумно до вратата на апартамента на Джад и заеха позиции от двете ѝ страни. По-едрият, на име Роки, натисна полека дръжката на вратата. Беше заключено. Той извади целулоидна картичка и внимателно я пъхна в процепа. Кимна на брат си и двамата извадиха револвери със заглушители. Роки притисна езичето с картичката и после бавно отвори беззащитната врата. Влязоха във всекидневната с насочени револвери. Срещу тях имаше три затворени врати. Нямахше и следа от Джад. По-малкият брат, Ник, опита първата врата. Беше заключена. Усмихна се на брат си, допря дулото на револвера до ключалката и натисна спусъка. Вратата безшумно се отвори и ги пропусна в спалнята. Двамата пристъпиха вътре, като размахваха револверите.

Вътре нямахше никой. Ник провери шкафовете за дрехи, докато през това време Роки се върна във всекидневната. Движеха се, без да бързат, защото знаеха, че Джад е вътре и се крие безпомощен. Наслаждението просто бликаше от преднамерено забавените им движения преди момента на убийството.

Ник пробва и втората врата. Беше заключена. Той простреля ключалката и влезе вътре. Беше работният кабинет на Джад. Празен. Двамата се ухилиха един на друг и се насочиха към третата заключена врата. Изведнъж Роки хвана брат си за рамото като минаваха покрай монитора. Трина души тичаха през фойето. Двама от тях носеха

униформи на санитарни и бутаха носилка на колелца. Третият носеше медицинска чанта.

— По дяволите!

— Задръж топката, Роки! Значи някой е болен. В тая сграда има сигурно поне сто апартамента.

Гледаха като омагьосани на екрана как двамата санитарни вкараха носилката в асансьора. Групата изчезна вътре и вратата му се затвори.

— Да изчакаме две минути — предложи Ник. — Може да е някакъв нещастен случай. Ако е така, сигурно ще има и ченгета.

— Ама че шибан късмет!

— Не се тревожи. Стивънс няма къде да избяга.

Вратата на апартамента се отвори с трясък и лекарят с двамата санитарни просто влетяха вътре като бутаха носилката пред себе си.

Двамата убийци бързо пъкнаха револверите във външните джобове на палтата си.

Докторът се приближи до тях.

— Мъртъв ли е?

— Кой?

— Самоубиецът. Жив ли е или е мъртъв?

Убийците се спогледаха зашеметени.

— Вие, момчета, май сте сбъркали апартамента.

Лекарят ги разблъска и пробва вратата на спалнята.

— Заключена е. Дайте да я изкъртим.

Двамата убийци наблюдаваха безпомощно как лекарят и двамата санитарни разбиват вратата с раменете си. Лекарят прекрачи в спалнята.

— Донесете носилката — каза той. Доближи се до леглото, върху което лежеше Джад. — Добре ли си?

Джад вдигна глава в мъчителен опит да фокусира очите си.

— В болницата — избъбри той.

— Веднага тръгваме.

Санитарите бързо вкараха носилката в спалнята, поставиха сръчно Джад върху нея и го завиха с одеяла, докато през това време двамата убийци ги гледаха с отчаяние.

— Да изчезваме — обади се Роки.

Лекарят ги проследи с поглед докато напуснаха апартамента. После се обърна към Джад, който лежеше върху носилката с бяло, изпито лице.

— Добре ли си, Джад? — Гласът му беше изпълнен с дълбока загриженост.

Джад направи безуспешен опит да се усмихне.

— Чудесно — каза той. Едва чуваше гласа си. — Хубава работа свърши, Пит.

Питър се вгледа в лицето на приятеля си, после кимна на двамата санитарии.

— Да тръгваме.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Този път болничната стая изглеждаше другояче, но сестрата беше същата. Самото възпъщение на неодобрението. Седеше до главата му и беше първото нещо, върху което падна погледът на Джад, когато отвори очи.

— Е, дойдохме на себе си — коментира тя зловещо. — Доктор Харис искаше да ви види. Сега ще му съобщя, че сте се събудили.

И тя напусна стаята с вдървен гръб.

Джад се изправи и седна в леглото с внимателни движения. Ръцете и краката му бяха запазили рефлексите си, макар и малко забавен, но иначе бяха наред. Опита се да фокусира поглед върху един стол в стаята, като редуваше очите си. Виждаше предметите малко размазани.

— Какво ще кажете за една консултация?

Той повдигна глава. В стаята беше влязъл доктор Сеймур Харис.

— Е, — произнесе щастливо доктор Харис, — вие изглежда ще се окажете един от най-добрите ни клиенти. Знаете ли на колко възлиза вече сумата от сметката само за шевовете ви? Решихме да ви направим голямо намаление като на редовен клиент... Как спа, Джад? — запита Харис, като приседна на ръба на леглото.

— Като младенец. Какво ми даде?

— Инжекция от натриев луминал.

— Кое време е?

— Следобед.

— Господи — простена Джад. — Трябва да се измъквам оттук.

Доктор Харис издърпа картоната от калъфа, който носеше.

— За какво искаш първо да си поговорим? За мозъчното ти сътресение? Разкъсванията? Контузиите?

— Чувствам се чудесно.

Лекарят остави картоната до себе си. Гласът му стана сериозен.

— Джад, тялото ти е претърпяло изключително сътресение. Много по-сериозно, отколкото можеш да си представиш. И ако умът ти

си е на мястото, няма да мърдаш от това легло поне няколко дни. А после ще си вземеш най-малко един месец отпуск.

— Благодаря ти, Сеймур — каза Джад.

— Няма за какво да ми благодариш.

— Имам задължение, с което само аз мога да се справя.

Доктор Харис въздъхна.

— Знаеш ли кои са най-лошите пациенти на света? Докторите. — Той смени темата, очевидно вдигнал ръце. — Питър прекара до теб цялата нощ. Звъни всеки час. Много е разтревожен. Мисли, че някой се е опитал да те убие снощи.

— Нали ги знаеш какви са докторите, все им се привиждат глупости.

Харис го гледа известно време, повдигна рамене и после каза:

— Ти си психоаналитик, а аз съм най-обикновен доктор. Надявам се, че знаеш какво правиш, макар че не бих заложил и десет centa за това. Сигурен ли си, че не искаш да останеш в болницата поне няколко дни?

— Не мога да остана.

— Добре, пантеро. Утре ще те изпиша.

Джад се опита да протестира, но доктор Харис решително го прекъсна.

— Недей да спориш. Утре е неделя. Ония юнаци, дето са те пребили, и те имат нужда от отдых.

— Сеймур...

— И още нещо. Страшно мразя да се правя на грижовна майчица, но все пак ще ми кажеш ли дали изобщо ядеш в последно време?

— Ами, хапвам — каза Джад.

— Окей. Давам на госпожица Нощно гърне дващсет и четири часа да ти позаглади малко косъма. И още нещо, Джад...

— Да?

— Бъди внимателен. Нямам никакво желание да губя такъв доходоносен клиент като теб.

И доктор Харис излезе.

Джад притвори очи за момент. Чу тракането на съдовете и когато ги отвори, видя една красива сестра ирландка да вкарва количката за хранене.

— Вече сте буден, доктор Стивънс — усмихна се тя.

— Колко е часът?

— Шест.

Значи беше спал цял ден.

Сестрата започна да нарежда храната върху нощното му шкафче.

— Тази вечер имате угощение — пуйка. Утре е навечерието на Коледа.

— Знам.

Нямаше никакъв апетит до момента, в който зъбите му се забиха в пуешката кълка и внезапно разбра, че изпитва вълчи глад. Доктор Харис беше наредил централата да не прехвърля никакви разговори към отделението му и той си лежеше необезпокояван в леглото, като събираше сили. Утрешният ден щеше да му поиска всичката енергия, която беше способен да акумулира в себе си.

В десет часа на следващата сутрин доктор Сеймур Харис се втурна в стаята на Джад.

— Как е любимият ми пациент? — сияеше той. — Вече си придобил почти човешки вид.

— Аз вече се и чувствам почти човек — усмихна се Джад.

— Чудесно. След малко ще имаш посетител. Не бих искал да го уплашиш с външния си вид.

Питър. И сигурно Нора е с него. Изглежда, че двамата прекарваха по-голямата част от времето си да го посещават по болниците.

Доктор Харис продължи.

— Лейтенант Макгрийви е.

Сърцето на Джад за миг спря да бие.

— Много иска да разговаря с теб. Тръгнал е насам. Искаше да е сигурен, че си се събудил.

Значи като нищо се канеше да го арестува. Докато Анджели лежеше болен у дома си Макгрийви беше успял да скалъпи доказателство, което щеше да предяви срещу Джад. Озовеше ли се

веднъж в ръцете на Макгрийви, нямаше да има спасение за него. Трябваше да изчезва, преди да го е спипал.

— Би ли помолил сестрата да извика бръснаря? — каза Джад. — Бих искал да се обръсна.

Гласът му сигурно бе прозвучал малко необичайно, защото срещна странния поглед на доктор Харис. Или пък самият Макгрийви беше проговорил на Харис за него?

— Разбира се, Джад.

И той излезе.

Джад скочи от леглото веднага щом вратата хлопна. Двете ноци непробуден сън бяха сторили истинско чудо с него. Малко се чувстваше нестабилно на краката си в първия момент, но това щеше да премине. Предстоеше му да се придвижва с най-голямата бързина, на която беше способен. Успя да се облече само за три минути.

Отвори вратата на сантиметър, огледа се дали няма някой наблизко, който да го спре, и тръгна към служебните стълби. Тъкмо вече бе поел по стъпалата, когато вратата на асансьора се отвори и видя Макгрийви да излиза от него и да се насочва към стаята, която току-що беше напуснал. Крачеше бързо по коридора, а зад него имаше и един униформен полицай и двама детективи. Джад бързо продължи надолу по стълбите към входа за линейките. Едва на следващата пресечка след болницата замахна на едно такси.

Макгрийви влезе в болничната стая и хвърли само един поглед върху празното легло и разтворените врати на дрешника.

— Изчезнал е — каза той на останалите. — Но май има още шанс да го открием.

Той сграбчи телефонната слушалка. Телефонистката го свърза с полицейската централа.

— Тук е Макгрийви — каза бързо той. — Незабавно пуснете полицейски бюлетин с описание. Спешно... Доктор Стивънс, Джад. Мъж. Кавказки тип. Възраст...

Таксито спря пред сградата с офиса на Джад. От този момент нататък за него вече безопасно място не съществуваше. Не можеше да

се върне в апартамента. Трябваше да отиде в някой хотел. Отбиването му в офиса беше опасно, но бе принуден да поеме риска.

Трябваше му един телефонен номер.

Плати на шофьора и влезе във фоайето. Всеки мускул на тялото му пулсираше от болка. Движеше се бързо, защото знаеше, че разполага с много малко време. Едва ли можеха да допуснат, че ще се реши да се върне в офиса си, но все пак рискът си оставаше. Въпросът беше кой ще се добере до него пръв — полицията или убийците му.

Кабинетът му изглеждаше странен и враждебен, и Джад разбра, че повече едва ли щеше да лекува пациенти в него. Това означаваше да ги подлага на изключителна опасност. Кипеше от гняв към този невидим Дон Винтън, разрушил до такава степен живота му. Без никакви усилия можеше да си представи сцената, разиграла се след завръщането на двамата братя и след техния доклад, че за пореден път са претърпели провал. Дон Винтън сигурно беше на ръба на експлозията, ако правилно беше нарисувал психологическия му портрет. Следващата атака можеше да дойде всеки момент.

Той прекоси стаята, за да вземе номера на Ан. Защото в болницата си спомни две неща:

Някои от посещенията на Ан бяха предшестваха тези на Джон Хансън.

А няколко пъти беше заварвал Керъл и Ан да си бърбят дружески. Беше възможно Керъл да е изтървала нещо смъртоносно важно пред Ан. Ако е така, тогава и Ан се намираше в смъртна опасност.

Той извади адресната книжка от заключеното чекмедже, намери телефонния номер и го избра. Чува се три прозвънявания и след това се обади нечий равнодушен глас.

— Това е специална централа. Кой номер избирате, моля?

Джад даде номера на телефонистката. След няколко секунди тя се обади.

— Съжалявам, но при нас такъв номер не съществува. Моля, проверете в указателя или се свържете със служба „Информация“.

— Благодаря ви — каза Джад и затвори.

Остана за миг така, като си припомни какво му бяха съобщили от службата за връзка с пациентите му преди няколко дни. *Бяха успели да се свържат с всички пациенти, с изключение на Ан.* Може би са

записали неправилно цифрите или пък са ги разместили. Погледна и в телефонния указател, но там не фигурираше нито нейното име, нито това на съпруга ѝ. Изведнъж почувства, че е много важно да поговори с нея. Преписа си адреса ѝ: Уудсайд авеню 617, Байон, Ню Джърси.

След четвърт час беше в сервиза на Ейвис, където нае кола. Зад щанда висеше табела с надпис: „Не сме първокласни, но затова пък се стараем повече“. *На един хал сме*, помисли си Джад.

След няколко минути изкарваше колата от гаража. Направи една обиколка из квартала, за да се увери, че никой не го следи, и се насочи към моста Джордж Уошингтън, от който се отделяше пътя за Ню Джърси.

В Байон спря на една бензиностанция, за да пита за адреса.

— На следващия ъгъл наляво и после третата пресечка вляво.

— Благодаря ви — каза Джад и потегли.

При мисълта, че ще види Ан, сърцето му ускори пулса си. Какво трябваше да ѝ каже, без да я разтревожи? Съпругът ѝ дали си беше у дома?

На Уудсайд авеню зави наляво. Загледа се в номерата. Намираше се в деветстотния квартал. Къщите от двете страни на улицата бяха дребни, стари и очукани от природните стихии и годините. Подкара към седемстотния квартал. Къщите прогресивно продължаваха да остаряват и да се смаяват.

Ан му беше казала, че живее в хубаво имение с много дървета. А тук нямаше дърво даже и за цял. И когато най-сетне стигна до номера, който Ан му беше дала, той беше почти подготвен за това, което видя.

Номер 617 представляваше пуст и буренясал парцел.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Седеше в колата срещу празното място и се опитваше да обмисли ситуацията. Възможно беше телефонният номер да е сгрешен. Или пък адресът. Но не и двете. Ан съвсем съзнателно го беше излъгала. И щом го беше излъгала коя е тя и къде живее, за какво друго не би го излъгала? Той се напрегна, за да преосмисли всичко, което наистина му беше известно за нея. Не беше много. Почти нищо. Беше дошла при него в кабинета му без предварително обаждане и беше настояла да му стане пациентка. И през четирите седмици, докато траеха посещенията ѝ при него, се беше изхитрила да не му каже нищо за действителния си проблем, след което изведнъж му беше заявила, че проблемът вече е решен и тя си отива. След всяко посещение му беше плащала в брой, за да не може да проследи източниците ѝ. Но каква причина можеше да има тя да се представя за пациент и после изведнъж да изчезне? Отговорът можеше да бъде само един. И когато стигна до съзнанието му, той се почувства физически зле.

Ако някой искаше да го убие — и ако този някой искаше да научи разписанието и обстановката в кабинета му — какъв по-добър начин от този да се вмъкне като пациент? Значи за това беше дошла тя при него. Дон Винтън я беше изпратил. Беше научила каквото ѝ трябва и сетне беше изчезнала без следа.

Всичко е било преструвка, а как само вярваше на цялата история! Как ли се е присмивала след всеки доклад пред Дон Винтън на тоя влюбен идиот, наричащ себе си психоаналитик с претенции да познава хората. Беше влюбен до ушите в момиче, чиято единствена цел беше да го направи мишена за наемни убийци. Беше ли възможно един истински специалист по човешки характери да не го види? Как ли щяха да му се смеят в Асоциацията на американските психиатри.

Добре, но ако въпреки всичко се оказеше, че това не е вярно? Ако Ан беше дошла при него с действителен проблем, но под измислено име, защото се е страхувала да не засегне някого? А след време проблемът ѝ се е разрешил и тя е сметнала, че повече не се

нуждае от помощта му? Но Джад знаеше, че това бе прекалено лесно, за да е вярно. Съществуваха неща, които той бе длъжен да открие. Съзнаваше добре, че сред тези все още неизвестни за него подробности лежи и отговорът на въпроса какво и защо става около него. Напълно беше възможно Ан да е била заставяна да участва във всичко това против волята си. Но още щом си го помисли, разбра, че е пълна глупост. Опитваше се да си я представи като разстроено девойче, а себе си като рицар в блестяща броня. Дали наистина го беше направила мишена за наемните убийци? Все някак трябваше да го разбере.

От другата страна на улицата от една къща излезе жена в парцаливо палто и се втренчи в него. Той потегли и направи завой, като подкара обратно към моста Джордж Уошингтън.

Зад него се беше проточила цяла колона от коли. Една от тях можеше да е тази на преследвачите му. Но защо им беше да го следят? Враговете му знаеха къде да го открият. Той не можеше просто така да стои и да ги чака да атакуват. Той самият трябваше да атакува, да ги изведе от равновесие, да доведе Дон Винтън до такава степен на неконтролирана ярост, че да го принуди да направи глупост и да се издаде. И всичко това трябваше да свърши преди Макгрийви да го залови и да го вкара в затвора.

Джад подкара към Манхатън. Единственият възможен ключ към всичко това беше Ан — а тя беше изчезнала безследно. След два дни щеше да е напуснала страната.

И той внезапно проумя, че има само една възможност да се добере до нея.

Тъй като беше на връх Коледа офисът на Пан-Ам гъмжеше от пътници и такива, които чакаха следващите самолети с някое свободно местенце за целия свят.

Джад си проби път до гишето през гъмжилото и поиска да види управителя. Момиче в униформа го дари с професионална усмивка и го помоли да изчака; управителят говорел по телефона.

Джад остана на мястото си и изслуша безброй откъслечни фрази.

— Искам да потегля от Индия на пети.

— Студено ли е в Париж?

— Искам да ме чака кола в Лисабон.

Обзе го отчаяно желание да грабне първия самолет и да избяга. Осъзна колко изтощен е физически и емоционално. Дон Винтън явно разполагаше с цяла армия, докато Джад беше сам. Имаше ли въобще някакъв шанс срещу тях?

— С какво мога да ви помогна?

Джад се обърна. Зад гишето стоеше върлинест, подобен на чучело служител.

— Приятно ми е, казвам се Френдли^[1] — представи се той, като изчака Джад да оцени и да реагира на шегата. Джад послушно се усмихна. — Чарлз Френдли. Какво мога да направя за вас?

— Казвам се доктор Стивънс и се опитвам да открия една моя пациентка. Има резервация за утрешен полет за Европа.

— Как се казва?

— Блейк. Ан Блейк. — Той се поколеба. — Възможно е да се е записала като мистър и мисис Антъни Блейк.

— За кой град точно лети?

— Аз... просто не знам.

— Имат резервация за предобеден или следобеден полет?

— Аз дори не съм сигурен дали ще лети с вашата авиолиния — изтърси Джад.

Дружелюбието изчезна от очите на мистър Френдли за броени секунди.

— Страхувам се, че в този случай не мога да ви бъда от полза.

Джад усети внезапен пристъп на паника.

— Наистина е много важно. Трябва да я открия, преди да отпътува.

— Докторе, Пан Американ има по един или повече полети всеки ден за Амстердам, Барселона, Берлин, Копенхаген, Дъблин, Дюселдорф, Франкфурт, Хамбург, Лисабон, Лондон, Мюнхен, Париж, Рим, Шанхай, Щутгарт и Виена. Същото е и с повечето от останалите международни авиолинии. Налага се да се свържете с всяка една от тях поотделно. И аз много се съмнявам дали те ще бъдат в състояние да ви помогнат, освен ако не им дадете крайния пункт на полета и времето на отпътуване. — Изражението върху лицето на мистър Френдли говореше за силно нетърпение. — Много ви моля да ме извините, но... — И той се обърна да си тръгне.

— Почакайте! — извика Джад.

Как да обясни на този човек, че от това зависи животът му? Неговата последна възможност да открие кой иска да го убие.

Френдли го гледаше със зле скривана досада.

— Какво има?

Джад изобрети една фалшива усмивка върху лицето си, като в същото време му се повдигаше от себе си.

— Нямате ли нещо като централизирана компютърна система — запита той, — където регистрирате имената на пасажерите...?

— Това е възможно само ако знаете номера на полета — отсече мистър Френдли, обърна се и изчезна.

Джад остана пред гишето и усети, че му прилошава. Край. Той беше свършен. Нямаше къде повече да бяга.

Отнякъде се пръкна група италиански свещеници, облечени в дълги, развяващи се черни раса и широки бели шапки, сякаш току-що пристигнали от средните векове. Бяха натоварени до шия с евтини мукавени куфари, кашони и кошници с плодове. Говореха шумно на италиански и очевидно дразнеха най-младия член на групата им, момче на не повече от осемнайсет или деветнайсет години. Явно ваканцията им беше свършила и се прибираха в Рим, помисли си Джад, докато се вслушваше в забързаната им реч. Рим... където щеше да ходи Ан... отново Ан.

Свещениците се промъкваха към гишето.

— E molto bene di ritornare a casa.

— Si, d'accordo.

— Signore, per piacere, guardatemi.

— Tutto va bene?

— Si, ma...

— Dio mio, dove sono i miei biglietti?

— Cretino, hai perduto i biglietti.

— Ah, eccoli.^[2]

Свещениците връчиха билетите си на най-младия, който срамежливо се запъти към момичето на гишето. Джад погледна към изхода. Едър мъж в сиво палто се вмъкваше във вратата.

Младият свещеник разговаряше с момичето зад гишето.

— Dieci. Dieci.

Момичето го изгледа с празен поглед. Свещеничето призова всичките си знания по английски и произнесе бавно и много спокойно:

— Десет. Билета. Тикет.

Той побутна билетите към нея.

Момичето се усмихна облекчено и започна да обработва билетите. Свещениците избухнаха във възторжени одобрителни викове пред лингвистичните способности на колегата си и го затупаха по гърба.

Нямаше смисъл да седи повече тук. Рано или късно щеше да се сблъска лице в лице с онези, които все още бяха в сянка. Джад бавно се обърна и тръгна към изхода покрай групата свещеници.

— Guardate che ha fatto il Don Vinton.

Джад внезапно спря; кръвта нахлу в главата му. Обърна се към дребния тумбест свещеник, който беше произнесъл името и го хвана за рамото.

— Извинявайте — каза той с дрезгав и несигурен глас. — Вие ли казахте „Дон Винтън“?

Свещеникът го изгледа с празен поглед, после го потупа по рамото и понечи да тръгне.

Джад стегна хватката си върху рамото му.

— Почакайте! — каза той.

Свещеникът го гледаше нервно. Джад си наложи да говори спокойно.

— Дон Винтън. Кой е той? Покажете ми го.

Свещениците се втреничаха в Джад. Дребният свещеник изгледа компанията.

— E un americano matto.^[3]

От групата му се надигна възбудена глъчка. С крайчеца на окоото си Джад мярна Френдли да го наблюдава иззад гишето. После Френдли решително се запъти към него. Джад с усилие потисна надигащата се в гърдите му паника — той пусна ръката на свещеника, приведе се към него и изрече бавно и отчетливо:

— Дон Винтън.

Дребният свещеник се взря в Джад и след секунда лицето му разцъфна в широка усмивка.

— Don Vinton!

Управителят приближаваше с бърза крачка с откровено враждебна физиономия. Джад кимна окуражително на свещеника. Дребният свещеник посочи към момчето:

— Don Vinton — голям шеф.

И изведнъж всичко си дойде на мястото.

---

[1] Дружелюбен (англ.). — Б.пр. ↑

[2] — Най си е хубаво у дома.

— Да, така е.

— Господа, моля за внимание.

— Всичко наред ли е?

— Да, но...

— Божичко, къде ми са билетите?

— Кретен. Загубил си билетите?

— А, ето ги. (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Някакъв луд американец (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Полека, полека — изрече дрезгаво Анджели. — Не мога да разбера и думичка от това, което ми казвате.

— Извинете ме — каза Джад. Той си пое дълбоко дъх. — Вече знам всичко! — Беше такова облекчение да чуе гласа на Анджели по телефона, че почти беше започнал да фъфли. — Знам кой се опитва да ме убие. Знам кой е Дон Винтън.

В гласа на Анджели се появи скептична нотка.

— Ние не успяхме да открием никакъв Дон Винтън.

— А знаете ли защо? Защото това не е той, а кой.

— Можете ли да говорите малко по-бавно?

Гласът на Джад трепереше от възбуда.

— Дон Винтън не е име, а италиански израз, който означава „големият шеф“. Това се опитваше да ми обясни Муди. Че Големият шеф е по петите ми.

— Нищо не разбирам, докторе.

— На английски това е безсмислица — каза Джад, — но когато го произнесете на италиански, не ви ли говори нещо това? Организация от убийци, ръководена от Големия шеф?

Анджели мълча доста време, преди да проговори.

— Коза Ностра?

— Че кой друг е в състояние да събере група от убийци с такива оръжия? Киселина, бомби... пистолети! Спомняте ли си, когато ви казах, че мъжът, когото търсим, е южноевропеец? Той е италианец.

— Това е пълна безсмислица. За какво е притрябвало на Коза Ностра да ви убива?

— Нямам абсолютно никаква представа, но знам, че съм прав. И то напълно съвпада с онова, което ми каза Муди. Той ми каза, че има специална група, изпратена да ме убие.

— Това е най-налудничавото твърдение, което някога съм чувал — каза Анджели. Последва пауза, след която добави: — Но предполагам, че може да се окаже вярно.

Джад изведнъж усети голямо облекчение. Ако и Анджели беше отказал да го изслуша, нямаше към кого друго да се обърне.

— Да сте споделяли откритието си с някой друг?

— Не — възмути се Джад.

— В никакъв случай не го правете! — Гласът на Анджели беше изключително настойчив. — Ако се окажете прав, тогава животът ви е в опасност. Не се приближавайте до апартамента или кабинета си.

— Няма — обеща Джад. Той изведнъж си спомни. — Знаехте ли, че Макгрийви има заповед за арестуването ми?

— Да. — Анджели се поколеба. — Ако Макгрийви ви арестува, никога няма да стигнете жив участъка.

Господи! Значи се беше оказал прав за Макгрийви. Но въпреки това пак не можеше да повярва, че лейтенантът стои зад всичко това. Имаше някой друг зад него, който му казваше какво да прави... Дон Винтън, Големия шеф.

— Чувате ли ме?

Устата на Джад изведнъж пресъхна.

— Да.

Някакъв мъж в сиво палто застана до телефонната кабина, в която говореше Джад. Дали не го беше виждал малко преди това?

— Анджели...

— Да?

— Не знам кои са другите. Не знам как изглеждат. Как да остана жив, докато ги хванат?

Мъжът до телефонната кабина го гледаше втренчено.

Гласът на Анджели отново изпълни слушалката.

— Отиваме направо във ФБР. Имам там приятел с големи връзки. Той ще се погрижи да бъдете охраняван, докато приключи всичко. Окей?

— Окей — каза благодарно Джад.

Усещаше как коленете му започваха да се подгъват.

— Къде се намирате?

— В една телефонна кабина в долното фоайе в сградата на Пан Американ.

— Не мърдайте оттам. Дръжте се там, където има много хора. Веднага тръгвам.

Последва изщракване от другата страна на линията, когато Анджели затвори.

Той остави телефона на бюрото в стаята на детективите; изпитваше дълбоко гадене. С годините беше привикнал да си има работа с измета на човешкото общество — убийци, насилници, всякакви изроди, и постепенно с времето си беше изработил някаква защитна броня, която поддържаше вярата му в първичното достойнство и хуманност на човека.

Но продажното ченге беше нещо доста по-различно.

Продажното ченге беше поквара, която разлагаше с докосването си всичко в участъка, то омърсяваше всичко онова, за което порядъчните полицаи воюваха и загиваха.

Залата беше изпълнена от тропот на обуца и възбудени гласове, но той не чуваше нищо. Двама униформени полицаи я прекосиха, водейки със себе си налян до козирката гигант в белезници. Единият от тях беше с насинено око, а другият придържаше кърпичка до разбития си нос. Ръкавът на униформата му беше разпран до средата. Щеше да плати за поправката от джоба си. Тези мъже бяха готови да рискуват живота си всеки миг от денонощието. Но не това излизаше на първа страница на вестниците. Големите заглавия винаги се отнасяха за корумпираните полицаи. Един-единствен корумпиран полицай беше достатъчен да окаля всички останали. Неговият собствен партньор.

Той се изправи уморено и закрачи по стария коридор към стаята на капитана. Почука веднъж и влезе вътре.

Зад едно разнебитено бюро, надупчено от безброй угарки от пури, седеше капитан Бертели. В стаята, освен него, бяха и двама мъже от ФБР в цивилни костюми. Капитан Бертели вдигна глава при отварянето на вратата.

— Е?

Детективът кимна.

— Всичко се потвърждава. Фирменият пазач каза, че той е дошъл и взел ключа на Керъл Робъртс от дежурното шкафче в сряда следобед и го върнал късно вечерта на същия ден. Ето защо парафиновата проба се оказа отрицателна — влязъл е в кабинета на доктор Стивънс с

оригинален ключ. Пазачът не го повдигнал на въпрос, защото знаел, че той работи по случая.

— Знаете ли къде се намира в момента? — запита по-младият от двамата федерални агенти.

— Не. Бяхме му закачили опашка, но го загубили. Може да е навсякъде.

— Преследва доктор Стивънс — каза вторият човек от ФБР.

Капитан Бертели се обърна към федералните агенти.

— Какви са шансовете на доктор Стивънс да остане жив?

Мъжът поклати глава.

— Ако се доберат до него преди нас — никакви.

Капитан Бертели кимна.

— Трябва да го открием първи. — Гласът му изведнъж стана груб. — Искам обратно и Анджели. Не ме интересува как ще го хванете. — Той се обърна към детектива. — Само го залови, Макгрийви.

Радиото в колата запищя в картечни откоси:

— Парола десет... парола десет... до всички коли... дръжте кола номер пет...

Анджели угаси радиото.

— Някой знае ли, че сте с мен? — запита той.

— Никой — увери го Джад.

— И не сте обсъждали с никого Коза Ностра?

— Само с вас.

Анджели кимна доволен.

Бяха прекосили моста Джордж Уошингтън и напредваха към Ню Джърси. Но всичко вече се беше променило. Преди беше изпълнен с мрачни предчувствия. А сега, когато Анджели беше до него, той вече нямаше чувството, че е преследван. Сега ловецът беше той. И тази мисъл го изпълваше с огромно задоволство.

Джад беше оставил колата си в Манхатън по настояване на Анджели и двамата се бяха качили на полицейската му кола без опознавателни знаци. Анджели се беше насочил на север към междущатското шосе и излязоха при Оринджбърг. Наближаваха Олд Тапан.

— Наистина се справихте много добре с целия проблем, докторе — каза Анджели.

Джад поклати глава.

— Бях длъжен да се сетя още щом разбрах, че са замесени повече от един човек. Това трябва да е организация, използваща професионални убийци. Мисля, че Муди пръв започна да подозира истината, когато видя бомбата в колата ми. Те имат достъп до всякакви оръжия.

И Ан. Тя е била част от операцията, насочваща убийците към него. И въпреки това не можеше да я ненавижда. Каквото и да му беше причинила, не можеше да я ненавижда.

Анджели беше отбил от главния път. Ловко вкара колата в едно второкласно шосе, което водеше към някаква гориста местност.

— Вашият приятел знае ли, че идваме?

— Телефонирах му. Готов е и ви очаква.

Внезапно се появи нов разклон и Анджели рязко вкара колата в него. Движиха се по него в продължение на миля и после спряха пред знак „Стоп“ до една автоматична врата. Джад забеляза малка телевизионна камера, монтирана над вратата. Нещо изщрака и порталът се отвори, после се затвори тежко след тях. Подкараха по дълга и с много завои алея. Джад успя да мерне сред дърветата стръмния покрив на една огромна къща. Най-отгоре, на върха му, блеснал на слънцето, се издигаше бронзов петел.

Със счупена опашка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В звуконепроницаемия и осветен от неоновии лампи комуникационен център на главното полицейско управление една дузина полицейски служители със завити до лактите ръкави управляваха гигантската телефонна централа. От двете страни седяха по шестима оператори. В средата на централата беше поместен пневматичен ръкав. При всяко новопостъпило обаждане операторите написваха кратко съобщение, поместваха го в ръкава и го изстрелваха на горния етаж към диспечера за незабавно предаване на някое полицейско отделение или патрулна кола. Обажданията не спираха и за минута. Те се сипеа ден и нощ, подобно на гигантско наводнение, заливащо гражданите на голямата метрополия. Изплашени мъже и жени... самотни... отчаяни... пияни... ранени... убийци... Беше като пейзаж от Хогарт, нарисуван с мрачни и тъмни думи вместо с бои.

Този следобед на първия ден от седмицата атмосферата в залата сякаш беше наситена с електричество. Всеки телефонен оператор си вършеше работата напълно концентриран, и въпреки това от съзнанието им не изскачаха големият брой детективи и агенти от ФБР, които непрестанно кръстосваха стаята, получаваха и даваха заповеди, работеха спокойно и ефективно като разпростираха гигантска електронна мрежа за доктор Джад Стивънс и детектив Франк Анджели. Въздухът беше странно сгъстен, сякаш се намираха под похлупака на пневматична камбана.

Капитан Бертели разговаряше с Алън Съливан, член на комисията по борба с престъпността под ръководството на кмета на града, когато Макгрийви влезе в залата. Макгрийви познаваше Съливан отпреди. Беше пряк и честен човек. Бертели прекъсна разговора си и се обърна към детектива с въпросително изражение.

— Нещата потръгнаха — каза Макгрийви. — Открихме един очевиден, нощен пазач, който работи в сградата от другата страна на улицата срещу кабинета на доктор Стивънс. В сряда вечерта, когато някой се вмъкнал в офиса на доктор Стивънс, дежурният пазач тъкмо

отивал на смяна. Видял двама души да влизат в зданието. Централният вход бил заключен и те отворили входната врата с ключ. Той разсъдил, че работят заедно.

— Успяхте ли да идентифицирате някого?

— Той разпозна Анджели по негова снимка.

— В сряда вечер Анджели трябваше да си е в леглото болен от грип.

— Точно така.

— А вторият мъж?

— Пазачът не успял да го огледа добре.

Един от операторите включи щепсел в гнездо с мигаща червена лампичка и се обърна към капитан Бертели.

— За вас, капитане. Пътен патрул от Ню Джърси.

Бертели сграбчи един резервен телефон.

— Капитан Бертели слуша. — Замълча за момент. — Сигурни ли сте?... Добре! Ще ви помоля да задействате всички екипажи в района. Поставете блокади по пътищата. Искам и пиле да не може да прехвъркне. Поддържайте непрекъсната връзка... Благодаря ви. — Той затвори телефона и се обърна към другите двама. — Май ни излезе късмет. Един полицаи новобранец в Ню Джърси мярнал колата на Анджели по второстепенен път близо до Оринджбърг. И сега Пътни патрули прочесват района.

— А доктор Стивънс?

— Бил в колата с Анджели. Жив. Не се тревожете, ще го открият.

Макгрийви извади две пури. Протегна едната на Съливан, който я отказа, другата на Бертели, и пхна отказаната между зъбите си.

— Имаме малко бонификация. Докторът досега вади нечуван късмет. — Той драсна клечка кибрит и запали двете пури. — Преди малко разговарях с един негов приятел — доктор Питър Хадли. Доктор Хадли ми каза, че преди няколко дни отишъл да вземе Стивънс от офиса му и заварил там Анджели с револвер в ръката. Анджели му изтърсил някаква измишльотина, че очаквали да е някакъв крадец. Моето предположение е, че пристигането на доктор Хадли е спасило живота на Стивънс.

— Кога успяхте за пръв път да се доберете до Анджели? — запита Съливан.

— Преди време получих две съобщения, че цедял някакви търговци — каза Макгрийви. — И когато отидох да проверя, едната от жертвите не искаше да говори. Бяха наплашени, макар че тогава не ми беше ясно защо. Не споменах нищо на Анджели, само започнах да го наблюдавам по-отблизо. Когато стана убийството на Хансън, Анджели дойде при мен и ме попита дали ще го приема да работим заедно по случая. Разказа ми някаква сърцераздирателна история колко ме обожавал и колко отдавна мечтаел да работим заедно. Досещах се, че си има нещо наум, и с разрешението на капитан Бертели започнах игра с него. Не беше за чудене, че иска да работи по случая — беше затънал в него до шията! В онзи момент не бях сигурен дали доктор Стивънс беше замесен в убийствата на Хансън и Керъл Робъртс, но реших да го използвам, за да примамя Анджели. Предявих едно идиотско обвинение срещу Стивънс и казах на Анджели, че ще прикача убийствата на доктора. Разсъдих, че ако Анджели сметне, че се е отървал, щеше да се отпусне и да стане безгрижен.

— Така ли стана?

— Не. Анджели направо ме сбърка с усилията си да отърве Стивънс от затвора.

Съливан вдигна озадачен поглед към него.

— Но защо?

— Защото кроеше планове да го ликвидира и ако Стивънс попаднеше в затвора, нямаше как да се добере до него.

— Когато Макгрийви започна да затяга хватката си — каза капитан Бертели, — Анджели дойде при мен да докладва, че Макгрийви се опитвал да окачи въжето на шията на доктора.

— Тогава вече се уверихме напълно, че сме на прав път — каза Макгрийви. — Стивънс нае един частен детектив на име Норман Муди. Аз го проверих и установих, че той се е сблъсквал с Анджели още преди това, когато един от клиентите му бил натопен от Анджели с обвинение в трафик на наркотици. Муди твърдеше, че всичко било инсценирано. Сега вече мога с чиста съвест да потвърдя, че Муди е бил прав.

— Значи Муди е имал късмет да отгатне отговора още в самото начало.

— Не е било само късмет. Муди имаше ум като бръснач. И знаеше, че Анджели има пръст в цялата работа. Когато откри бомбата в

колата на доктор Стивънс се обърна към ФБР за помощ.

— Страхувал се е, че ако се намеси Анджели, то тогава той ще се опита да го премахне?

— Така предполагам. Но някой е направил пропуск и копие от доклада попада в Анджели. Тогава разбира, че Муди е по следите му. Първата действителна следа беше съобщението на Муди за „Дон Винтън“.

— Прозвище, използвано от Коза Ностра за „Големия шеф“.

— Да. Поради някакви причини някой от големите шефове на Коза Ностра искаше да премахне доктор Стивънс.

— Върнах се обратно при търговците, които Анджели беше притиснал, за да ги издои. Когато само споменах Коза Ностра те изпаднаха в паника. Анджели работеше за една от фамилиите в Коза Ностра, но се полакоми и започна да върти свой бизнес.

— Че за какво ще е притрябвало на Коза Ностра да убива доктор Стивънс? — запита Съливан.

— Не знам. Пробвахме няколко възможни обяснения. — Макгрийви уморено въздъхна. — Претърпяхме два провала. Анджели се отърва от опашките, които му бяхме прикачили, а доктор Стивънс избяга от болницата, преди да успее да го предупредя за Анджели и да го скрия на безопасно място.

Централата отново замига в червено. Един оператор пое повикването и се вслуша за момент.

— За капитан Бертели.

Бертели сграбчи резервния телефон.

— Капитан Бертели слуша. — Подържа слушалката до ухото си, после бавно я пусна върху телефона и се обърна към Макгрийви. — Изтървали са ги.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Антъни де Марко притежаваше мана.

Джад усещаше изгарящата мощ на излъчването му, прииждащо на вълни, които го удряха с осезаема сила. Ан не беше преувеличила с твърдението си, че нейният съпруг е красив.

Де Марко имаше класическо римско лице със съвършен профил, въгленовочерни очи, и привлекателни сиви кичури в иначе гъстата черна коса. Беше по средата между четиридесетте и петдесетте, висок и атлетичен, движеше се с котешка грация. Гласът му беше дълбок и магнетичен.

— Ще пийнете ли, докторе?

Джад поклати глава, омаян от мъжа пред него. Всеки би се закълел, че Де Марко е абсолютно нормален и очарователен мъж, съвършеният домакин, приветстващ почетен гост.

Бяха пет човека в богато украсената библиотека. Джад, Де Марко, детективът Анджели, и двамата мъже, които се бяха опитали да убият Джад в апартамента му, Роки и Ник Вакаро. Бяха образували кръг около Джад. Взираше се в лицата на врага с мрачно задоволство. Най-послед знаеше с кого беше воювал. Ако можеше да използва тази дума. Беше влязъл сам в капана на Анджели. Дори още по-лошо. Беше му телефонираше и го беше помолил да дойде да го спаси! Анджели, този Юда, който го заведе в кланицата.

Де Марко го изучаваше с явен интерес, черните му очи буквално дълбаеха тези на Джад.

— Слушал съм много за вас, докторе — каза той.

Джад не каза нищо.

— Простете ми, че наредих да ви докарат в това имение, но трябваше да ви задам няколко въпроса.

Той се усмихна извинително, излъчвайки топлина.

Джад знаеше много добре какво ще последва и бързо се подготви.

— За какво си говорехте със съпругата ми, доктор Стивънс?

Джад умело вмъкна изненада в гласа си.

— Вашата съпруга? Нямам честта да я познавам.

Де Марко поклати с укор глава.

— През последните три седмици е посещавала кабинета ви два пъти седмично.

Джад сви замислен вежди.

— Нямам пациентка на име Де Марко...

Де Марко кимна с разбиране.

— Може би е използвала друго име. Може би моминското си име — Блейк. Ан Блейк.

Джад демонстрира добре премерена изненада.

— Ан Блейк?

Братята Вакаро стегнаха обръча около него.

— Не — спря ги рязко Де Марко. Той се обърна към Джад. Възпитаните му маниери бяха изчезнали. — Докторе, ако се опитваш да ми играеш номера, ще се видиш в такова чудо, че направо няма да ти се вярва.

Джад го погледна в очите и повярва. Разбра, че животът му виси на косъм. Насили се да покаже негодувание в гласа си.

— Можете да правите каквото си искате. До този момент нямах и представа, че Ан Блейк е ваша съпруга.

— Това е вярно — намеси се Анджели. — Той...

Де Марко игнорира Анджели.

— За какво разговаряхте с жена ми в продължение на три седмици?

Бяха стигнали до решаващия момент. И последните късчета мозайка легнаха на местата си в мига, когато беше съзрял петела със счупената опашка на покрива. Ан не беше насочвала убийците по следите му. Тя беше жертва също като него. Беше се омъжила за Антъни де Марко, деен собственик на голяма строителна компания, без изобщо да има представа какво бе направила. Но сигурно скоро след това се беше случило нещо, което ѝ е отворило очите за същината на съпруга ѝ. Беше разбрала, че е замесен в някакъв престъпен бизнес. Без никакъв близък човек до себе си се беше видяла принудена да се обърне за помощ към един психоаналитик, абсолютно непознат, на когото да се довери. Но в кабинета на Джад пълната лоялност към съпруга ѝ не ѝ беше позволила да обсъжда страховете и опасенията си.

— Не сме разговаряли кой знае за какво — произнесе с равен глас Джад. — Вашата съпруга отказа да ми каже какъв е проблемът ѝ.

Черните очи на Де Марко не се отделяха от неговите.

— По-добре измислете нещо по-правдоподобно.

В каква ли паника трябва да е изпаднал Де Марко, когато е разбрал, че съпругата му посещава психоаналитик — съпругата на бос от Коза Ностра. Не беше чудно, че Де Марко беше убивал при опитите си да се добере до записите от беседите на Джад с Ан.

— Всичко, което ми каза, беше, че е нещастна поради някаква причина, която не пожела да обсъждаме — каза Джад.

— Това изречение ви отне десет секунди — каза Де Марко. — Имам до секунда времето ѝ, прекарано в кабинета ви. За какво ви говори тя през останалото време на трите седмици? Не може да не ви е казала кой съм аз.

— Каза, че сте собственик на строителна компания.

Де Марко го изучаваше студено. Джад усети как по челото му се събират ситни капчици пот.

— Имам представа от психоанализа, докторе. Пациентът говори за всичко, което му дойде в главата.

— Това е само част от терапията — каза сухо Джад. — Заради това и не стигнах доникъде с мисис Блейк... мисис Де Марко. Възнамерявах да се откажа от нея като пациентка.

— Но не го направихте.

— Не се и наложи. Когато беше при мен в петък ми каза, че заминава за Европа.

— Ан промени решението си. Тя не иска да заминава с мен за Европа. Досещате ли се защо?

Джад го изгледа искрено озадачен.

— Защо?

— Заради вас, докторе.

Сърцето на Джад подскочи. Той се опита да запази гласа си равен.

— Не ви разбирам.

— Разбира се, че ме разбирате. Ан и аз имахме дълъг разговор снощи. Тя счита, че бракът ѝ с мен е грешка. Вече не е щастлива с мен, защото е решила да дойде при вас. — Де Марко говореше вече с почти

хипнотичен шепот. — Искам да ми разкажете абсолютно всичко, което се е случило между вас двамата на дивана в кабинета ви.

Джад положи страшни усилия, за да не даде израз на противоречивите чувства, които го сграбчиха. И тя го *обичаше!* Но каква полза от това? Де Марко не отделяше поглед от него в очакване на отговора му.

— Нищо не се е случило. След като имате представа от психоанализа, трябва да ви е известно, че всяка пациентка преминава през фазата на емоционално обвързване с лекаря. Всяка от тях по някое време започва да си мисли, че е влюбена в лекаря си. Но това преминава.

Де Марко го наблюдаваше напрегнато, с впити в него очи.

— Как разбрахте, че се кани да дойде при мен? — запита Джад, като се постара да придаде на гласа си нехаен тон.

Де Марко го изгледа за момент, после се приближи до едно голямо бюро и вдигна остър като бръснач нож за отваряне на писма във формата на кинжал.

— Един от хората ми я е видял да влиза в сградата, където се помещава офисът ви. Там има много лекари гинеколози и те си помислили, че може би Ан ми подготвя мила изненада. Проследили я до вашия офис. — Той се обърна към Джад. — Изненадата им наистина била голяма. Тя отивала при психиатър. Съпругата на Антъни де Марко споделя професионални тайни пред един психиатър!

— Казах ви, че тя...

Гласът на Де Марко беше тих и мек.

— Commissione^[1] имаха среща. Гласуваха да я убия, както убиваме всеки предател. — Де Марко крачеше из стаята с походка на хищник, затворен в клетка. — Но те не могат да ми дават заповеди като на възлив прост войник. Аз съм Антъни де Марко, аз съм капо. Обещах, че ако тя е издала дори и само една от професионалните ни тайни, ще убия мъжа, на когото ги е казала. Ей с тези две ръце. — И той ги вдигна над главата си свити в юмруци; едната още държеше острия кинжал. — Това сте вие, докторе.

Де Марко беше започнал да прави кръгове около него, докато говореше, и всеки път, когато Де Марко беше зад гърба му, Джад несъзнателно се свиваше.

— Правите грешка, ако... — започна Джад.

— Не. Знаете ли кой допусна грешката? Ан. — Той изгледа отгоре до долу Джад. Гласът му съдържаше искрено учудване. — Как въобще е могла да допусне дори и за миг, че вие сте по-добър от мен?

Братята Вакаро изсумтяха.

— Ти си нищожество. Един педал, който гние всеки ден в кабинета си и прави — колко? Трийсет бона годишно? Петдесет? Сто? Аз правя много повече само за седмица. — Маската на Де Марко бързо се изхлузваше от лицето му под непоносимия натиск на чувствата. Започваше да говори с къси, избухливи изречения; красивите му черти се покриваха с грозна патина. Само Ан беше успяла да го зърне зад фасадата му. Джад гледаше оголеното лице на един параноичен убиец. — Ти и тая малка *putana* сте се чукали!

— Не сме се чукали — каза Джад.

Де Марко го наблюдаваше с блестящи очи.

— Нищо ли не означава за вас?

— Казах ви. Тя е просто един от пациентите ми.

— Окей — каза накрая Де Марко. — Кажете й го тогава.

— Какво да й кажа?

— Че не давате пет пари за нея. Ще й предам да слезе долу. Искам да си поговорите насаме.

Пулсът на Джад изведнъж се ускори. Щеше да има възможност да спаси себе си и Ан.

Де Марко махна с ръка и мъжете излязоха в коридора. Де Марко се обърна към Джад. Дълбоките му черни очи бяха притворени. Той се усмихна меко; отново бе сложил маската.

— Ан ще живее дотогава, докато бъде в неведение. Вие ще я убедите да тръгне с мен за Европа.

Джад усети устата му изведнъж да пресъхва. Очите на Де Марко сияеха триумфално. И Джад разбра защо. Защото беше подценил своя противник.

Фатално.

Де Марко не беше шахматен играч и въпреки това бе имал достатъчно ум да съобрази, че държи фигура, която прави Джад безпомощен. Ан. Каквото и ход да направеше Джад, тя все щеше да е изложена на опасност. Убедеше ли я да тръгне за Европа с Де Марко, означаваше животът й да бъде заплашен. Той не вярваше, че Де Марко ще й подари живота. Коза Ностра нямаше да му позволи. В Европа Де

Марко щеше да инсценира „нещастен случай“. Но ако Джад ѝ кажеше да не тръгва, ако тя откриеше какво ще му се случи, щеше да се опита да се намеси, а това означаваше моментална смърт за нея. Спасение нямаше: само избор между два капана.

Ан беше проследила от прозореца на спалнята си на втория етаж пристигането на Джад и Анджели. В един възбуден миг беше повярвала, че Джад идва да я вземе със себе си, да я освободи от ужасната ситуация, в която се бе озовала. Но после бе видяла Анджели да изважда револвера си и да подкарва Джад към къщата.

През последните четиридесет и осем часа беше научила цялата истина за своя съпруг. Преди това бяха съществували само някакви неясни и бледи подозрения, толкова неясни, че се беше опитала да ги отхвърли настрана. Всичко започна преди няколко месеца, когато беше на театър в Манхатън, но се беше върнала неочаквано по-рано у дома, защото звездата се беше оказала мъртвопияна и завесата я бяха спуснали по средата на второто действие. Антъни ѝ беше казал, че ще има служебно съвещание у дома, което ще приключи преди тя да се прибере. Но когато се върна, съвещанието още не беше свършило. И преди изненаданият ѝ съпруг да успее да затвори вратата на библиотеката, тя успя да чуе някой гневно да крещи:

— Аз съм „за“ да ударим фабриката довечера и да ликвидираме мръсните копелета веднъж и завинаги!

Самата фраза, безжалостният външен вид на непознатите мъже и увещанията на Антъни при появата ѝ бяха успели да я разтревожат дълбоко. Тя се беше оставила да я убеди с наивни приказки само защото отчаяно искаше да бъде убедена. През шестте месеца на нейния брак той се бе проявявал като внимателен и грижовен съпруг. От време на време в очите му бяха проблясвали мълнии, но всеки път бързо бе успявал да се вземе в ръце.

Няколко седмици след случая с театъра вдигна телефонната слушалка и неволно стана свидетел на разговора на Антъни по дериватния телефон:

— Довечера ще прехващаме пратка от Торонто. Вземи някой с теб да вземе мярката на пазача. Не е от нашите.

И тя бавно бе пуснала слушалката, цялата разтърсена.

„Ще прехващаме пратка“... „да вземе мярката на пазача“... Звучаха зловещо, но може и да бяха съвсем невинни работни фрази. И тя се зае много внимателно и сякаш така между другото да разпитва Антъни за бизнеса му. Сякаш блъсна челото си в желязна стена. Съпругът ѝ се бе превърнал в побеснял непознат, който я предупреди да си гледа къщата и да не му се бърка в бизнеса. Скандалът беше много голям и на следващата вечер той ѝ подари една изключително скъпа огърлица и нежно поиска прошка.

Месец по-късно се случи и третият инцидент. Една сутрин Ан се събуди в четири сутринта от силно хлопване на вратата. Тя се загърна в един пеньоар и слезе по стълбите да провери какво е станало. Чу да се разнасят гневни възгласи от библиотеката. Приблужи се до вратата, но спря, като видя Антъни в стаята да говори с половин дузина непознати мъже. Уплашена, че той ще се ядоса, ако я види, тя бързо се дръпна назад и се качи обратно в спалнята си. На сутринта докато закусваха го запита как е спал.

— Чудесно. Както се проснах в десет — та чак до сутринта.

И Ан разбра, че е загазила. Нямаше представа точно как или колко сериозно. Знаеше само, че съпругът ѝ я беше излъгал поради някакви свои съображения, които тя не можеше да проумее. Какъв бизнес можеше да върти в четири часа сутринта толкова потайно и с хора, които приличаха на всичко друго, само не и на почтени бизнесмени? Беше я страх да повдига отново въпроса пред Антъни. Започна да я обхваща паника. Нямаше и никой, с когото да сподели страховете си.

Няколко дни по-късно на парти в един клуб, някой спомена за психоаналитик на име Джахд Стивънс и какъв страхотен специалист бил.

— Той е супер психоаналитик, ако разбираш какво искам да ти кажа. Страшно готин е, но ще си загубиш напразно времето — непробиваем е.

Ан беше запаметила името му и следващата седмица отиде при него.

Още първата среща с Джахд обърна живота ѝ с главата надолу. Усети как я завлича необяснима емоционална вихрушка, която я остави разтърсена из основи. В своето смущение едва можеше да разговаря с него и си беше тръгнала пламнала като ученичка, като си обеща повече

да не се връща при него. Не успя да сдържи даденото пред себе си обещание и се беше върнала, за да си докаже, че случилото се е било само щастлива случайност. Вторият път реакцията ѝ беше още по-силна. Винаги се беше гордяла, че е разумна и с реален поглед върху нещата, а се държеше като шестнайсетгодишна хлапачка, влюбена за пръв път в живота си. Откри, че нещо ѝ пречи да обсъжда съпруга си с Джад и затова бяха разговаряли на всякакви други теми. След всяко посещение Ан разбираше все повече и повече, че е влюбена в този чувствителен, непознат мъж.

Съзнаваше добре, че всичко е абсолютно безнадеждно, защото никога нямаше да се разведе с Антъни. Чувстваше, че нещо не е наред, защото не беше нормално да се омъжи и само шест месеца по-късно да се влюби в друг мъж. Реши, че ще е по-добре да не се срещат повече.

И съвсем скоро след това започнаха да се случват странни неща. Беше убита Керъл Робъртс, а Джад — блъснат от кола, чийто шофьор беше предпочел да избяга. Прочете във вестниците, че Джад е бил в склада, когато са открили тялото на Муди във фабриката „Файв Стар“. Беше виждала някъде и преди това име.

Върху една фактура на бюрото на Антъни.

И едно ужасно подозрение започна да се оформя в ума ѝ.

Беше направо невероятно Антъни да е замесен в което и да е от тия ужасни неща, които непрестанно се случваха, и все пак... Тя се чувстваше като въввлечена в ужасен кошмар, от който няма спасение. Не можеше да обсъди страховете си с Джад, а се страхуваше да повдигне темата пред Антъни. Непрекъснато си повтаряше, че съмненията ѝ са безпочвени: Антъни дори и не подозираше за съществуването на Джад.

И изведнъж, само преди два дни, Антъни беше нахлул в спалнята и беше започнал да ѝ задава въпроси за посещенията при Джад. Първата ѝ реакция беше гняв, поради факта че си е позволил да я шпионира, но гневът бързо отстъпи място на страховете, които я разяждаха отвътре. Не отделяше погледа си от разкривеното му от гняв лице и съзнаваше, че съпругът ѝ е способен на всичко.

Даже и на убийство.

По време на разпита тя беше допуснала една ужасна грешка. Беше му позволила да узнае отношението ѝ към Джад. Очите на

Антъни бяха потъмнели още повече и той бе разтърсил глава, сякаш съвземайки се след физически удар.

Едва когато остана сама, осъзна степента на опасност, в която се намираше Джад и това, че не може да го изостави. Отказа на Антъни пътуването до Европа.

И сега Джад беше тук, в къщата ѝ, а животът му висеше на косъм заради нейната глупост.

Вратата на спалнята се отвори и Антъни влезе. Остана за момент неподвижен, наблюдавайки я през това време.

— Имате гост — каза той.

Тя влезе в библиотеката, облечена в жълта пола и блуза, с коса свободно сипеца се върху раменете. Лицето ѝ беше изпито и бледо, но цялата ѝ поза говореше за спокойствие. Джад беше сам в стаята.

— Здравейте, доктор Стивънс. Антъни ми каза, че сте тук.

Джад изпитваше усещането, че играят на някаква сцена пред невидима и смъртоносно опасна публика. Той интуитивно чувстваше, че Ан е съвсем наясно за ситуацията и се оставяше в ръцете му, като предоставяше избора на него.

А той не можеше да направи нищо, освен да се опита да удължи живота ѝ поне малко. Ако тя откажеше да тръгне с Де Марко за Европа, най-вероятно той щеше да я убие още тук.

Джад се поколеба, стараейки се да подбере най-точните изрази. Всяка дума можеше да се окаже по-опасна и от бомбата, която бяха поставили в колата му.

— Мисис Де Марко, вашият съпруг е много разстроен загдето сте променили решението си да заминете за Европа с него.

Ан чакаше, претегляйки и обмисляйки всяка своя дума.

— Аз също споделям неговото огорчение и мисля, че трябва да тръгнете с него — каза Джад, като повиши глас.

Ан изучаваше лицето му, мъчейки се да отгатне посланието на очите му.

— Какво ще стане, ако откажа? Какво ще стане, ако просто си отида?

Джад се изпълни с внезапна тревога.

— Не трябва да постъпвате така. — Тя нямаше да напусне жива къщата. — Мисис Де Марко — произнесе той натъртено, — вашият съпруг е с погрешното убеждение, че вие сте влюбена в мен.

Тя отвори уста да му възрази и той бързо продължи.

— Аз му обясних, че това е една нормална фаза от анализа — емоционално ангажиране, през което преминават всички пациентки.

Тя подхвана и продължи спасителната нишка.

— Знам. Страхувам се, че беше малко глупаво от моя страна да отивам направо при вас. Трябваше да се опитам първо сама да реша проблема си. — Очите ѝ му казаха колко е искрена, колко съжалява, че го е въвлякла в тази смъртна опасност. — Мислих много върху това. Може би една ваканция в Европа ще ми се отрази добре.

Той пое облекчено дъх. Беше го разбрала.

Лошото беше, че нямаше как да ѝ съобщи за действителната опасност, която я грозеше. А може би тя знаеше? Но дори и да знаеше, какво можеше да направи? Той погледна покрай Ан през прозореца на библиотеката, който отрязваше като рамка на портрет високите дървета на заобикалящата ги гора. Беше му разказвала за разходките си из нея. Ако успееш да се доберат до гората...

Той понижи гласа си:

— Ан...

— Свършихте ли малкия си разговор?

Джад се обърна стремително. Де Марко беше влязъл в библиотеката, без да го усети. Зад него бяха Анджели и братята Вакаро.

Ан се обърна към съпруга си.

— Да — каза тя. — Доктор Стивънс счита, че трябва да тръгна за Европа с вас. Ще последвам съвета му.

Де Марко се усмихна и погледна Джад.

— Знаех си, че мога да разчитам на вас, докторе.

Сияеше, излъчвайки топлина и огромното задоволство на човек, извоювал пълна победа. Сякаш невероятната енергия, протичаща през Де Марко, можеше да се преобразува по желание от адското зло във всевъзможна и привличаща топлина. Не беше чудно, че Ан се бе почувствала неотразимо привлечена от него. Дори и в този момент Джад отказваше да приеме, че грациозният и дружелюбен Адонис пред него беше хладнокръвен убиец психопат.

Де Марко се обърна към Ан.

— Тръгваме рано сутринта, скъпа. Защо не се качиш горе да подготвяш багажа?

Ан се поколеба. Не искаше да изоставя Джад сам с тези мъже.

— Аз...

Тя погледна безпомощно към Джад. Той кимна едва забележимо.

— Добре. — Тя протегна ръка на Джад. — Сбогом, доктор Стивънс.

Джад пое ръката ѝ.

— Сбогом.

И този път наистина беше сбогом. Нямаше да има връщане. Джад я проследи с поглед как се обърна, кимна на останалите и излезе от стаята.

Де Марко погледна след нея.

— Не е ли красива?

На лицето му се бе появило странно изражение. Любов, собственическо чувство... и още нещо. Съжаление? За това, което щеше да ѝ стори?

— Тя не знае нищо за вашите истории — каза Джад. — Защо не я пуснете да си отиде?

Джад стана свидетел на почти мигновената промяна в Де Марко. Обаянието изчезна без следа и ненавистта отново изпълни стаята, като течеше от Де Марко към Джад, без да засяга другите. На лицето на Де Марко се появи възторжено, почти оргийно изражение.

— Да тръгваме, докторе.

Джад се огледа наоколо, като преценяваше шансовете си за бягство. Де Марко определено предпочиташе да не го убива в дома си. Моментът беше сега или никога. Братята Вакаро го наблюдаваха с жадни погледи, очаквайки и най-малкото движение. Анджели стоеше до прозореца, с ръка на кобура.

— Аз не бих опитвал, ако бях на ваше място — изрече меко Де Марко. — Вие сте мъртъв, но ще стане както го искам аз.

Той побутна Джад към вратата. Останалите го заобиколиха и всички тръгнаха към фойето на входа.

Ан стигна до горната площадка на стълбището, спря се и зачака, без да отделя поглед от коридора под нея. Скри се зад ъгъла като видя Джад и останалите да отиват към входната врата. Бързо се прибра в спалнята си и надникна през прозореца. Мъжете набутваха Джад в колата на Анджели.

Ан посегна към телефона и набра номера на централата. Секундите докато отговорят ѝ се сториха цяла вечност.

— Централа, свържете ме с полицията! Бързо, спешно е!

В този момент нечия мъжка ръка се пресегна пред нея и натисна вилката на телефона. Ан нададе писък и се обърна. Ник Вакаро се извисяваше ухилен над нея.

---

[1] Прозвище на шефовете в мафията (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Анджели запали фаровете на колата. Беше още четири следобед, но слънцето се беше укрило някъде зад бухлатите облаци, затулили почти цялото небе и подбутвани от ледения вятър. Пътуваха повече от час.

На волана беше Анджели. Роки Вакаро седеше до него на предната седалка. Джад беше отзад с Де Марко.

В началото Джад тайно се беше оглеждал дано зърне някоя случайна полицейска кола, с надеждата да направи някой отчаян жест, за да привлече вниманието им, но Анджели избираше само второстепенни пътища, по които почти нямаше движение. Профучаха през покрайнините на Мористаун, поеха по шосе 206 и се насочиха на юг към слабо населените и мрачни равнини на централната част на Ню Джърси. Сивото небе се отвори и започна да ги засипва с дребен сух сняг, който забарабани ситно по предното стъкло.

— Намали скоростта — нареди Де Марко. — Няма нужда да привличаме излишно вниманието на полицията.

Анджели послушно вдигна крак от педала на газта.

Де Марко се обърна към Джад.

— Ето, в тия неща повечето хора правят грешки, защото не умеят да планират като мен.

Докторът огледа Де Марко с клиничен поглед. Човекът съвсем явно страдаше от мегаломания; за него здравият смисъл или логиката не съществуваха. Беше невъзможно да се призове човечността в него. Джад отбеляза пълната липса на морал, която му позволяваше да убива без всякакви задръжки. Цялата картина беше ясна.

Де Марко беше извършил убийствата собственоръчно; това беше прословутото сицилианско отмъщение, с което се изтриваше позора, който той мислеше, че съпругата му е нанесла на неговата личност и на Коза Ностра. Беше убил по погрешка Джон Хансън. След като Анджели му беше докладвал, че е сбъркал, той се беше върнал обратно в офиса, където заварил Керъл. Бедната Керъл! Тя не би могла да му

даде лентите със записите от посещенията на мисис Де Марко, защото не познаваше Ан под това име. Ако Де Марко беше съдържал нервите си можеше да подсети Керъл за коя пациентка става дума; но болестта му го беше лишила изцяло от това качество и Керъл беше умряла от ужасна смърт. Де Марко беше блъснал Джад с колата и по-късно беше отишъл с Анджели да го убие в кабинета му. Докторът си беше блъскал главата над факта защо не бяха влезли при него и не го бяха застреляли. Но едва сега проумя, че тъй като Де Марко искрено вярваше в неговата вина, то те бяха решили да инсценират самоубийство, причинено от разкаяние. Това щеше да предотврати всякакви полицейски разследвания.

И Муди... бедният Муди. Когато Джад му беше съобщил имената на детективите, които работеха върху случая, той си беше помислил, че рязката му реакция се отнася за Макгрийви, докато всъщност Муди беше визирал Анджели. Муди беше научил, че Анджели работи за Коза Ностра, и след като се беше заровил в случая...

Той отклони поглед към Де Марко.

— Какво ще стане с Ан?

— Не се тревожете. Ще имам грижата за нея.

— Да-а — ухили се Анджели.

Джад усети пристъп на безсилен гняв.

— Голяма грешка направих, когато се ожених за човек извън фамилията — изрече мрачно Де Марко. — Един страничен човек никога няма да го разбере.

Бяха навлезли в съвсем пуста и равнинна местност. Някаква фабрика се мяркаше в далечината.

— Още малко и пристигаме — обяви Анджели.

— Хубава работа свърши — похвали го Де Марко. — Ще те скрием някъде, докато премине бурята. Къде искаш да отидеш?

— Флорида ми харесва най-много.

Де Марко кимна одобрително.

— Няма проблеми. Ще останеш там при един човек от фамилията.

— Там познавам няколко страшни парчета — ухили се Анджели.

Де Марко му върна усмивката в огледалото.

— Ще се върнеш с изпечен задник.

— Дано да е само с това.

Роки Вакаро се изсмя.

В далечината отдясно Джад съзря разпръснатите здания на фабрика, бълваща пушеци през комините си. След малко достигнаха малък страничен път, който водеше към фабриката. Анджели свърна в него и след няколко минути стигнаха до висока стена. Вратата беше затворена. Анджели натисна клаксона и някакъв мъж в шлифер и шапка се подаде иззад вратата. Той кимна щом видя Де Марко, отключи вратата и я отвори широко. Анджели вкара колата и вратата се затвори зад тях.

Бяха пристигнали.

Лейтенант Макгрийви седеше в кабинета си в Деветнадесети полицейски участък и разглеждаше с тримата детективи, капитан Бертели и двамата агенти от ФБР списък с имена.

— Това е списък на фамилиите от Коза Ностра в източните щати. Всички подкапо и капо. Лошото е само това, че не знаем с кои е свързан Анджели.

— Колко време ще ни отнеме да направим обиски на всичките?
— запитва Бертели.

Обади се един от федералните агенти.

— Тук са изброени над шейсет имена. Ще ни трябват най-малко двайсет и четири часа, но дотогава... — Той спря.

— Но дотогава доктор Стивънс няма да е жив — довърши вместо него Макгрийви.

Млад униформен полицай се втурна през отворената врата, но рязко спря, като видя толкова хора.

— Какво има? — запитва Макгрийви.

— От Ню Джърси не знаят дали това е важно, лейтенант, но вие сте ги помолили да докладват за всяко необичайно нещо. Една телефонистка получила обаждане от жена, която я молела да я свържат с полицейското управление. Казала, че било много спешно, и в този момент връзката прекъснала. Телефонистката изчакала, но повече не се обадили.

— Откъде е дошло обаждането?

— От едно градче на име Олд Тапан.

— Взела ли е номера?

— Жената затворила много бързо.

— Чудесно — каза кисело Макгрийви.

— Остави — обади се Бертели. — Сигурно някоя бабичка с оплакване, че котката ѝ е изчезнала.

Телефонът на Макгрийви иззвъня с продължителен и тревожен сигнал. Той вдигна слушалката.

— Лейтенант Макгрийви слуша.

Другите в стаята видяха как лицето му се обтяга напрегнато.

— Добре! Кажете им да не мърдат, докато не пристигна. Тръгвам веднага. — И той заби слушалката върху телефона. — Екип на пътния патрул току-що е забелязал колата на Анджели да пътува на юг по шосе 206, малко след Милстоун.

— Следят ли я? — запита го единият от федералните агенти.

— Патрулната кола се движела в противоположна посока. Докато успеят да обърнат, тя изчезнала. Познавам областта. Има само няколко фабрики. — Той се обърна към федералния агент. — Можеш ли да ми направиш бърза справка за имената на фабриките в онзи район и техните собственици?

— Веднага — каза той и посегна към телефона.

— Аз тръгвам — каза Макгрийви. — Обади ми се, когато свършиш. — Той се обърна към хората си. — Да тръгваме!

След секунда в стаята остана само агентът на ФБР, който говореше по телефона.

Анджели мина покрай къщичката на нощния пазач близо до вратата и продължи към една група чудновати конструкции, които сякаш стигаха до небето. Високите комини от тухли и гигантски стоманобетонни улеи с извити форми се открояваха сред сивия снеговалеж подобно на праисторически чудовища в някаква древна земя.

Колата зави покрай група грамадни тръбопроводи и конвейери и спря. Анджели и Вакаро слязоха от колата, като Вакаро отвори задната врата откъм страната на Джад. Държеше револвер в ръката си.

— Излизай, докторе.

Джад слезе бавно от колата последван от Де Марко. Посрещна ги ураганен вятър и грохот. Право срещу тях на около двайсет и пет фута

огромна тръба беше отворила жадната си паст и със страхотен рев поглъщаше всичко около себе си.

— Това е един от най-големите тръбопроводи в страната — похвали се Де Марко, като повиши глас, за да надвие грохота. — Искате ли да видите как работи?

Джад го изгледа изумен. Де Марко продължаваше ролята си на гостоприемнен домакин, който развлича своя гостенин. Не, той не играеше. Той наистина беше домакин. Това беше ужасяващото. Всеки момент се канеше да убие Джад; това за него щеше да бъде съвсем привична операция, нещо като рутинна сделка, като изхвърляне на непотребна вещ, но той го правеше с подобаваща тържественост.

— Елате, докторе. Много е интересно.

Те тръгнаха към тръбопровода с Анджели начело, Де Марко и Джад по средата и накрая Роки Вакаро.

— Този завод има годишен оборот над пет милиона долара — изрече гордо Де Марко. — Целият производствен процес е автоматизиран.

Колкото повече приближаваха входния отвор на тръбопровода, толкова повече се усилваше шумът. На около сто ярда от засмукващата дюза на тръбопровода голям конвейер влачеше огромни трупи към една хобелмашина, дълга двайсет и висока пет фута с половин дузина режещи глави. Нарязаните по този начин греди после биваха отнасяни до един огромен роторен валик, осеян с ножове. Въздухът се изпълваше с облак летящи стърготини, които се смесваха с дъжда, а после тръбопроводът ги всмукваше.

— Няма абсолютно никакво значение колко големи са трупите — изрева гордо Де Марко. — Машините ги нарязват до такова положение, че да могат да влязат в трийсет и шест инчовата тръба.

Де Марко извади един тъпонос 38-калибров колт от джоба си и изрева:

— Анджели!

Анджели се обърна.

— Приятно пътуване до Флорида! — и Де Марко натисна спусъка.

Алена дупка цъфна върху сакото на Анджели. Той изгледа Де Марко с озадачена полуусмивка, сякаш му бяха разказали някаква гатанка и сега чакаше да чуе и отговора. Де Марко натисна повторно

спусъка. Анджели се строполи на земята и застина сгърчен. Де Марко кимна на Роки Вакаро и едрият мъж сграбчи тялото на Анджели, прехвърли го на рамото си и се запъти към отвора на тръбопровода.

Де Марко се обърна към Джад.

— Анджели беше много тъп. Всички ченгета в страната го диреха под дърво и камък. Ако го откриеха, щяха да се доберат и до мен.

Хладнокръвното убийство на Анджели беше достатъчно разтърсващо, но това, което го последва, беше още по-гнусно. Джад наблюдаваше ужасен как Вакаро поднесе тялото на Анджели към засмукващия отвор на гигантския тръбопровод. Гигантското подналягане засмука жадно тялото и след миг то изчезна. Вакаро сграбчи с огромно усилие ръкохватките при отвора, за да не бъде засмукан и самия той. Пред очите на Джад тялото на Анджели се подметна във въздуха и се смеси с влитащите парчета трупи. Вакаро посегна към клапана до отвора и го завъртя. Тежък капак се спусна и след миг настъпи оглушителна тишина.

Де Марко се обърна към Джад и започна да повдига револвера. Лицето му носеше някакво екзалтирано и мистично изражение и Джад проумя, че убийството за него е нещо като религиозен акт, като пречистващо разпятие. Разбра, че е дошъл мигът на смъртта му. Не се боеше за себе си, но изпитваше страшен гняв от това, че този мъж ще продължи да живее, за да убие Ан и колко ли още много други невинни и почтени хора. Чу някакъв гърлен рев на гняв и безсилие и внезапно разбра, че излиза от неговото собствено гърло. Беше като уловено в капан диво животно, изпълнено с див бяс да убие своя мъчител.

Де Марко се усмихваше, прочел мислите му.

— Ще те прострелям в корема, докторе. Така ще умираш малко по-дълго, но пък ще имаш възможност да погадаеш какво ще се случи на Ан.

Оставаше някакъв нищожен шанс. Съвсем илюзорен.

— Някой наистина трябва да се погрижи за нея — каза Джад. — Тя никога през живота си не е имала мъж.

Де Марко се втренчи в него с празен поглед.

Джад крещеше с пълно гърло, като се молеше Де Марко да се вслуша в думите му.

— Знаеш ли какво представлява твоят пенис? Това е пистолетът в ръката ти. Без пистолет или нож в ръка, ти си жена.

Видя как лицето на Де Марко започна бавно да се изкривява от гняв.

— Ти нямаш топки, Де Марко. Без този револвер ти си пълен майтап.

Червена пелена забулваше очите на Де Марко — като предупредителен знак на смъртта. Вакаро пристъпи напред. Де Марко го отблъсна с ръка.

— Ще те убия ей с тези ръце — изрева той, захвърляйки револвера на земята. — С двете си голи ръце!

И тръгна бавно към Джад като хищник.

Джад се дръпна назад, по-далеч от протегнатите му ръце. Знаеше добре, че във физическото единоборство с Де Марко няма никакъв шанс. Единствената му надежда беше да въздейства върху болния мозък на Де Марко, да отклони вниманието му и да го направи неспособен да действа. Не трябваше да спира да бие по най-уязвимото му място — гордостта му от мъжествеността.

— Ти си хомосексуалист, Де Марко!

Де Марко се изсмя и връхлетя върху него. Джад отскочи.

Вакаро вдигна пистолета от земята.

— Шефе! Остави на мен да го пречукам!

— Махни се! — изрева Де Марко.

Двамата мъже закръжиха един около друг, като правеха лъжливи движения. Джад се подхлъзна на едно парче дърво и Де Марко връхлетя върху му като разярен бик. Едрият му юмрук се стовари върху челюстта на Джад и го простря по гръб. Докторът скочи мигновено и на свой ред нанесе удар в лицето на Де Марко. Де Марко залитна назад, после възстанови равновесието си и го блъсна с двата си юмрука в стомаха. Три секунди дъха удара. Опита се да проговори на Де Марко, но беше останал без въздух. Де Марко връхлетя върху него като лешояд на мърша.

— Изкарах ли ти въздуха, докторче? — изсмя се той. — Едно време бях боксьор. Сега ще ти предам няколко урока. Ще ти обработя бъбреците, после главата и най-накрая — очите. Ще ти изкарам очите, докторче. И преди да приключа с теб ще ме молиш да те застрелям.

Джад му повярва. Нямахше основания да се съмнява в думите му. В сумрачната светлина, пръскана от забуленото с облаци небе Де Марко приличаше на изпаднал в бяс див звяр. Отново се втурна към Джад и го намери с юмрука си, като разцепи бузата с тежкия си пръстен с камей. Джад замахна с двата си юмрука към лицето на Де Марко, но той дори не усети удара.

Започна да налага Джад по бърбреците с две ръце, които работеха като бутала. Джад успя да се дръпне с гърчещо се тяло.

— Не си се уморил още, нали, докторче?

Де Марко започна отново да скъсява дистанцията. Джад съзнаваше, че тялото му няма да издържи още много на такава обработка. Трябваше да го заговори. Това беше единственият му шанс.

— Де Марко... — задъхваше се без въздух.

Де Марко направи лъжливо движение и Джад се улови. Де Марко се дръпна, изсмя се и стовари юмрук точно между краката на Джад. Джад се сгъна на две в непоносима болка и рухна на земята. Де Марко се стовари върху него и го сграбчи за шията.

— С голи ръце — изкрещя Де Марко. — Ще ти изтръгна очите с голи ръце.

И той заби пръсти в очите на Джад.

Караха с пълна скорост по шосе 206 на юг покрай Бедминстър, когато радиото се обади.

— Парола три... Парола три... Всички коли на подслушване... Кола двадесет и седма от Ню Йорк... Кола двадесет и седма от Ню Йорк...

Макгрийви сграбчи микрофона.

— Тук кола двадесет и седма от Ню Йорк... Слушам!

В ефира прозвуча възбуденият глас на капитан Бертели.

— Открихме ги, Мак. На две мили южно от Милстоун се намира една тръбопроводна компания. Собственост е на корпорацията „Файв Стар“ — същата, която притежава и месопрепарателния завод. Това е една от базите на Тони де Марко.

— Точно така — каза Макгрийви. — И ние сме натам.

— Колко ви остава?

— Десет мили.

— Желая ви късмет.

— Благодаря ти.

Макгрийви изключи радиото, наду сирената и натисна до край педала на газта.

Небето се въртеше на мокри кръгове над главата му, нещо го раздираше отвътре, като се мъчеше да му изкара душата. Опита се да погледне, но очите му се бяха раздули до невъзможност. Нечий юмрук се стовари в гръдния му кош и той дочу агонизиращото изпращяване на счупени ребра. Усещаше изгарящия дъх на Де Марко върху лицето си, усещаше резките му и накъсани вдишвания и издишвания. Опита се да го види, но мракът около него беше непроницаем. Отвори уста и с огромни усилия изговори няколко думи през дебелия си раздут език.

— Виждаш ли... — прохърка той. — Аз... б-бях прав... Ти можеш... м-можеш да удряш ч-човек... само к-когато е паднал...

Дъхът в лицето му секна. Усети как две ръце го сграбчват и го изправят на крака.

— Ти си мъртъв, докторе. И аз те убих с голи ръце.

Джад се отдръпна от гласа.

— Т-ти... си животно — изрече той, като напразно се мъчеше да глътне малко въздух. — Психопат. Ще те... затворят... в психиатрична клиника.

Гласът на Де Марко стържеше от гняв.

— Лъжеш!

— Такава... е истината — изрече Джад, като се отдалечаваше от чуждия глас. — Твоят... твоят мозък е повреден. Умът... ти ще се разпадне... и ти ще станеш като бебе имбецил.

Джад не спираше да се дърпа назад, неспособен да види накъде отива. Зад себе си дочуваше приглушения шум на затворения тръбопровод, наподобяващ спящ гигант.

Де Марко скочи върху него; големите му ръце го стиснаха за гърлото.

— Ще ти скърша врата!

Огромните му пръсти се склучиха върху адамовата ябълка на Джад.

Той усети как главата му заплува нанякъде. Това беше последният му шанс. Цялото му същество крещеше да сграбчи ръцете на Де Марко и да ги откопчи от гърлото си. Вместо това с едно последно свръхусилие на волята си той протегна ръце зад гърба си, като се мъчеше да докопа вентила на тръбопровода. Усещаше как започва да се плъзга в мрака на безсъзнанието и в този миг пръстите му се заключиха върху ръкохватката на вентила. С последен изблик на енергия той я завъртя и в същото време обърна тялото си така, че Де Марко да се озове най-близо до отвора. Внезапният порив на вакуума ги дръпна с огромна сила към отвора на дюзата. Джад се беше вкопчил с всички сили за ръкохватката на вентила, борейки се с ураганната сила на вятъра. Усети как пръстите на Де Марко се впиват в шията му докато в същото време тръбата го засмукваше в себе си. Можеше да се спаси, ако го пуснеше, но в безумната си сляпа ярост отхвърляше всичко. Джад не виждаше лицето му, но гласът му беше глас на подивял звяр, думите му се изгубваха в свирепия вой на засмуквания въздух.

Пръстите на Джад взеха да се изплъзват от вентила. Само след секунди и тръбата щеше да го засмуче заедно с Де Марко. Прочете си една бърза последна молитва и в този миг усети как жестоката хватка на пръстите върху шията му отслабва. Разнесе се пронизителен и разтърсващ писък, заглушен след миг от рева на тръбопровода. Де Марко беше изчезнал.

Джад запази равновесие със сетни сили в очакване на последния изстрел на Вакаро.

След секунда се разнесе гърмеж.

Продължи да стои прав, като се чудеше как е пропуснал Вакаро. С притъпления си от болката слух дочу още множество изстрели и тропот на много крака; някой викаше името му. След малко го обгърна нечия ръка и покрай ухото му се разнесе гласът на Макгрийви.

— Света Богородице! Вижте лицето му!

Силни ръце го подхванаха под мишниците и го издърпаха настрани от ужасния рев на тръбопровода. Нещо се стичаше по бузите му, а той не знаеше дали бяха сълзи, кръв или дъжд, но това не го вълнуваше.

Всичко беше свършило.

С огромно усилие успя да отвори едното подуто око и през тясната, налята с кръв цепка видя размитите очертания на Макгрийви.

— Ан остана в къщата — изрече Джад. — Съпругата на Де Марко. Трябва да я спасим.

Макгрийви стоеше неподвижен и го гледаше със странен поглед. Джад изведнъж проумя, че от устата му не се беше отронил и звук. Вдигна устни до ухото на Макгрийви и изрече бавно и членоразделно с дрезгав и прегракнал шепот:

— Ан Де Марко... Тя е в... къщата... да... помогнем...

Макгрийви се отдалечи до полицейската кола, взе микрофона на радиостанцията и издаде заповед. Джад остана на мястото си, олюлявайки се; леденият, пронизващ вятър бавно го свестяваше. На няколко ярда на земята пред него лежеше нечие тяло и той разбра, че това е Роки Вакаро.

Победихме, помисли си. *Победихме*. Непрестанно си повтаряше фразата наум. И още докато я изричаше, разбра, че беше напълно безсмислена. Каква победа можеше да бъде това? Той беше считал себе си за порядъчно и цивилизовано човешко същество — лекар, учител, — а в какво кръвожадно създание се беше превърнал само за броени минути! Беше накарал един болен човек да прекрачи прага на разсъдъка си и после го беше убил. От този момент нататък щеше да носи това бреме до края на дните си. Защото колкото и да убеждаваше сам себе си, че е било законна самоотбрана, той знаеше — Господ да му е на помощ! — че беше изпитал огромно наслаждение докато го извърши. И затова никога нямаше да си го прости. Той не се различаваше по нищо от Де Марко, от братята Вакаро или от който и да било друг от престъпната им банда. Цивилизацията представляваше една тънка, опасно крехка корица над разбушувана лава и когато тази корица се разкъса, човек отново се връщаше един милион години назад. А той се беше гордял, че е преодолял завинаги жаждата за кръв и мъст.

Но сега беше прекалено изтощен, за да размишлява повече на тази тема. Единственото, което искаше, беше да се увери, че Ан е вече в безопасност.

Макгрийви застана до него странно променен.

— Изпратихме полицейска кола към къщата й, доктор Стивънс. Така добре ли е?

Джад кимна с благодарност.

Макгрийви го подхвана под мишница и го поведе към колата. Докато крачеше бавно с пребитото си тяло през двора на фабриката изведнъж разбра, че снегът е спрял.

Суровият декемврийски вятър беше разпръснал буреносните облаци и небето бързо проясняваше над далечния хоризонт. На запад отначало се промъкна слаб лъч, но с всяка измината минута слънцето все по-упорито си пробиваше път, за да засияе накрая с пълна сила.

Щеше да бъде чудесна Коледа.

Издание:

Автор: Сидни Шелдън

Заглавие: Голо лице

Преводач: Тодор Стоянов

Година на превод: 1999

Език, от който е преведено: Английски

Издание: второ (грешно указано като първо)

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1999

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Коректор: Марийка Тодорова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2751>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.